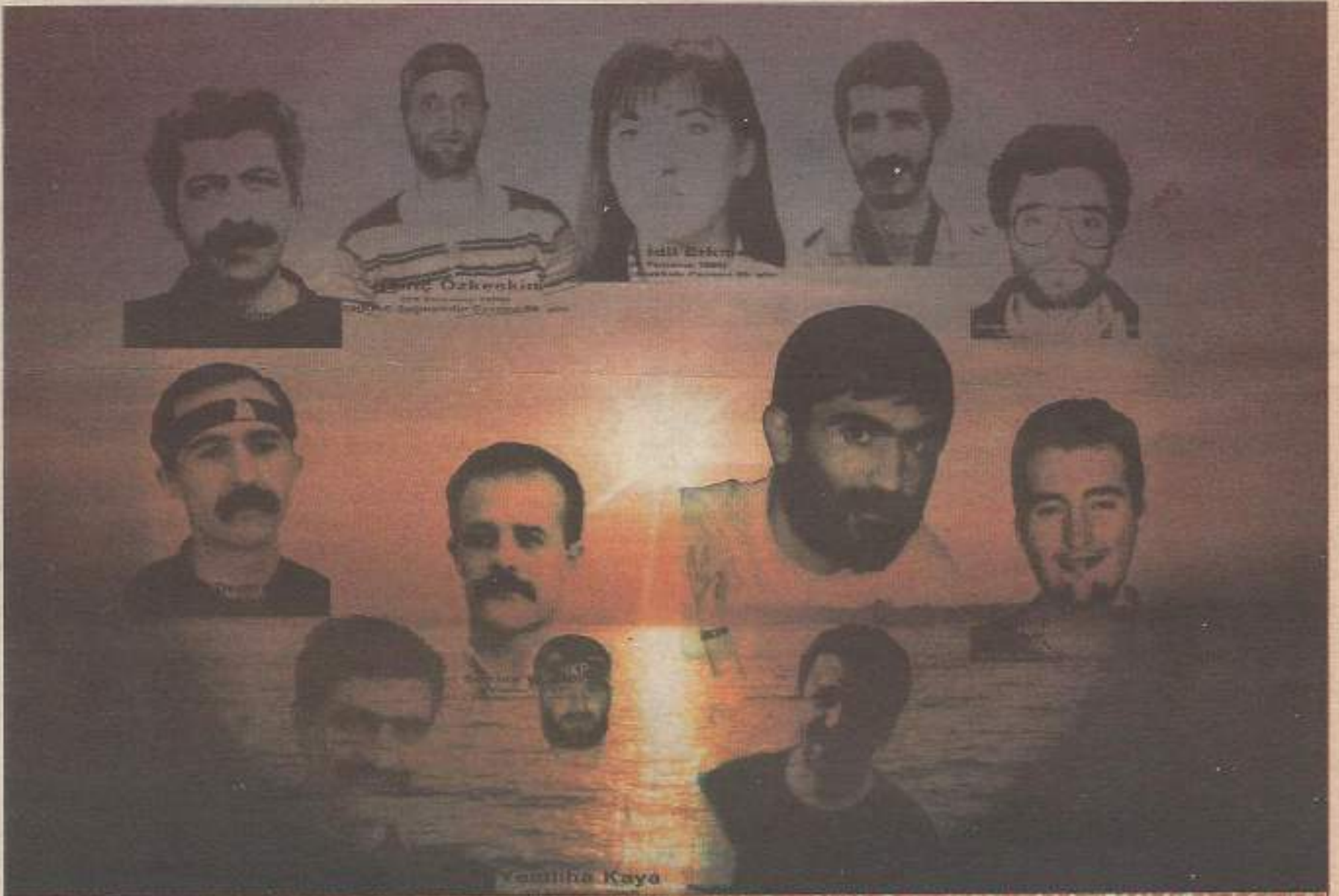

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 23 16-31 TEMMUZ 1998 FİATİ: 250.000 (KDV DAHİL)

**Ölüm Orucu'nun 3. Yılında;
Şan Olsun Ölümü Küçülterek
Yenen 12'lere!**

Devrim (Fatma Turgut) Yoldaş'a

Devrim YOLDAŞ'la henüz 15-16 yaşlarında iken, Sivas merkezde tanışmıştık. Annesi ve babası Nevşehir'e bağlı Göynük'te ikamet ediyordu. Babası PTT'de memur, annesi ev hanımı idi. Aile fertlerinin tamamı belli bir burjuva eğitim düzeyine sahipti. Zaten Sivas'ta bulunmasının nedeni de, ablasının Cumhuriyet Üniversitesi'nde öğrenci olmasındandı. Ailesinin en küçük çocuğu olması nedeniyle daha serbest gelişme koşullarına sahipti. Ailesi diğer Anadolu aileleri gibi orta halli bir memur ailesiydi. Bu koşullar, O'nun yaşından daha olgun olmasının hem nedeni ve hem de sonucu idi.

DEVİRİM YOLDAŞ DEVİRİME ADANMIŞ BİR YAŞAMDIR

Devrim yoldaş, devrimci düşüncelerle tanışmasıyla beraber terahini yapmış, hedefini belirlemişti. Düşlerini süsleyen GERİLLA idi. Ve denilebilir ki: **O, DÜŞLERİNE ASLA İHANET ETMEDİ.** Gerilla deneyimleri üzerine yazılan kitapları sürekli arar bulur, inceler ve tartışır. Düşlediği dağlar, içinde bulunduğu mevcut sisteme alternatif bir yaşamın, tarihsel ve toplumsal koşulların bir gereği olmakla beraber, O, bu gereğin ve geleneğin mutlaka yaşama geçirilmesinden yanaydı. Gerillaya kadar uzanan onurlu yaşamını ilmek ilmek bir Kürt kilimi dokurcasına bilinç ve inançla donatarak, büyük değerleri kişiliğinde biriktirmiştir. Yüce ideallerine ulaşmak için, kutsal direnme hakkını savaşıarak sonuna kadar kullanmakta tereddüt etmedi. Devrim yoldaş için devrim **'hem beyin ve hem de yürek işidir'**. O, bu işte örnek bir emekçi, emeğe, emeğin yarattığı ürünlere ve değerlere sonuna kadar bağlı örnek bir kişiliktir. Gerçek anlamda bir isyancı ve yerleşik ge-

rici yargılara karşı bir devrim mevzidir. Sıradanlığı, tembelliği ve hıza konmayı kabullenmezdi. Genç yaşına rağmen devrimi ve devrimciliği bir yaşam tarzı olarak ele alıp, olumsuzlukları eleştirmekten hiç çekinmezdi. Yaşının duygularını, heyecanlarını, istemlerini değil; devrimin duygularını, heyecanlarını, istemlerini esas alırdı. Mücadele içinde yaşamaktan zevk alıyordu.

İçtenliği ile göz dolduruyor, gelecek için umut aşıyordu. Okul çevresinde kurduğu ilişkilerde yaşlılarından hep bir adım ilerleydi. Mevcut kalıplaşan aşan kişiliğiyle toparlayıcı, etkileyici ve etkin idi. Günlük yaşamda oldukça düzenli, dengeliydi ve her türlü yanlışlığa, yetmezliğe "savrulmaya" karşı tavır alır, büyük-küçük ayırımı yapmadan her türlü göreve hazır ve görevde kesin başarıyı hedeflerdi.

Sorduğu sorularla öğretmenimiz, fedakarlığı ve özveriyle coşku ve moral kaynağımızdı. Hızı, tarzı, temposu ve olgun yaklaşımları ile bizleri bile kendi vicdanımızda sorgulamalara götürürdü.

Sade ve mütevazı, çalışkan, okuduğu her kitabı-dergiyi sorgular, sorularıyla bizleri bile bunaltırken, doğruları bile yaşamın süzgecinden geçirilmeden asla kabullenmezdi. Bir gün Kızıl Kaya adlı kitabı okurken, Çiang-Cie'nin soğukkanlılığını esas almamız gerektiğini

ısrarla vurgulayarak devrimin duygularla değil, soğukkanlılıkla başarılabileceğini ifade etmişti. O, bu soğukkanlılığı daha sonraki gerilla yaşamında bile kişilik özelliği haline getirmişti.

Devrim yoldaş, oldukça tutumlu ve planlıydı. Paramız bittiğinde, O harçlıklarından artırdığı parayı bizimle paylaşırdı, savurganlığımızı eleştirmekte de geri kalmazdı.

*Şimdi
Karadeniz'e savrulan saçların
Biraz kurşundur namlumuzda
Barıkattır yüreğimizde
Taslanan öfkedir ellerimizde
Bilinçtir
İnançtır
Cesarettir
Ve, her teli saçının
İhtikam ve savaş gerekçemizdir.
Biliriz O kuzel ışıltı
Çaktımı gözlerinde
Çakmak çalmak
İhtilalin türküsünü söyler dilin
Gözlerin dorukların öfkesini saçar
Proletaryanın namlusundan
Karadeniz'e, KANDENİZ'lere
Anı olsun
Kızıldeniz olacak kanlarımızla*

inleştiriyor, araştırma, anlama, öğrenme yoluyla toplumsal sorunları daha üst boyutta çözmeye götürüyordu. Her çözüm, O'nu sınıf mücadelesinde daha da "derin taraf" haline getirirken, inancı uğruna ölüm karşısında göz kırpmayacağını gösteriyordu.

Yığılğını, gözüpekliğini, proletaryaya olan inancından ve halklara olan güveninden alıyordu. Kendisiyle en son görüşmemizde; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda ARGK saflarına katılacağımızı belirttiğimizde, gözleri ışıdıyordu. Ve yaşanan tüm olumsuzluklara, ayrı-

lıklara, savrulmalara rağmen o gencecik haliyle bile bizlere ihtiyaçlarımızı sormuş ve bir gün mutlaka kendisinin de özgür dağlara gideceğini ifade etmişti.

O'nun dağlara çekildiğini duyduğumuzda, oldukça gurur duymuş ve onure olmuşuk. Farklı imaklardan aksak da, aynı okyanusta buluşacaktık.

O sınıfının, cinsinin ve halklarımızın özgürlük savaşında bir savaşçıya yaraşır tarzda savaşarak ölümsüzleşti. Hep en öndeydi.

Devrim yoldaş:

Seni, söz kelimelere dökmekte zorlanıyorum. Çünkü seni anmak, ülkemiz dağlarında sömürgeci faşizme kan kusturmak, tabur tabur şehirlere inerek faşizmin kalelerini başlarına yıkmak, vasiyetiniz olan **ZAFER**'i kişiliklerimizde ve ülkelerimizde gerçekleştirmek; proletaryanın enternasyonal bayrağını göğe yükseltmekle eş anlamlıdır.

Heval Devrim; biliyoruz ki, bir çağlayan coşkusudur yüreğin. Senden önce düşünler; Barbard, Berivan, Jıyan, Dılan... hep kardeşiler. Sınıf kardeşlerin...

Şehitlerimiz şimdi dağ doruklarında hep bir ağızdan enternasyonal haykırıyor ve bizlere kesin zaferi emrediyorlar.

-YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

-KÜRDİSTAN-ANADOLU VE DÜNYA DEVİRİMİ ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

-ANILARI SAVAŞ GEREKÇEMİZDİR DEVİRİMCİ SELAM VE SAYGILARIMLA

İBRAHİM ARYA
PKK'II Savaş Esiri

Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi etkinlik programı

17 Temmuz Cuma, Film Gösterimi: Ağır Roman, Saat: 18:30

18 Temmuz Cumartesi, Sergi Açılışı: (Onların Son Sözleri ve Son Görüntüleri)

19 Temmuz Pazar, Ölümü Küçültülenlerin Güncesi I, Saat: 14:00

Panel: Katilimcılar

Demokratik Haklar Platformu (DHP) Temsilcisi

Demokratik Mücadele Platformu (DMP) Temsilcisi-Tutsak Yakını

Av. Muharrem Çöpür.

Ölüm Orucu Direnişçisi: Hatice Güden

Ölüm Orucu Direnişçileri ve Tutsak Yakınları

Konser: EKB Müzik Topluluğu - Saat: 17:00

24 Temmuz Cuma: Sinevizyon Gösterimi, Saat: 18:30

25 Temmuz Cumartesi: Sinevizyon Gösterimi, Saat: 16:00

26 Temmuz Pazar: "Siper Yoldaşlığının Sıcaklığıyla Karanlığı Aydınlatanlara Merhaba", Saat: 14:00

Grup MUNZUR

Vardiya Müzik Topluluğu (BEKSAV)

Babil Halk Sahnesi

Şiir Dinletisi (ÖZGEÇAN)

Dia Gösterimi-Sürpriz Sanatçılar

Ölüm Orucu'nun 3. yılında; Şan olsun ölümü küçülterek yenen 12'lere!

Bundan iki yıl önce bugünlerde, her anı başta faşist diktatörlük olmak üzere tüm düşmanlarımızla Temmuz'un sıcaklığı gibi oldukça sıcak bir çatışmaya, hem de en yüksek seviyede bir irade savaşına tutuştuğumuza yalnızca bu ülkenin mazlum halkları değil, yerküremizin bütün ezilenleri ve ilericiileri tanıklık etti.

Kuşkusuzki irade savaşının birinci derecede temsilcisi ve filli değer yaratıcısı, bu ülkenin hapishanelerinde tutsak edilen komünistler, devrimciler ve ilerici-yurtseverlerdir. Öyleki, bir yandan kendi ellerinde iradelerinden başka bir savaş aracı olmayan devrimci bir güç ama öte yandan ise her türlü savaş aracına sahip olan diktatörlük ve onların suç ortakları gericiler vardı. Her anı bir eylem ve zafer olarak Türkiye devrim hareketinin tarihine geçen 69 günlük Ölüm Orucu Direnişi, dün olduğu gibi bugün de çok önemli ders ve birikimlerle devrim yolumuza ışık olmaya devam etmektedir.

20 Mayıs'ta başlayıp 27 Temmuz'da komünist ve devrimci tutsakların boyun bükmez, engel tanımaz ve engin fedakarlık ruhuyla siyasal mücadelemizin zafer hanesine kazınan bu tarihsel direniş; dün, bugünü ve geleceğiyle kendi bağında devrimci pratiğimize bir çok alanda yön verecek ilk'ler mirası bıraktı.

Biz burada sözkonusu direniş üzerine ayrıntılı anlatım ve değerlendirmeler yapmayacağız. Bu büyük politik eylemi yaratan koşullardan tutulmada eylemin amaç ve niteliğine, oradan da eylemin akışı ve yarattığı politik sonuçlara ilişkin gerek eylem anında ve sonrasında; gerekse direnişin 2. yılını selamladığımız '97 yılında gazetemizin bu sayfalarında ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştuk. Yine bu büyük zafere adını yazdıran ve bugün eylemin başından sonuna kadar dünyayı sarsan bu irade savaşının sembolü olan özgürlük tutsaklarının dilinden yazılmış "Zafere Mahkum Edilenler Ölümü Küçülterek Yenerler" adlı kitabın da bu döneme perspektifiyle, politikasıyla, teorisiyle ve değerlendirmesiyle ışık tuttuğunu da bir kez daha vurgulamak isteriz. Burdandeki, bizim burada yazacaklarımız bir bilinç tazelenmesi ve oradan da dünden bugüne eksik, yetersiz bıraktığımız yanlara parmak basmak olacaktır.

Bilmelityzki bir tarihe sahip çıkmak ancak o tarihi yaratınların eyleme başlama nedenlerinden tutulmada, o eylemi zaferle özdeşleştirmenin adı olan şehitlik mertebesine ulaşmanın politik neden ve amaçlarını özümsemekten geçer. Bir siyasal eylemin özünde yatan ideoloji ve bu ideolojinin uygulamadaki adı politikalar doğru bir şekilde kavranmadıkça, sözkonusu tarihsel mirasa ne kadar keskin söylemlerle sahip çıkarsak çıkalım biz o mirası gelecek kuşaklara yol göstermek için bir araç olarak kullanamayız.

Şehit verdi, hem de 12 şehit. Yalnızca şehit değil onlarca gazimiz de oldu. Bu çok büyük bir bedel ödemektir. Hem de o güne dek Türkiye devrim tarihinde 7 parti ve örgütün siper yoldaşlığı üzerinden ilmek ilmek büyük bir direniş ve zafer ilk kez örülüyordu. Direnişin adı Ölüm Orucu, zaferin mayası ise şehitlerimizin olmasıydı. Eylemi bu denli güçlü kılan temel faktör ise başta doğru bir

politika ve bunun taktik araçları olmak üzere düşman karşısındaki komünist ve devrimci iradenin esin kaynağı olan Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisi idi. Bu ışık altında yürütülen politika ve eylem biçimleri bu coğrafyanın sınırlarını aşarak dünyada derin politik ve ideolojik etkiler yarattı. Öylesine etki yarattıki, mazlum halkımız bu büyük direnişi ve zaferi ayakta selamlayarak geleceğe daha büyük bir umutla haklılar. Umud dalgaları büyüdü, moral güçleri ise arttı. Bütün düşmanlarımız ise ölümü yenen güçlü iradenin kahramanlarının yarattığı yenilmezliğin azmi, cesareti ve fedakarlığı karşısında hem diz çöktüler, hem de karamsarlık ve umutsuzluğa lapıldılar. Onları en çok korkutan nedenlerden birisinin, hem de en önemlisinin bunca parti ve örgütün ilk kez böylesine ciddi ve ciddi olduğu kadarda büyük olan bir eylemi birlikte örgütleyip birlikte zafer taşımalarıdır.

Sözün kısası miras çok büyük. Büyük olan bir mirasın bizden ve gelecek kuşaklardan beklediği görev ve sorumluluk da büyük olur elbette. İşte burada bir durup arkamıza bakarak iki yıla eleştirel bir göz atmamız gerekmektedir. Geçmişini eleştirel bir gözle süzgeçten geçirmeyen ister birey olsun ve ister onun içinde yer aldığı kolektif öncü olsun, kendi geleceğini hak ettiği bir şekilde bina edemez. Yalnızca bina edememekle sınırlı kalmaz. Bu yönem, bilimsellik ışığında geleceği fethetmeye çalışanları engellemeyi de beraberinde getirir. Geçmişin tekrardan öteye götürmez, kötü bir mirasyedi olarak hep kendini tekrarlayıp durur.

Her konuda olduğu gibi öncü ve onun her militanı, öncelikle de öncü adına iş yapan birey ve kurumların genel bir çizgiyi uygulamada eğer özgül bir politika belirlediği durumda bu genel çizgi ve perspektif doğrultusunda bir hareket tarzı belirlemeye orada sağa-sola savrulma kaçınılmaz olur. Çünkü özgülü deriyip bu özgülün projektörü olan genel siyaset ve çizgiyi gözden kaçırarak bir taktik politika belirlediğimizde genel çizgiden sapma başlamış demektir. Bu da bizi doğruya değil yanlış sonuçlara götürür. Yeri gelmişken, öncünün bazı birim ve kurumlarının bu dergi sayfalarında ve az önce de sözünü ettiğimiz kitapta 69 günlük direniş ve sonuçlarını birçok kez yazılmasına karşın hala doğru bir adlandırma ve değerlendirme yoksunluğunu tasdiklarını belirtmek isteriz. Örneğin, "Yaşasın Ölüm Orucu ve SAG Direnişi" diye slogan atılması. Yine bir başka örnek ise yurtdışında öncünün de içinde yer aldığı "Tutsaklarla Dayanışma Komitesinin Ölüm Orucu ve SAG şehitlerini 12 yerine 14 olarak kullanmasına imza atılması veya bu rakam adı altında dile getirilmesine onay verilmesi gibi pratikler, direnişe yön veren belirleyici eylem biçimi ile bu eylemin yarattığı siyasal sonuçlara gölge düşürmektedir.

O kadar yazıldı-çizildi. Bu direniş içerisinde 9 şehit direkt Ölüm Orucu olarak başlayan eylem içerisinde şehit düşerken, üç kişi ise SAG olarak başlayıp SAG olarak biten eylem içerisinde şehit düşmüştür. Burada iki eylem biçimi vardır. Birisi 45'lere gelindiğinde artık bu eylem biçimiyle zaferle varılmaz denilip bir üst eylem biçimi olarak devreye sokulan Ölüm Orucu taktiki iken, diğeri ise sürecin gerisinde kalan, yani sürecin kuyrukçusu

olarak ve de sadece burjuva gurur sonucu Ölüm Orucu Direnişi'nin arkasına takılmaktan kendini alıkoyamayan SAG eylemi ve eylemcileri olan örgütlerin anlayışdır. SAG sürecin ihtiyaçlarına cevap vermediği için bir üst eylem biçimine geçilmiştir 45. günlerde. Amaç aynı. Yani amaç zaferi elde etmek iken eylem biçimi farklıdır. Şimdi bir yerde bir eylem biçimi, bir taktik politika eğer sürece yanıt oluşturmuyorsa, komünistlerin ve devrimcilerin burada yapacağı şey, o somut duruma yanıt olacak taktik politika ve bunun araçlarını devreye sokmak olacaktır. Eski tarzı savunmak ve onda ısrar etmek eğer küçük ve basit hesaplar için içerisinde yoksa, yapılan politik körlükten başka bir şey olamaz. Kısacası, denemiş ve tecrübe ile pratiğiyle sosyal yaşam tarafından mahkum edilmiş bir eylem biçiminin Ölüm Orucu Direnişi'nin yanına eklenerek, zaferin iktisine pay edilmesini savunmak veya bu yönlü çağrışınlar yaratacak sloganlar atmak ne kadar doğru bir tesbit olur? Elbetteki doğru bir belirleme olmayacaktır. Bu, sözkonusu direniş ve eylem biçiminin içeriğini boşaltmak ve yanlış bir taktikte ısrar eden politika sahiplerine prim vermektir. Politikada esneklik demek doğrularda yalpalamak demek değildir. Ya da mahkum edilmiş bir eylem biçimi sahiplerinin gönlü kınılmasın diye yanlış, eklektik bir teorik savunma yapılamaz. Doğru duygulara leda edilemez. Hem dostluk sadece bir politikada ayrı düşmekle bozulmaz veya bozulmaz. Ya da bir eylem biçiminde birlikte hareket etmekle de o dostla sonuna kadar yürünür diye bir anlayış ve politikanın ne savunusu yapılır, ne de farklı sınıfların yaşadığı bu toplumsal zeminde bunun nesnel zemini vardır. Tersi durumda küçük burjuva akımlar, oportünist, reformist ve revizyonist diye ayrımsamalarla gitmememiz olurdu.

Diğer bir nokta ise 12 şehidin yanına iki şehidin eklenerek, bu süreçte şehit düşenlerin 14 kişi diye anılmasıyla yanlışlık yapılmaktadır. Bu iki bakımdan yanlış ve hatalı bir yaklaşımdır. Birincisi; sonradan şehit düşen iki devrimci (Polat İlyet ve Frkut Direkçil) bu eylem sürecinde şehit düşmedikleri gibi, aynı zamanda Ölüm Orucu eyleminin ilk postası içerisinde de yer almıyorlardı. Yani her iki siper yoldaşımızın da Ölüm Orucu şehidi ve SAG şehidi olarak anılması doğru bir belirleme olamaz. Bu anlayış ve değerlendirme Ölüm Orucu Direnişi'nin biçimi, niteliği ve boyutuna gölge düşürdüğü gibi, bugüne kadar esir kamplarında onlarca devrimci, komünist ve yurtsever şehit düşmüştür. Hem de hemen hepsi birçok kez açlık grevine girip çıkmıştır. O zaman bunları da SAG şehitleri olarak anmamız doğru olur mu? Örneğin Mustafa Kaya '95 yılında yapılan 43 günlük açlık grevinin bitiminden aradan iki ay geçmeden Aralık ayı sonunda şehit düşmüştür. Yine öncünün aktif savaşçılarından Kazım Tunç'un kendisi de '96 Ölüm Orucu Direnişi bittikten çok kısa bir süre sonrasında esir kampında şehit düşmüştür. Şimdi kalkıp bu komünistleri ve devrimcileri Ölüm Orucu şehidi veya SAG şehidi olarak anarsak, hem onlara haksızlık yapmış hem de böylesine ciddi ve zor bir eylem biçimine gölge düşürmüş olmaz mıyız? Evet açlık grevlerinin insan sağlığı üzerinde ciddi tahribatları vardır. Hatta '88 yılında Diyarbakir Esir Kampı'nda

yapılan 11 günlük SAG'da, PKK davasından yargılanan M. Emin Yavuz adlı yurtsever devrimci, çeşitli ciddi rahatsızlıklarının da etkisiyle şehit düştü.

Sorunun özünü kavramak zorundayız. Ne sözkonusu eylem biçimini ne de bu eylemin ardındaki doğru devrimci politika ve taktikleri sulandırmaya öncünün bırakalım sıradan bir kurumunun müsaade etmesini bir kenara, bir bireyi dahi müsaade etmemelidir. Doğruları sulandırarak politika yapılmayacağı açıktır. Tersi yaklaşım bilimsel ideolojinin yozlaştırılmasından başka bir anlama gelmez.

Biz doğrularda ısrarcı olmak zorundayız. Küçük burjuva grup hesaplarına prim vermek komünistlerin politikası ve düşünüş tarzı olamaz. Böylesine bir dayatmada bulunmak veya öneride bulunmak ise ne gerçekliğimize uygun düşer ne de devrimci dostluk değerlerine.

Yanlışlardan arınarak doğru teorik belirlemelere ve oradan da pratik-politik sonuçlara varabiliriz ancak. Doğruları savunmakta tek kalabiliriz. Bunda kendimize karşı cesaretsizliğe değil daha fazla güven ve kararlılığa girmeliyiz. Azınlıkta kalıyoruz diye doğrulardan vazgeçmek Marksistlerin işi olamaz. Biz siper yoldaşlığı ruhunu küçük hesaplar üzerine kurmadık ve bu hesaplar üzerinde geliştirecek pekiştiremeyiz. Hele hele doğru politikalar üzerinden yaratılan değerler ve devrimci tarihsel miraslara leke sürmek isteyenlere karşı, bu kendi saflarımızda da olsa, asla hoşgörülü davranamayız/davranmamalıyız. Komünistlik; ciddiyet, sorumluluk ve dürüstlük ister. Buranda en önemli kilometre taşlarından birisi geçmişti sömürerek değil, onu her yönüyle sorgulayan/sorgulatan bilimseliktir. Aksi anlayış ve pratikler şehitlere layıkıyla sahip çıkmak değil, onları şehit edebiliyatıyla sömürmekten başka bir amaca hizmet etmez.

Şehit olmak ve şehit vermek büyük bir erdemlilik. Ancak bu erdemliliği yüce kılan asıl güç ne için ve neden savaştığını bilme gücüdür, birikimdir. Bir dönemin en güçlü siyasal eylemi olarak dünyaya sesini duyuran Ölüm Orucu Direnişi'nin yapı taşları 12 özge-canı anmanın yolu da bilgece düşünmek ve bilgece pratik sergilemekten geçer.

Dün olduğu gibi bugün de engel tanımayan devrimci iradenin gücüyle 12'lerden öğrenmesini bilelim, onların bizlere bıraktığı o görkemli bayrağı daha da yukarılara çekmek için bütün benliğimizle daha fazla pratiğe yüklenelim. Bu pratik; içte kendi yanlış yönlerimize karşı, dışta ise düşmanlarımızı karşı her cephede savaşı büyütme olmalıdır. Sahte mirasçı olmak istemiyorsak ölümsüzlüğü bilgisi ve cesareti, tutkusu ve fedakarlığı ile keşfedip yenenlerin yolundan bir anlık dahi olsa şaşmamalıyız. Onların birer emiri olarak bütün bencil, basit çıkarları bir kenara atıp halkın, dünya halkları için ölümün ve düşmanlarının üzerine yürümeliyiz! İşte ancak o zaman Ölüm Orucu ve diğer devrim şehitlerimiz, kurtuluş bayrağını devrimin huzuru içinde rahat uyuyacaklardır...

ZAFERİMİZİN BAYRAK KOŞUCUSU ÖLÜM ORUCU VE TÜM DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

Yüz Çiçek coşkusu binlerle gezi alanındaydı

Halkın Günü/Istanbul: Geleneksel olarak düzenlenen "Umuda Türkülerle Merhaba" kır gezisi Yüz Çiçek Aşın Kültür Merkezi'nin öncülüğünde, coşkuyla gerçekleştirildi.

Istanbul-Çatalca-Subaşı merkeziindeki piknik alanında 12 Temmuz, Pazar günü gerçekleştirilen geziye Türkiye ve T. Kürdistanı'nın değişik il ve ilçelerinden ekonomik, siyasi devletin uyguladığı baskı, zulüm, göç, zulümde kaybetme, infuz vb. uygulamalara maruz kalıp İstanbul gibi büyük şehirlere göç eden; yine buralarda ekonomik, siyasi ve her türlü baskıya maruz kalan 7-8 bin işçi, emekçi, öğrenci katıldı.

Gezi programına, çıkan bazı teknik aksaklıklardan dolayı bir buçuk saat geç başladı. Saat 13:00'da tüm devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan program YCKM adına açılış metninin okunması ile devam etti. Metinde, "Bizler; emperyalizmin ve feodalizmin iki zıt kültürü (aslında kültürsüzlüğü), emperyalizmin, bencili, sapkın ve yoz ile feodalizmin gerici, tutucu ve barbar kültürü, arasında kalan ve iyice yozlaştırılmak isteyen emekçi halkımızın, demokratik halk kültürünü geliştirmek ve yaşatmak amacıyla kurulduğumuz yıldan itibaren yaptığımız pikniklerimizin 3.'sünde siz halkımızla birlikte olmanın mutluluğunu yaşıyoruz, bu mutluluğun coşkusuyla hepimizi içten ve partizan duygularımızla selamlıyoruz" denilerek, yapılan gezinin amacı; aynı şartlarda yaşayan ve haksızlıklara maruz kalan halkımızı, biraraya getirmek, duygularını, düşüncelerini paylaşma sunmasını sağlamaktır" sözleriyle ifade edildi.

Metnin ardından YCKM'de çalışmalarını sürdüren ve adını enternasyonalizmin kızıl gücü **Barbara Anna Kistler**'in şehit düştüğü yerden alan ve onun mirasını kültür-sanat alanında devralarak yaygınlaştırmaya çalışan **Yel Dağı Folklor Ekibi** sahne aldı. Folklor ekibi, Diyarbakır yöresinden sunacağı oyununa geçmeden, topraksız yoksul köylülerin ağının sömürsüne karşı ayaklanmasını anlatan bir skeç sundu. Folklor ekibinin sunduğu güzel figürlerden sonra sahne alan **Cemil Cenk ve Beyhan Aksoy** umuda türkülerle merhaba coşkusuyla programlarını gerçekleştirdiler. Ardından **Mezopotamya Kültür Merkezi**nde çalışmalarını sürdüren **Koma Roj Hilat** sahne alarak söylediği Kürtçe türküler ve marşlarla Amed'i, Botan'ı gezi alanına kızılca taşıdı. Ardından tüm esir kamplarındaki **TKP(ML)** esir savaşçıları adına gelen mesajın okunmasıyla coşku doruğa tırmandı. Bedenen her ne kadar esir edilmiş olsalar da, yürekleri devrim coşkusuyla çarpan ve gerillaların kızıl kurşunlarında yaşayan düşleri ile tutsaklar gezi alanındaydılar. Esir savaşçıları gönderdikleri mesajda, şanlı Ölüm Orucu Direnişi'nin kızılığı ve **TKP(ML)** 4. Genel Sekreteri **Cüneyt Kahraman**'ın mücadelesi

ruhu ile Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yarattığı berraklık ve devrimci savaşın gökyüzünü saran kızılığıyla kitleleri selamladılar. Devrimci tutsaklar duygu ve düşüncelerini gönderdikleri metinde ayrıca; "Arkadaşlar, dostlar, emekçi halkımız, bizler, halklarımızın kurtuluşu önünde duran üç büyük gericiğe karşı savaşırken esir edildik. Bu sonuca zerre kadar üzülmiyoruz, zerre kadar pişmanlık duymuyoruz. Çünkü bizler biliyoruz ki, her gülyüzlü bebenin doğuşu, derin sancılar sonucunda olmuştur. Bugün sizler de derin sancılar çekiyorsunuz. Zulüm ve sömürü düzeninin oynadığı oyunları, hemen her biriniz kendi yaşıttınızdan biliyorsunuz. Devlet, oynadığı oyunlarla bu sancuları daha bir derinleştirirken, bir yandan da sizleri afutmaya çalışıyor. Avunmayın!.. Kanmayın!"

Kendi sancılarımızın hekimini olmak zorundasınız. Bunun yolu, zorda kalmış bir bebe kadını, kendi doğumunu gerçekleştirmesine benzer. Bunun yolu, sancılarımıza son verecek olan kendi haklı savaşımızı geliştirmekten geçer. Ancak bunu kavradığınız oranda acılarınıza acı katar ama bundan asla pişmanlık duymazsınız. Çünkü bir gerilla, çünkü bir direnişçi ve çünkü bir militan pişmanlık duymuyorsa, bu gerçeği kavradığındandır. Acıya acı kat-

tacaktır ama sonunda gül yüzlü bir bebeğin, yani devrimin, yani geleceğimizin doğumuna tanıklık edecektir.

İşte bu yüzden, bu civıllık, bu senlikli günde tüm esirliğimize rağmen, partimizin ve gerillalarımızın yol göstericiliğinde özgürlük ateşi ile kavrulup, yüreğimizi yüreğimizin yanına koyarken hepimizi bir kez daha selamlıyor ve devrimci savaşımıza katılmaya, ona destek olmaya çağırıyoruz" şeklinde ifade ettiler.

Ardından gazetemizin gönderdiği mesaj okundu. Mesajda kısaca, "Dostlar, arkadaşlar, yoldaşlar, devrim ile harp-devrim mücadelesinin kızgınlığının en yoğunlaştığı, düşmanın kitlemizi her açıdan pasifize etmeye, "bitirdik, kökünü kazıdık" vb. demagogilerle kitlemize yığınlağı yaymaya çalıştığı bir süreçte, YCKM'nin böylesi bir gezi tertip etmesi, kitlelilik coşkusalılık ve birlik bazında düşmana verilecek en iyi yanıt olacağı inancıyla geziye katılan tüm dostlarımızı gıdamızı aldığımız Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi doğrultusunda, partizan bahçesinin tüm kızıl çiçekleri adına selamlıyoruz" denildi. Ayrıca, İsviçre Halkın Günü Temsilciliği, Sosyalist Emek Partisi Girişimi, Gülsuyu-Gülsuyu-Zümrütevler Emekçi Halkın Birliği

Avrupa karete şampiyonu **Hasan Can Ermenek**, **Sömürsüz Bir Dünya İçin Dayanışma Gazetesi**, **Atılım Gazetesi**, **Halkevleri Esenler Oruçreis Şubesi**, **HADEP Gökçürk Belde Başkanı**, **Esenyol Özgür Halk okulları**, **Devrimci Parti Güçleri**, **Emeğin Kurtuluşu Kavgasında Alınları okulları**, **Hedef Dağın İşçileri**, **Kocasinan Lisesi**, **Soğanlı-Bahçelievler**, **Yakacık ve Erzincan Mahallesi**, **Kartal Topsoğlu**, **Sarıgazi**, **Esenyalı** ve **Bursa Halkın Günü** ve **Partizan Gençlik okulları** gönderdikleri mesajlarla geziye desteklerini sundular. Okunan mesajların ardından gezi halkla ilişkiler komitesinin şehit ailelerini alana taşıyarak, aileleri sahiplenme amacıyla yapılmış olduğu "Şehit Aileleri Programı" anlamı ve başarılı bir şekilde gerçekleştirildi. Şehit aileleri yapılan bu anlamlı çalışmayı sevinç ve mutlulukla sahiplendiklerini ifade ederken, çocuklarının onurlu mücadelelerinde şehit düşmelerine üzülmediklerini, tersine onlarla onur ve gurur duyduklarını ifade ederken, onları gerçek anlamda sahiplenmenin ise mücadeleyi yükseltmekten geçeceğini ifade ettiler.

Bu anlamlı programın ardından kitlenin daha da kaynaşması, getirdiği yiyecekleri paylaşması ve ihtiyaçlarını gidermesi için yarım saat programa ara verildi.

Ardından sonra tekrar başlayan programa YCKM'de çalışmalarını sürdüren ve adını "Bir Dersim Yetmez Hedef Bin Dersim Olmalı" şiarının sahibi ve taburları bozguna uğratan komünist önder **Baba Erdoğan**'dan alan **Babil Halk Sahnesi** aldı. Kapitalizmin insanları sömürsünü anlatan bir tiyatro gösterisinin ardından sahneyi Dersim'in ve halk türkülerini güzel bir yorumla sunan **Emre Saltık** aldı. Emre Saltık'tan sonra sahneye **Ferhat Tunç** çıktı. Okuduğu türkü ve marşlarla kitleyi coşturdu. Daha sonra devrimci müziğin öncü gruplarından **Grup Munzur** sahne aldı. Grup Munzur okuduğu marşlar ve türkülerle, coşan kitlenin coşkusuyla iyice doruğa çıkardı. Grup Munzur'un okuduğu türküler eşliğinde çekilen halaylarla gezi sona erdi.

Kitle, daha sonra çevre temizliğini yaparak toplu bir şekilde alanı terk etti. Çıkışta faşist kolluk güçlerinin yaratmaya çalıştığı tüm provakasyon girişimlerine rağmen kitle devrimci duyarlılığı ve partizan bilinciyle hareket ederek bu olaya gelmedi. Provakasyon oyunlarına devam eden jandarma tarafından, akaryakıt almak için köye inen 8 aracın abluka altına alındığını öğrenen kitle otobüsleri durdurarak yolu trafiğe kapattı. Kitle araçların serbest bırakılmasına kadar bekleyerek kararlılığını bir kez daha gösterdi. Daha sonra jandarmanın geri adım atmasıyla otobüsler 21:30 ile 22:00 arası harekete geçti. Böylece geleneksel olarak düzenlenen bir kır gezisi daha, güzele ve coşkulu bir şekilde sona erdi.

Kamu emekçileri toplu sözleşmede ısrar ediyorlar

Haber Merkezi: Hükümet, Uluslararası Para Fonu (IMF)'nin direktifleri doğrultusunda kamu emekçilerine sefalet ücreti dayatırken, kamu emekçileri de ülke çapında alanlara çıkarak hükümeti protesto ettiler. Dokuz yılı aşkın süredir grevli, toplu sözleşmeli sendika mücadelesi veren kamu emekçileri yaptıkları eylemlerle bu iş mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini tekrarladılar.

Memuru enflasyona ezdirmeyeceğiz, sendika hakkı tanıyacağız vaatleriyle işbaşına gelen Anadol-Ü hükümeti işbaşına gelir gelmez ilk iş olarak emekçi memurları hedefine aldı. Emekçi memurların 9 yıldır verdikleri grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı mücadelesini bertaraf etmek isteyen hükümet, bir dernekten farksız ve tabeladan ibaret sendika dayatmasıyla ne kadar emekçi dostu olduğunu ispatlarken, emekçi memurlar da bu yılın başından itibaren yoğun eylemlilikler gerçekleştirdiler. Yaptıkları eylemlerle kolay kolay pes etmeyeceklerini ispatlayan kamu emekçileri, hükümete geri adım attırmayı da başardılar. Mart ayının başında Ankara Kızılay'da emekçi memurların üzerine kolluk kuvvetlerini pervasızca süren hükümet, ayrıca sürgün, disiplin cezası ve soruşturmalara sonuç alamadığından, grevsiz, toplu sözleşmesiz sözde sendika yasa tasarısını askıya almak zorunda kaldı.

Uluslararası Para Fonu (IMF)'na verdiği taahhütler sonucu bir yandan özelleştirmeye hız veren, ülkeyi gitgide daha çok bağımlı hale getiren, işçi ve emekçilere sefalet dayatan hükümet, 1998 yılı ikinci yarısı için %20 gibi son derece düşük maaş artışında ısrar ediyordu.

İçine girdiği ekonomik ve siyasi krizin faturasını her zaman olduğu gibi işçi ve emekçilere kesmeye çalışan hükümete karşı kamu emekçileri, tepkilerini artıran alanlara çıktılar.

Hükümetin tek tarafı olarak belirlediği ve ısrar ettiği %20 zama karşı 30 Haziran Salı günü Ankara'da alana çıkan kamu emekçileri hükümeti protesto ederek toplu sözleşme istediler. 3000 dolayında kamu emekçisi Ulus Heykel'i de polislin engelleme çabalarına rağmen yürüyüşe geçerek Sakarya Caddesi'nde basın açıklaması yaptı.

Sakarya Caddesi'nde, Adana'daki depremde yaşamalarını yitirenler anısına yapılan saygı duruşundan sonra, Kamu Emekçileri Sendikaları Konferansı (KESK) Ankara Şubeler Platformu Dönem sözcüsü Nazım Alkaya tarafından basın açıklaması okundu. Doğal afetlere karşı önlem almayanların kendilerine haklarını vermemekte direndiğini söyle-

yen Alkaya, çözümün toplu sözleşmede olduğu söyledi. Alkaya IMF ile yapılan "Yakın İzleme Anlaşması" sonucu verilen taahhüdün faturasının kendilerine çıkarılmaya çalışıldığını vurgularken eylem, "Sadaka değil toplu sözleşme", "Çetelere Kıyak Emekçiye Dayak, Bu Abluka Dağıtılacak", "Hükümet Yasası Al Başına Çal" vb. sloganlarla sona erdi.

7 Temmuz Salı günü Ankara Ulus'ta yapılan eyleme 800'ü aşkın kişi katılırken, kamu emekçileri yapılan saldırılar karşısında yılmayacaklarını vurguladılar. Emekçi memurların yanı sıra çocuklarının da katıldığı eylemde, "Biz Çocuklarımızı Onurlu Bir Gelecek Bırakacağız, Ya Siz", "Sokağa Eyleme, Genel Greve", "Sadaka Değil Toplusözleşme" vb. sloganlar atıldı. Çocukların da "Sütümü Kesme Ekmeğimi Küçültme", "Onurlu ve İnsanca Yaşamak Çocukların Hakkıdır" vb. sloganların

karşı, "Çetelere Kıyak, Emekçiye Dayak, Bu Abluka Dağıtılacak" sloganını atarak direndiler. Defterdarlık önünde Tüm Maliye-Sen Ankara Şubesi Başkanı Mehmet Karaaslan tarafından yapılan açıklamada çözümün yüzdelik zamlar değil toplu sözleşme olduğu vurgulandı. Hükümetin ısrarının IMF'den alınan direktif olduğunu söyleyen, Karaaslan, grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının tanınmasını istedi. "Sadaka Değil, Toplusözleşme", "Yoksul Memur Hesap Soruyor", "Topla Parayı, Al Havayı" şeklinde sloganların atıldığı eylem, sesizce sona erdi.

Sefalet ücretine karşı emekçi memurların uyarılarını dikkate almayıp, %20'lik artışta ısrar eden hükümete karşı kamu emekçileri, İstanbul, İzmir, Ankara, Diyarbakır, Batman, Muş, Malatya başta olmak üzere 14 Temmuz Salı günü tekrar alanlara çıkıp eylemlerini boyutlandırarak cevap verdiler.

yazıldığı önlükler giydiği gözlemlendi. Konuyla ilgili olarak KESK Ankara Şubeler Platformu dönem sözcüsü Nazım Alkaya yaptığı açıklamada; %20'lik zamin yaşam koşullarını düzeltmesi imkansızdır. Kamu emekçilerinin verdiği onurlu mücadeleye karşı yapılan sürgünler, baskılar ve cezalar bizi yıldırmayacak dedi. Çocukların okuduğu şiirler ve alkışlarla eylem sona erdirildi.

8 Temmuz Çarşamba günü İstanbul, İzmir, Batman, Ankara, Antep ve İzmit başta olmak üzere birçok ilde sokağa çıkan kamu emekçileri, %20'lik zama protesto ederek toplu sözleşme istemlerini tekrarladılar.

13 Temmuz Pazartesi günü ise KESK'e bağlı Tüm Maliye-Sen Ankara Şubesi %20'lik zama ve "maliye hizmetleri sınıfı" ile emekçi memurlar arasında yapılacak istenen ayrımcılığı protesto etti.

Ankara Defterdarlığı'na yürüyen maliye emekçileri polislin engelleme çabasına

karşı, "Çetelere Kıyak, Emekçiye Dayak, Bu Abluka Dağıtılacak" sloganını atarak direndiler. Defterdarlık önünde Tüm Maliye-Sen Ankara Şubesi Başkanı Mehmet Karaaslan tarafından yapılan açıklamada çözümün yüzdelik zamlar değil toplu sözleşme olduğu vurgulandı. Hükümetin ısrarının IMF'den alınan direktif olduğunu söyleyen, Karaaslan, grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının tanınmasını istedi. "Sadaka Değil, Toplusözleşme", "Yoksul Memur Hesap Soruyor", "Topla Parayı, Al Havayı" şeklinde sloganların atıldığı eylem, sesizce sona erdi.

İstanbul Anadolu Yakasında ise Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanan 300 dolayında emekçiye hitaben konuşan Birleşik Taşınacılık Sendikası (BTS) Genel Başkanı Orhan Altuğ, yüzdelik zamları kabul etmeyeceklerini ve toplu sözleşme istediklerini yineledi.

İZMİR

KESK İzmir Şubeler Platformu pankartı açıp Konak Meydanı'na yürüyen kamu emekçileri, "Savaşa Değil, Emekçiye Bütçe", "Toplusözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "IMF Zamına Hayır", "Devlet Gündümlü Sendikaya Hayır" sloganları atarken aynı içerikli dövizler taşıdılar.

Konak Meydanı'nda Enerji-Yapı Yol-Sen İzmir Şubesi Başkanı Alim Murathan da yaptığı açıklamada yüzbinlerce kamu emekçisinin iradesini yok sayan hükümetin IMF'nin dayatmasıyla hareket ettiğini açıkladı. Murathan hükümetin IMF ile değil emekçilerle anlaşmasını istedi.

ANKARA

Sıhhiye Zafer Çarşısı önünde yapılan eylemde hükümete tepki yağdı. 1000 dolayında katılım olduğu eylem sırasında, "Çetelere Değil, Emekçiye Bütçe", "Sadaka Değil, Toplusözleşme", "Hükümet Yasası Başına Çal" vb. sloganlar atıldı.

KESK adına açıklama yapan Ankara Şubeler Platformu Dönem sözcüsü Nazım Alkaya enflasyonun sebebini ücretlerde olmadığını, kayıtdışı ekonominin enflasyonu yükselttiğini söyledi. Koolisyon ortaklarının kamu emekçilerini kandırma-ya çalıştığını belirten Alkaya, oyunu bozduklarını söyledi. Yüzdelik zam değil, gelecekleri hakkında söz ve karar sahibi olmak istediklerini açıklayan Alkaya, kamu emekçisinin aynı zamanda demokrasi ve barış mücadelesi de verdiğini söyledi.

DIYARBAKIR

Büyük postane önünde yapılan eyleme 800 dolayında katılım olurken, toplu sözleşme talebi yinelenildi. "Savaşa Değil, Emekçiye Bütçe", "Sürgünlere Son", "Sadaka Değil Toplusözleşme" sloganlarını atan kamu emekçileri sesizce dağıldılar.

Mersin'de 700, İzmit ve Zonguldak'da 400, Trabzon'da 300, Aydın ve Adana'da 200, Sakarya'da 100, Çanakkale'de 150 dolayında katılım olduğu eylemlerde de hükümetin emekçilere karşı izlediği düşmanca politikalar protesto edildi.

İSTANBUL

IMF'nin istediği %20'lik zama direnen hükümeti protesto etmek için İstanbul'da Avrupa ve Anadolu yakasında toplanan kamu emekçileri, toplu sözleşme isteklerini tekrarladılar.

Avrupa yakasında Aksayır Metro İstasyonu önünde toplanan yaklaşık 1000 kişilik kamu emekçileri, "Çetelere Değil, Emekçiye Bütçe", "Şüphelenme Mesut, İnsanlar İsyandayız", "Sadaka Değil, Toplusözleşme", "Hükümet Zamin Al, Başına Çal" sloganlarıyla tepkilerini dile getirdiler. Kitleye hitaben konuşan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, "Muhalefetteyken çalışmamı ezdirmeyeceğini söyleyen hükümet zulüm uygulamaktadır" sözleriyle başladığı konuşmasında enflasyonun sebebini rantıye ve süren savaş olduğunu açıkladı.

"Rantıyeye bütçenin %40'ını ayıran, talancıya, vurguncuya kaynak yaratan, tekelciler ucuz kredi bulanlar işçi, köy-

Madımak Ateşi 5. Yılında

Haber Merkezi: Sivas'ta 1993 yılının 2 Temmuz'unda, tarihin karanlık sayfalarına bir sayfa daha eklendi. Gerici faşistler tarafından Pir Sultan Abdal Kültür Şenlikleri için Sivas'a toplu şekilde gelen aydın, yazar, sanatçı ve duyarlı insanlar şehire girdikleri andan itibaren tacizlere maruz kalıyorlardı. Sivas'ta yayın yapan gerici, faşist gazete, dergi, radyo ve televizyonlar başta Aziz Nesin olmak üzere şenliğe katılan herkesi bir şekilde hedef tahtası olarak gösteriyorlardı. Zaten katliam çok önceden planlanıp hazırlanmıştı. Geriye sadece zavalı yaratıkların harekete geçirilmesi kalıyordu.

Daha önce Banaz'da üç kez gerçekleştirilen şenliğin dördüncüsü Sivas merkezde gerçekleştirilecekti. Bu haber devleti ve onun uzantılarını hemen harekete geçirdi. Şenliğin ilk günü 1 Temmuz'da "müslümanlar" imzalı katliam emrini veren bir bildiri "çoğaltıldığı yerin emniyet müdürlüğü olduğu daha sonra açığa çıkan" dağıtıldı. Bildiride kısaca müslüman mahallelerinde salyangoz satılmayacağı, başta Aziz Nesin olmak üzere kültür şenliğine gelen herkesin müslümanlarla alay ettikleri, kuramı tanımadıkları belirtilerek Sivas halkı galeyana getirilmek isteniyordu. Bildirinin dağıtıldığı sularda Aziz Nesin din, kuran ve peygamberlik konusunda bir konuşma yapıyordu. Ertesi gün yani tarihe kara bir sayfa olarak yazılan 2 Temmuz günü şehirde özellikle camilerde, medreselerde, gerici-faşist mahallelerde yoğun bir hareketlilik göze çarpıyordu. Öğlen saatlerinde kitaplarını inzalamak için standartta bekleyen yazarlara, "yabancılar", "dinsizlere ölüm", "Sivas hepimize mezar olacak" vb. tehditlerde bulunup saldırmaya kalkıştılar. Olayın büyümemesi için yazarlar imza gününü ertelleyip kaldıkları Madımak Otel'i'ne geri döndüler. Cuma namazında camilerden yapılan "Sivas'ta ateistler, komünistler camilere saldıracaklar" vb. propaganda- larla camilerde oldukça kalabalık olan insanlar harekete geçirildi. Artık katliam için düğmeye basılmıştı. Camilerden, evlerden, işyerlerinden harekete geçen yaklaşık 4.000 kişi ellerinde Türk bayrağı ve islami yazıların olduğu flamalarla ilk önce Valiliğe doğru yürüyüşe geçtiler. Valiliğin önüne gelindiğinde şenliğin tertipleycisi olduğu gerekçesiyle Valilik binası taşınarak Vali Ahmet Karabılgin istifaya çağrıldı. Burada sivilresm polislerin; "arkadaşlar, kardeşler sizin aradıklarınız burada değil, onların hepsi kültür merkezinde" sözleriyle saldırganları yönlendirmesi üzerine, kitle kültür merkezine doğru ikiye katlan-

arak (yaklaşık 8.000 kişi) harekete geçti. (Polisin, jandarmanın, komando birliklerinin yürüyen, kuran, döken gerici-faşist kitleye müdahale etmeyip, yol göstericiliği yapması katliamın devlet ve sivil uzantılarının işbirliği neticesinde gerçekleştirildiğini apaçık belli ediyordu.) Kültür merkezi önüne gelen katliam kitlelerinden biri, polis abisinden aldığı bir megafonla tek bir getirtirerek kültür merkezine saldırı emrini verdi. Ellerinde önceden özel olarak hazırlanan beybol sopaları, demir çubuklar ve taşlar olan, özellikle 15-20 yaşlarındaki gençler kültür merkezine saldırarak attıkları taşlarla 5-10 kişinin yaralanmasına neden oldular. Bir süre kültür merkezinin önünde bekleyen kudurmuş faşist grup, belediye başkanı Recep Karamollaoglu'nun "Şeytan Aziz otelde", "Merkeze ilerleyin", "Gazanız mübarek olsun" talimatları eşliğinde Madımak Otel'i'nin önüne

mesine orada hazır bulunan itfaiye, polis, jandarma birikleri hiç bir şekilde müdahale etmediler. Yaklaşık olarak 1, 1,5 saat süren yangın sonucunda 35 aydın insan yanarak ve boğularak katledildi. Katliamın ardından suçlu avına çıkan faşist devletin sözcüleri suç ve katliamı Aziz Nesin'in yaptırdığını belirterek, Nesin hakkında suç duyurusunda bulunuyorlardı. Diğer yandan ise binbir rica minnet neticesinde katliamı yapanların yüzde biri ancak yakalanabildi. Üç yıllık komedi yargılama neticesinde sanıkların yarısından çoğu tahliye edilirken, tutuklananlarda komik cezalarla paşa paşa cezaevlerine konuldular.

Değişmeyen ve değişmeyecek olan bir şey varsa o da katilleri, onları koruyanları, planlayıcıları, komple faşizmi yargılayacak ve hesap soracak olan devrimci adalet olacaktır.

Sivas'ta yaşanan katliamda yaşamlarını

geldi ve oteli kuşattı. Otelin kuşatıldığı ve bizzat kolluk güçlerinin talimatları verdiğini gören oteldeki bir unutulmuş o süreçte DYP ile ortak olan SHP'li tavşan yürekli sosyal demokratları arayarak gelişen olayları haber veriyorlardı. Ancak her ne hikmetse aldıkları cevap "vaziyet kontrolümüz altında rahat olun" idi. Bu cevabın gerçek anlamı ise "biz kuklaların yapacağı hiç bir şey yok, alah hepimize rahmet eylesin" idi. Bu arada otelin önündeki kalabalık yaklaşık 15.000 kişiye ulaşmıştı. Otelin önüne ilk önce parçalanarak yerinden sökülen Pir Sultan Abdal'ın tunçtan heykeli getirildi. Ardından her ne hikmetse bir gün önce otelin karşı kaldırılmasına belediye tarafından boşaltılan kaldırım taşları otele yağmur gibi yığılmaya başlandı. Akşam saat 19:00'a kadar devam eden taşlamanın ardından ilk önce otelin önündeki araçlar ateşe verildi. Otelin ateşe veril-

ytiren 35 Aydın tüm Türkiye'de mitingler, toplanular yürüyüşler vb. etkinliklerle 5. ölüm yıldönümünde anıldılar.

İSTANBUL: 2 Temmuz Perşembe günü saat 12:00'da Zincirlikuyu Mezarlığı'nda yapılan anma törenine HADEP, EMEP, ÖDP, CHP, Barış Partisi, DİSK, KESK, SİP, İP, çeşitli dernek, sendika, parti temsilcilerinden ve insanlardan oluşan yaklaşık 700 kişi katıldı. Kolluk güçlerinin yoğun güvenlik önlemleri aldığı anında "Sivas'ı Unutmadık, Unutmayacağız" pankartı açılarak "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Sivas'ı Unutma, Hesap Sor", "Sivas'ın Katili Faşist Diktatörlük", "Kahrolsun Teslimiyet" vb. sloganlar atıldı. Mezarlığın girişinde yapılan semah gösterisinin ardından kitle Asım Bezirci'nin mezarı başına gelerek tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşu-

nun ardından Asım Bezirci'yi temsilen konuşan Lütfi Kaleli (yaptığı konuşmada gençleri teslimiyete çağırarak, tepkilerin sloganlarla, alanlara çıkarak değil, meclise adam sokarak dile getirilmesini istedi) HADEP adına Mahmut Şakar, ÖDP, EMEP, Barış Partisi ve CHP temsilcileri birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından kitle buradan Karacaahmet Mezarlığı'ndaki Aşık Nesimi Çimen'in mezarını ziyaret ederek bir anma gerçekleştirdi. Buradaki anmayı ABT, Arya Kültür Merkezi, ÇST, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, MKM, Tohum Kültür Merkezi ve Med-Kom Kültür Merkezleri çalışanları gerçekleştirdi. Anma ortak söylenen türkü ve marşlarla sona erdi.

ANKARA: Ankara'da, "Barış, Demokrasi Ve Laiklik Mitingi" yaklaşık 8000 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Sabahın erken saatlerinden itibaren Tandoğan Meydanı'nda toplanmaya başlayan kitle saat 11:30'da Sıhhiye Abdi İpekçi Meydanı'na en önde "Sivas katliamını unutmadık unutmayacağız" yazılı ve 35 aydının resminin olduğu pankart eşliğinde yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca, "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Zindanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Sivas'ın Katili Faşist Diktatörlük" vb. sloganlar atıldı.

İki arama noktasından geçildikten sonra meydana ulaşan kitle tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşu esnasında katledilenlerin ismi her okunuşta kitle hep bir ağızdan "Yaşıyor" diye bağırarak 35 aydının ölmediklerini belirtiyordu. Mitingte ilk önce İHD Genel Başkanı Akın Birdal'ın gönderdiği mesaj okundu. Birdal'ın mesajının ardından Pir Sultan Abdal Derneği Genel Başkanı Necati Yılmaz, Madımak'ta yakılan Huriye ve Yeşim Özkan'ın babası Hikmet Özkan, KESK Genel Başkanı Siyami Erdem birer konuşma yaptılar. Miting Ozan Ali Çağan'ın söylediği türkülerle sona erdi.

İZMİR: İzmir Demokrasi Platformu'nun düzenlediği mitinge yaklaşık 3000 kişi katıldı. Cumhuriyet Meydanı'nda gerçekleşen mitinge çeşitli siyasi partiler, sendikalar, DKO'ler, kültür merkezleri katılarak katliamı protesto ettiler. Mitingte Platform Dönem Sözcüsü Burhan Kandırmir bir konuşma yaptı.

Adana, Mersin, Hatay, Izmit, Bursa, Edirne, Eskişehir, Antalya, Kayseri, Zonguldak, Gebze, Dersim, Sivas, Sakarya, Çorum ve Merzifon'da yapılan protestolar da Sivas katliamı protesto edilerek devletin katliamcı yüzü teşhir edildi ●

Esir Kamplarında baskılar devam ediyor

Haber Merkezi: 1996 Ölüm Orucu ve Sürsüz Açlık Grevi direnişinin ikinci yıldönümüne denk gelen şu günlerde, faşist diktatörlüğün esir kamplarına yönelik saldırıları artarak devam ediyor. Hâcre sistemini hayata geçirmeye çalışan diktatörlüğün bu saldırılarına karşı tutsaklar da aileleriyle beraber direniyorlar. 1996 ÖO ve SAG döneminde olduğu gibi yeni ölünlere yol vermemek için kamuoyu, duyarlı olmak ve diktatörlüğün politikalarını boşa çıkarmak zorundadır.

Hak gaspları ve baskılara karşı bazı esir kamplarındaki son durum şöyledir:

ERZURUM ESİR KAMPI: Erzurum Esir Kampı'nda baskılara ve hak ihlallerine karşı başlatılan üçer günlük dönüşümlü açlık grevi 22 Haziran'dan itibaren süresiz-dönüşümsüz açlık grevine çevrildi. Sorunu çözmek için 3 Temmuz günü Erzurum'a giden TUHAD-DEK, DME, TOHAV ve İstanbul Barosu temsilcilerinden oluşan heyetin Cumhuriyet Başsavcısı **Hakkı Köylü** ile görüşme talepleri, Başsavcının şehir dışında olduğu bahanesiyle kabul edilmedi.

Heyet adına tutsak temsilcileriyle görüşen Avukatlar **Keleş Öztürk** ve **Fatmagül Yıldırım**, sorunların cezaevi idaresinin keyfi tutumundan kaynaklandığını ve çözülmeyecek hiçbir sorunun olmadığını açıkladılar.

Görüşmeler sırasında Cezaevi Müdürü **Katip Özen** tutsakların öne sürdüğü 51 maddelik taleplerinin 48'inin Ocak ayında yapılan Açlık Grevi sonucu kabul edildiğini ve halen yürürlükte olduğunu iddia etti. Özen, sorunların tutsak temsilcilerinden kaynaklandığını da öne sürerek sorumluluğu kabul etmek istemedi.

Konuyla ilgili bir rapor hazırlayan heyet, sorunların sağlıklı bir yaklaşımla çözümlenebileceğini açıkladı. Heyet, vücudunda 8 kurşun yarası bulunan **İbrahim Er** ile vücudunda yaralar çıkan **Medeni Yaman**'ın, diz kapağında şarapnel parçaları bulunan **Nevzat Çelik**'in, ileri derecede tüberküloz hastalığı olan **Ahmet Savaş**'ın ve sağlığı bozuk olan diğer tutsakların derhal tedavi edilmelerini istedi.

Açlık grevindeki tutsakların taleplerinden birkaçı şunlar:

Hastane, mahkeme vb. yerlere gidiş-gelişlerde baskı, hakaret ve dayatma son verilmesi,

Koşu aramalarında eşyaların tahrip edilmemesi,

Avukatların birden fazla müvekkiliyle görüşmesine izin verilmesi,

Ziyaretçilere baskı ve hakaret edilmemesi,

Sağlık taraması yapılması ve cezaevine dış doktoru atanması,

Koşulararası ziyaretlere (yılbaşı ve bayramlarda) izin verilmesi,

Durumu ağır olanların tedavilerinin biran

önce yapılması, gerekirse başka yerlere sevk edilmesi.

KÜREÇÜLER ESİR KAMPI: Tutsakların tedavileri keyfi olarak engellenip ölüme terk ediliyorlar. Nitekim bu politikanın kurbanlarından biri de adli tutuklu **Halil Gice** oldu. Midesinden rahatsız olduğu halde tedavi edilmeyen Gice, hayatını kaybetti. Tutsaklar baskıları protesto ederek kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldılar.

BURDUR ESİR KAMPI: Burdur Esir Kampı'nda hücrelerin tamamlanmadığını açıklayan tutsaklar, hücrelere atılmak istendiklerini ve bunun için provakasyon yapıldığını duyurdular. Tutsaklar, gerekirse açlık grevi dahil her tür eyleme hazır olduklarını ve ne pahasına olursa olsun hücrelere girmeyeceklerini açıkladılar.

Tutsak yakınları da daha önce Erzurum Esir Kampı'nda görev yapan müdür ve gardiyanların şu an Burdur Esir Kampı'nda bulunduklarını ve açıkça provakasyon peşinde olduklarını açıkladılar. Aileler olası gelişmelere karşı kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldılar.

BUCA ESİR KAMPI: Buca Esir Kampı'ndaki siyasi tutsaklar Türk Tabipler Birliği'ne (TTB) başvurarak salgın hastalıklara karşı önlem alınmasını ve aşı verilmesini istediler. Tutsaklar, adli tutukluların da aşı kampanyasından yararlandırılmasını ve baskılara son verilmesini istediler. Mahkeme ve hastane geliş-gidişlerinde saldırıya maruz kaldıklarını açıklayarak, bu uygulamaların derhal sona erdirilmesi ve haklarının geri verilmesi çağrısında bulundular.

YOZGAT ESİR KAMPI: Yozgat Esir Kampı'nda bulunan TKP(ML) dava tutsakları, ailelerine yakın bir cezaevine sevk edilmeleri talebiyle 14 Mayıs'ta başlattıkları açlık grevinin, taleplerinin kabul edilmesi üzerine sona erdirdiler. Süresiz-dönüşümsüz açlık grevinin 49. günü olan 1 Temmuz'da yapılan açıklamayla, tutsakların sevklerinin Bursa Esir Kampı'na yapıldığı ve grevin sona erdiği belirtildi. Açlık grevinin sona ermesiyle durumu kötü olan tutsaklar hastaneye kaldırıldı. Yozgat Esir Kampı'nda bulunan PKK dava tutsakları da, destek amacıyla açlık grevinin 20. gününden itibaren iki günlük dönüşümlü açlık grevi yapmış ve eylemin 47. gününde 100 kişiyle süresiz-dönüşümsüz açlık grevine başlamışlardı.

ADANA ESİR KAMPI: Adana Esir Kampı'ndan, deprem dolayısıyla çevre illere sevk edilen tutsaklar saldırıya uğradılar. Gaziantep Esir Kampı'na sevk edilen 45 tutsağa "A Takımı" diye anılan gardiyanlarca saldırıldı. Gaziantep İHD Şubesi'nde basın açıklaması düzenleyen tutsak yakınları, çok sayıda tutsağın yaralı olduğunu belirttiler.

ELAZIĞ ESİR KAMPI: Ufca Esir Kampı'ndan Elazığ Esir Kampı'na sürgün edilen ve hücrelere konan **Ali Kılıç**, **Abdurrahman Pişkin** ve **Nehmet Çiftçi** isimli PKK dava

tutsakları, hücrelerden koğuşlara alındıkları için, yaptıkları açlık grevine son verdiler. Ayrıca aynı esir kampında grevde olan 19 tutsak, şartların düzeltilmediğini ve baskıların sürdüğünü açıklayarak greve devam etme kararında olduklarını belirttiler.

GİRESUN ESİR KAMPI: Giresun Esir Kampı'nda da tutsaklar tedaviye götürülüyor. İlaçlar, "ödenek yok" gerekçesiyle karşılanyor. Bir açıklama yapan tutsaklar, başka yerlerden gelen tutsakların yazılarını, kitap, dergi ve daktilo gibi eşyalarına el konulduğunu ve baskıların sürdüğünü belirttiler. Tutsaklar, günlük gazetelerin dahi içeri alınmadığını açıklayarak, sorunların çözümü için kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıldılar.

ELBİSTAN ESİR KAMPI: Elbistan Esir Kampı'nda hak gaspları, baskı ve sindirimsel politikaları tüm hızıyla devam ediyor. Tüberküloz ve Hepatit-B gibi salgın hastalıklar yaygın olmasına rağmen gerekli önlemler alınmıyor. Konuyla ilgili bir açıklama yapan PKK dava tutsakları, ayrıca sevklerin yapılmadığını belirtirlerken bir bayan tutsağın bu nedenle 10 Haziran'dan itibaren süresiz-dönüşümsüz açlık grevinde olduğunu duyurdular.

AYDIN ESİR KAMPI: Aydın'da hasta tutsakların tedavi edilmediğini, içeriye su verilmediğini ve koğu aramalarında eşyaların tahrip edildiğini açıklayan tutsak yakınları, 1. Müdürün kendilerine "sorun olmadığını" söylediğini ve çözüme yanaşmadığını belirttiler. Aileler mahkemeye gidiş-gelişlerde tutsaklara saldırıldığını belirterek kamuoyuna duyarlılık çağrısında bulundular.

Sivas Esir Kampı: Sivas'ta PKK'li bayan tutsakların gaspedilen hakların geri verilmesi amacıyla 27 Mayıs'ta başlattıkları açlık grevi devam ediyor. TAYD-DER, İHD, KESK, SES vb. kurumlar sorunların çözümü için yeniden Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifhaneleri Genel Müdürlüğü'ne başvurudular.

MALATYA ESİR KAMPI: Malatya Esir Kampı'ndaki PKK, TKP(ML), DHKP-C, TKP/ML dava tutsakları yaptıkları açıklamada; 1. Müdür **İsmail Aksoy**, 2. Müdür **Hikmet Göktaş**, başgardiyanlar **Medeni Fener**, **Aydın Avcı**, **Ekrem Kurt**, **Fahrettin Şahin** ve bazı gardiyanların provakasyon yaptıklarını belirterek baskılara sürdüğünü açıkladılar. Tutsaklar, hastane ve mahkemeye gidişlerinde saldırıya uğradıklarını ve sorunların bir an önce çözümlenmesini istediler.

MİDYAT ESİR KAMPI: Midyat Esir Kampı'nda tutsakların son açlık grevleriyle kazandıkları tüm haklar gaspedilirken, hücre sistemine geçmek için provakasyonlar düzenleniyor. PKK dava tutsakları konuyla ilgili olarak yaptıkları açıklamada, mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerinde işkenceye maruz kaldıklarını ve ailelerinin tehdit edilerek sindirilmeye çalışıldığını vurguladılar. Gar-

diyanların muntazarda tutsaklar aleyhine slogan atıp yürüdüklerini; gazete ve dergilerin içeri alınmadığını açıklayan tutsaklar, sorunların bir an evvel çözülmesini istediler.

UMRANIYE ESİR KAMPI: Umraniye Esir Kampı'nda hak gaspları da aynı politikanın bir ürünü olarak tüm hızıyla sürüyor. Dış güvenlikten sorumlu askerler, ziyaretçilere baskı uygulayıp kötü muamelede bulunuyorlar. Konuyla ilgili olarak **PKK**, **DHKP-C**, **TKP(ML)**, **TKB**, **HKG**, **TKP/ML**, **MLKP**, **TKEP/İ**, **TDP**, **TKP-K**, **TDKP** ve **MİSPB** dava tutsakları bir açıklama yaptı. Yapılan açıklamada faşist devletin uygulamaları protesto edildi. Tutsaklar sorunun bir an önce çözülmesini istediler.

2 Temmuz günü cezaevi önünde tutsak yakınları tarafından yapılan açıklamada ise, tutsaklar üzerindeki baskılara ve insanlık dışı uygulamalara son verilmesi istendi.

Öte yandan esir kamplarında süren baskı ve hak gasplarına son verilmesi ve sorunların çözümü istemiyle İzmir İnsan Hakları Derneği (İHD) Cezaevleri İzleme Komisyonu tarafından bir dizi eylemlilikler gerçekleştirildi.

1 Temmuz günü Bergama Esir Kampı önünde basın açıklaması düzenleyen İHD Cezaevleri Komisyonu, 6 Temmuz günü ise TAYD-DER'le birlikte İzmir İHD binasında bir basın açıklaması düzenlediler. Aynı gün tutsakların taleplerinin kabul edilmesi talebiyle Alsancak Postanesi'nden Adalet Bakanlığı'na fax çekildi. 9 Temmuz günü ise Aydın Esir Kampı önünde bir açıklama yapıldı. Açıklamada tutsakların insani taleplerinin kabul edilmesi ve açlık grevine neden olan baskı ve gasplardan vazgeçilmesi istendi.

İHD Cezaevi Komisyonu oluşturduğu eylem takvimi doğrultusunda 14 Temmuz günü de Baca Esir Kampı önünde bir basın açıklaması yaptı.

Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Hücreye Hayır Tutsaklara Özgürlük", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganları atıldı.

Komisyon adına Hüsnap Emekçi yaptığı açıklamada, Buca Cezaevi'nde kalan tutsakların sağlık sorunlarının had safhada olduğunu söyledi. Birek rahatsızlığı olan 22 kişi, astım hastası olan 1 kişi, gözleri bozuk 18 kişi, fıtık 1 kişi, hafıza kaybı bulunan 6 kişi, bronşit 15 kişi, mide rahatsızlığı ve ülser 18 kişi, karaciğer rahatsızlığı 1 kişi, beyin hastası 1 kişi, kadın hastalığı 4 kişi, anemi 7 kişi, bağırsak enfeksiyonu 6 kişi, kalp rahatsızlığı olan 3 kişi, zatüre 1 kişi, el ve ayakları uyuşan 11 kişinin bulunduğunu belirten Emekçi, cezaevinde, bu kadar çok sağlık sorununun ortaya çıkmasında idarenin bilinçli olarak tutsakların tedavilerini engelleme politikasının neden olduğunu söyledi ●

Pankart davasında yeni gelişme

Haber Merkezi: Parasız, demokratik eğitim istemleri için TBMM'de pankart açan üniversite öğrencilerinin Ankara 2 No'lu DGM'ce toplam 95 yıl 11 ay 20 gün hapis cezasına çarptırılmasının ardından, Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nce cezaları bozulan ve yeniden yargılanmaya başlayan öğrencilerin Ankara DGM'de süren davasında ilginç bir gelişme yaşandı.

Daha önceki duruşmada Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele Daire Başkanlığı'ndan istenen "Devrimci Yol/Türkiye Devrimci Gençlik Örgütü" adlı bir yapılanmanın bulunup bulunmadığına dair yazıya verilen cevaptı: "Devrimci Gençlik Örgütü'nün Devrimci Yol Örgütü'nden ayrılarak '95 yılında Dev-Yol/Türkiye Devrimci Gençlik Örgütlenmesi olarak yeni bir yapılanmaya gittiği ve Terörle Mücadele Yasası'nın 1. ve 7. maddelerince yasadışı silahlı terör örgütü" olduğu belirtilmiştir.

Daha sonra Emniyet Genel Müdürü yardımcısı olan Halil Tuğ, Emniyet Genel Müdürü adına 2. No'lu DGM'ye 16 Haziran günü gönderdiği yeni yazıda ise, 9 Haziran 1998 tarihinde DGM'ye gönderilen birinci yazıda yanlışlık yapıldığını, söz konusu olan örgütün silahlı mücadeleyi savunan bir terör örgütü olmadığını; silahlı propagandayı esas alan eylem yanlısı bir örgüt olduğunu ve aynı zamanda örgütle ilgili bilgilerinde mühürlü bir zarfı gönderildiğini belirtti.

Gönderilen bu yazıya göre öğrencilerin TCK'nın örgüt üyeliği fiilini düzenleyenlerin 168. maddesinden dolayı ikinci kez yargılanmaları gerekiyor.

Polisin mahkemelere direkt müdahalelerde bulunarak mahkeme heyeti üzerinde baskı kurma ve çeşitli senaryolarla devrimci-demokrat öğrencileri cezavine tükme yönlü oyunlarına böylece bir yenisi daha eklenmiş oldu.

Mahkeme heyetinin ertelediği 5'i tutuklu 12 öğrencinin yargılandığı dava, 13 Temmuz Pazartesi günü Ankara 2 No'lu DGM salonunda görüldü. Duruşmaya geçen celsede tahliye edilen Mahmut Yılmaz ile birlikte Nurdan Başsahan, tutuklu öğrenciler Ahmet Aşkın Doğan, Metin Murat Kalyoncuğlu, Bülent Karakaş, Özgür Tüfekçi ve Ulaş Doğan'la katıldı. Duruşma nedeniyle DGM çevresinde yoğun güvenlik önlemleri alındı. Duruşmaya izleyici olarak öğrenciler alınmazken, sanatçı ve aydınlar DGM salonunda öğrencileri yalnız bırakmadılar.

DGM savcısı Ünal Hancı, öğrencileri örgüt üyesi olmak ve çeşitli tarihlerde korsan gösterilere katılmak ve bomba atmakla suçlayıp, tümü hakkında toplam 160 yıl hapis cezası istedi. 3'ünde kanıt yetersizliğinden beraatini talep etti.

Mahkeme Başkanı Turgut Okyay, Emniyet Genel Müdürlüğü'nden gelen ve öğrencilerin örgüt üyesi olduklarını iddia eden yazıyı okuyunca, öğrencilerin avukatları da Emniyet'ten gelen yazının panik halinde yazıldığını kaydetti.

Duruşma, tahliye edilen öğrenci Mahmut Yılmaz'ın babası İlyas Yılmaz'ın dinlenmesiyle başladı. Baba Yılmaz, polislerin oğlunun evine molotof kokteyli koyma, komplo kurdukları söyledi.

Sorulan, "evdeki benzin kokusu" sorusuna ise "böyle bir şeyin olmadığı" yanıtı verdi.

Avukat Sarıhan, esas hakkındaki savunmalarını, daha sonra yapacağını, müvekkillerinin korsan gösteri ve molotof kokteyli atma olaylarıyla ilgisi olmadığını belirtti. Öğrencilerin tahliyelerini talep eden Sarıhan, Ceza Yargılamaları Usulü Yasası uyarınca müvekkillerinin tutukluluk hallerinin 2,5 yılı aşmayacağını da sözlerine ekledi.

Daha sonra söz alan öğrenciler, haklarında dava açan DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel'in ifadelerini makamında değil, Terörle Mücadele Şubesi'nde almasını, Türk adedi ve yargı sistemine ilişkin görüşlerine kanıt olarak gösterdiler.

Duruşmaya 5 dakika ara veren mahkeme heyeti, mahkemenin askeri üyesi Abdülkadir Davarcıoğlu'nun muhalefeti nedeniyle oy çokluğuyla alınan ara kararı açıkladı. Mahkeme Başkanı Okyay öğrenci ve avukatlarına savunma için süre vererek, tutuklu öğrencilerden Metin Murat Kalyoncuğlu, Özgür Tüfekçi, Bülent Karakaş, ve Ahmet Aşkın Doğan'ın tahliyesine karar verdi.

Saat 19:00'da Çankırı Cezaevi'nden tahliye edilen öğrenciler; aydınlar, sanatçılar ve yazarlarla birlikte, kendilerini çankırı girişinde bir benzinlikte bekleyen öğrenci arkadaşlarının yanına gittiler.

Burada bulunanlara yönelik bir açıklamaya yapan tahliye edilen öğrenci Bülent Karakaş, Eşber Yamurdereli'nin hala cezavinde olduğunu belirterek "Bizim tahliye olmamız öğrenci hareketinin zaferidir. Türkiye'de düşünce suçu ortadan halkana kadar öğrenci hareketi diğer toplumsal muhalefetin yanında olacaktır" diye konuştu.

POLİSTEN ÖĞRENCİLERİ OKULDAN ATTIRMA OPERASYONU

Haber Merkezi: Devletin, yaşamın her alanında kitlelere yönelik uygulamış olduğu baskı öğrenci gençliği de hedeflenmektedir. Üniversitelerde; öğrenciler üzerindeki baskılar daha da artarak devam ederken, bu uygulamalara ve toplumsal sorunlara karşı eylem düzenleyen veya eyleme katılan öğrenciler, soruşturma ve okuldan uzaklaştırma cezalarıyla karşı karşıya kalmaktadırlar.

Yine YÖK tarafından yürürlüğe konulan "yeni disiplin yönetmeliği" ile öğrencilerin bu tepkilerinin önü kesilmeye çalışılıyor. Özellikle taşra illerindeki üniversitelerde yoğun olarak yaşanan ülkücü kadrolaşmalar ve polis-idare baskısı neticesinde bir çok öğrenci faşist saldırılara, maruz kalmaktadır. Bu faşist saldırılar sonucu Kenan

Mak ve Ümit Cihan Tarho katledildi, birçok öğrenci üniversite yönetimleri tarafından çeşitli cezalara çarptırıldı. Bununla yapılmak istenen, öğrencilerin duyurular olmalarının önünü kesmek ve uysal birer köleler haline getirmektir. Bu keyfi ve faşist tutumlar en son Kütahya Dumlupınar Üniversitesinde yaşandı.

Dumlupınar Üniversitesi Mühendislik Fakültesi öğrencileri Erdoğan Koşar ve Mustafa Koral, polisin isteği doğrultusunda okul yönetimince okuldan atıldı. Fakülte Dekanı Prof. Dr. Ahmet Yamık imzasıyla öğrencilere verilen belgede, "07.05.1998 tarihinde Kütahya ilinde yasadışı yayın suçundan dolayı Disiplin Yönetmeliği gereğince açılan soruşturma sonucunda Yüksek Öğretim Kurumları Öğrenci Disiplin Yönetmeliği'nin 10.

maddesi b, c ve e fıkralarına göre Yüksek Öğretim Kurumu'ndan çıkarma cezası ile terziye edildiniz" denilerek atılma gerekçeleri bildirildi.

7 Mayıs 1998 tarihinde Cumhuriyet Caddesi üzerinde bir stand açarak kitap satmaya çalışan Koşar ve Koral, polisin saldırısına maruz kaldı ve standı dağıtan polisler öğrencileri gözaltına aldı. Daha sonra Mahkemeye çıkarılan öğrenciler serbest bırakıldılar. Kütahya Cumhuriyet Savcısı İsmet Elcin'in 1448 Hazırlık No ve 648 Karar No'lu soruşturmasında; "Kitap satmak isteyen sanıklar şüphe üzerine emniyet müdürlüğüne götürülmüş ve evlerinde yapılan aramada mahkemelerce toplatılmasına karar verilmiş eski tarihli 9 adet günlük Emek Gazetesi, Neurozladık Şafakları adlı kitap ve 4 adet teyp kaseti ile

gözaltında olduğu iddia edilen Metin Göktepe'nin resminin yer aldığı bez afiş ele geçirilmiştir. Yapılan soruşturmada bulunan malzemelerin suç teşkil etmediğinin anlaşıldığından hoşnutmaya yer olmadığına karar verildi" denilerek polislerin keyfi tutumları belgelenmiş oldu.

Savcılık kararında anlaşıldığı üzere öğrencilerin okuldan alınmasını gerektirecek hiçbir suç bulunmamaktadır. Öğrenciler daha sonra Bölge İdare Mahkemesi'ne baş vurarak haklarında verilen kararın düzeltilmesini istediler.

Okul idaresinin tamamen ülkücü kadrolaşma içinde olduğunu belirten öğrenciler, Dekan Ahmet Yamık ve Dekan Yardımcısı Ramazan Köse'nin de bu kadrolaşmanın başını çektiğini söylediler.

Doğal afet değil cinayet

Depremelerde kırılmak kaderimiz olamaz!

Haber Merkezi: 27 Haziran'da Adana'da meydana gelen ve 150 kişinin ölümüne, 2.000'i aşkın kişinin yaralanmasına ve on binlercesinin evsiz kalmasına neden olan depremin üzerinden 20 günü aşkın zaman geçmesine rağmen, halk kaderiyle başbaşa bırakıldı. Depremi ilk günlerinde şov amacıyla Adana'ya akın eden politikacıların verdiği yardım sözü yine havada kahrken, gönderilen kısmi yardımlar da kolluk kuvvetleri ve sivil faşistler arasında paylaşıldı.

Adana'da meydana gelen depreme tamamen yıkılan evlerin sayısı 400, iş yerlerinin ise 10 olduğu açıklanırken, 1300 evin ağır hasar gördüğü, 1100 evin ise orta derecede hasar gördüğü resmi makamlarca ilan edildi. Oysa yapılan açıklamaların yalan olduğu ve gerçek rakamın daha kabarık olduğu çok geçmeden ortaya çıktı.

Depremden sonra bölgeye akın eden başta Cumhurbaşkanı olmak üzere Başbakan, Bakanlar ve parti başkanlarının da aralarında olduğu politikacılar Adana'yı kısa sürede kaderiyle başbaşa bıraktılar. Siyasi yatırım peşinde olan ve şov amaçlı yapılan bu çıkarmalarda Adanalıların acısı paylaşıldı! Nede olsa bu bir takdir-i ilahi idi ve önlenemezdi! Devlet her zamanki gibi vatandaşın yanındaydı ve yaralar sarılacaktı! Bu tür yaklaşımlarla halkın kafası bulandırılıp, deprem felaketi istismar edilmekten ve siyasi malzeme yapmaktan da geri kalmadı.

Oysa 6.3 şiddetindeki depremler Çin, Japonya, ABD, Almanya, İngiltere gibi ülkelerde can kaybına neden olmazken Türkiye gibi bir ülkede kitlesel ölümlere ve çok büyük maddi zararlara yol açabiliyordu. Üstelik Türkiye bir müslüman ülkesiydi ve dini bütünler çoğunlukta idi! Nedenise takdiri ilahi gavruları değil de müslümanları buluyordu! Dört tarafı azı düşmanla çevrili müslüman Türk Devleti; bunlar yememiş gibi şimdi de sel, deprem ve trafik canavarlarıyla uğraşıyor.

Yaşanan depremden yoksul, emekçi ve çoğunlukla da yerlerinden yurtlarından zorla

göçe tabi tutulan Kürtlerin zarar görmesi gözlerden kaçırılmaya çalışılsadursun, devlet artan tepkileri dindirmek amacıyla birkaç "hırsız müteahhid" tutuklayarak sorumluluktan kurtulmaya çalışıyor. Oysa bu vb. felaketlerin sorumlusu birkaç müteahhit olamaz. Soğuk, hırsızların, vurguncu, soyguncu ve talancı katil sürülerinin sistemidir. Devlet birkaç "gunah keçisi" yaratarak bu işin sorumluluğundan kurtulamaz.

Bilinmektedir ki, bugün aynı şiddetli depremler tüm bölgelerde meydana geldiği takdirde ülke nüfusunun büyük bölümü kayma uğrayacaktır. Sel felaketleri, trafik katliamları, depremler sonucu meydana gelen toplu ölümler işçi ve emekçi yığınların kaderi değildir, olmamalıdır. Emekçi halkların uğradığı kıyım ve katliamların sorumlusu bir avuç parababası kamprador burjuvanın ve büyük toprak ağalarının karına kar katması için var olan faşist diktatörlüğün ta kendisidir.

Deprem nedeniyle gelen yardım taleplerini geri çevirip, güçlü olduğunu göstermeye çalışan diktatörlüğün kurtarma çalışmaları da tam anlamıyla fiyaskodur. Enkaz altında kalan onlarca kişi, cankaz kaldırmada kepeç ve

dozer gibi araçlar kullanıldığı için paramparça olup tanınmaz hale gelmiştir. Yine gönderilen yardımların hemen hemen hepsi faşist çetelere ve yandaşlarına dağıtılırken, yoksul emekçi halka yardımın zerresi ulaştırılmamıştır.

Yardım skandalı, hasar tespiti çalışmalarında aynen tekrarlanmıştır. Yıkılmış, çatlamış, oturlamaz duruma gelen evler (ki bu evler

tatörlük her zaman olduğu gibi vatandaşın üzerine kolluk kuvvetlerini göndermekten çekinmedi. Protesto gösterilerinde onlarca kişi gözaltına alınırken, yüzlerce kişi de polis tarafından dayaktan geçirildi.

27 Haziran günü meydana gelen depremden sonra en büyüğü 5.1 şiddetinde olan yüzlerce sarsıntı daha gerçekleşirken evsiz ve işsiz kalan halkın kimileri memleketlerine geri dönerken, kimisi de diğer şehirlere akın etmeye başladı. Geri dönmeye maddi gücü olmayanlar ise tam bir çaresizlik içinde bekleyişlerini sürdürüyorlar. Devlet, görevi olan yardımları yapmazken, yardım düzenleyen gönüllü kuruluşların çalışmalarını ise çeşitli engellemelerle geciktiriyor.

Öte yandan Türkiye'de deprem vb. nedenlerle oluşan zararların tanzimi tamamen devletin görevi iken, diktatörlüğün 32 yıl önce 1966 tarihinde meydana gelen Muş Varto depreminde karşılaması gereken zararları, henüz karşılamadığı da ortaya çıktı.

Afet İşleri Genel Müdürlüğü'nce yapılan açıklamalara göre devletin 27.000 konut borcu bulunmaktadır. Açıklamada bu sorunun çözümü için 100 trilyon gerekirken, geçen yıl 4 trilyondan az bir mblağın ayrıldığı ve ancak 1873 konutun yapılabildiği belirtiliyor.

Her yıl haksız savaşa girenin karpmadan bu miktarın onlarca katını harcayan diktatörlüğün Adana halkına yardım edeceğini, sorunların çözeceğini beklemek onu tanımamaktır. Soğuk birkaç "ahlaksız müteahhit" veya birkaç belediye değil bu düzenin ve onun zor aygıtı olan devletin ta kendisidir.

Bu sistem için insan hayatı çok ucuz ve önemsizdir. Her yıl binlerce emekçi halk çoğunun haksız savaşta ölmesine neden olan da bu diktatörlüğün kendisidir. Sonuç olarak; Adana katliamının sorumlusu ağa-patron devletin ta kendisidir. Depremlerden, yangınlardan, haksız savaşlardan, sel felaketlerinden ölümlerin olmadığı bir dünya; işçi ve emekçilerin kuracağı düzenle mümkün olamaz! ●

Halkın Günlüğü/İzmir: Çoğu Erzincan depreminden sonra İzmir'e göç eden veya vatanlarından zorla göç ettirilen Kürt ailelerinin İzmir'de başlarını sokmak için yapıldıkları gecekonduları, Buca Belediyesi'nce yıkıldı.

Buca Karuşme'de 8 Temmuz Çarşamba günü yapılan yıkımda ilk etapta 18 ev yıkıldı. Elliye aşkın ev ise önümüzdeki günlerde yıkılacak. Yıkım mağdurları, devlete kin kusan; bununla ikinci defa evlerinin yıkıldığını söylediler. Evleri yıkılanlardan bazıları, Adatepe'de daha evvel yapılan yıkımdan sonra buraya geldiklerini, yıkımdan sonra kendilerine yer verilmediği için burada ev yapmak zorunda kaldıklarını belirttiler. Hayat pahalılığı altında ezildiklerini söyleyen mağdurlar, kazançlarının ancak ekmeğe yet-

BUCA'DA GECEKONDULARI YIKIMI

tiğini, bu yıkımdan sonra kiraya çıkmanın kendileri için ölümden farksız olduğunu da sözlerine eklediler.

Yoğun güvenlik önlemleri altında yapılan yıkımda, evlerin etrafı polis kordonuyla çevrildi. Evleri yıkılanlarla dayanışmak amacıyla gelen insanların yardımları engellendi. Evleri yıkılanlar, yerlerini terketmeyeceklerini ve gerekirse çadır kurarak orada yaşamaya devam edeceklerini söylediler.

Mağdurlar, yıkılan gecekondulardan bir çoğunu Buca Belediyesi İmar Müdürü Kerem Doğan tarafından arsa numarası verilmesine rağmen, yıkımların İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Burhan Özfatura'nın baskısıyla yapıldığına dikkat çektiler. ●

Buca Belediyesi'nde grev kararı

Halkın Günlüğü İzmir: İzmir'de tüm belediyelerde devam eden Toplu sözleşme sürecinin olumsuzlukla sonuçlanmasının ardından, işçiler, greve gideceklerini daha önce kamuoyuna aktarmışlardı. Bu belediyelerden, DİSK Genel İş'in örgütlü olduğu Buca Belediyesi'nde grev kararı alındı.

✓ 7 Temmuz günü alınan karara ilişkin olarak Genel İş, sendikası Buca Beykel'de bir basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada, bugüne kadar belediye yönetiminin uzlaşmaz tutumu nedeniyle anlaşma sağlanamadığı belirtilerek yaşam koşullarına göre iş ve ücret alana kadar meşru ve yasal tüm haklarını kullanacakları ifade edildi.

✓ Basın açıklamasının ardından, "Belediye İşçisi Yalnız Değildir", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Buca Belediyesi'nde taşeron istemiyoruz" vb. sloganlarla Buca Belediyesi önüne kadar yürüyen işçiler, burada Buca Belediyesi kapısına grev kararını astılar. Eylem boyunca hazırladıkları bildirileri Buca halkına dağıtan işçiler, halktan destek istediler. Grev kararından sonraki 6 gün içinde anlaşma sağlanamazsa, işçiler greve gidecek ●

Polisler halklar için çalışmaya devam ediyor!

Haber Merkezi: Halklarımızın can güvenliğini ve her türlü güvenlik önlemlerini almak için gece gündüz demeden canla başla çalışan polisler (!), yaptıkları işkence, hırsızlık, cinsel saldırı, kafa parçalaması, bıçaklı saldırılar, insan atma, eroin vb. maddeleri satarak insanların uyuşturucu ihtiyacını karşılamak, yapılan demokratik eylemlerde insanların üzerine serinlenmeleri için tazyikli su sıkma, gece kondu gibi "kötü" yerlerde insanlar yaşamalarını diye, onların iyiliği için evlerini başlarına yıkma vb. çabalarına son olarak insanlar arabalarıyla kaza yapmasını diye arabalarını çalmayı da eklediler.

✓ Gaziantep Emniyet Müdürlüğü Hırsızlık Bürosu'nda görevli Hırsızlık Büro Amiri Başkomiser Ali Gedik, Komiser Gökhan Çevik, polis memurları Adem Kandırmir ve Abuzer Eken'in de aralarında bulunduğu toplam 9 kişi çalıntı Mercedes otomobilleri, sahte belge düzenleyerek satmak suçundan gözaltına alındı. Hırsızlar daha sonra tutuklandı.

✓ Çete kurma, yargısız infaz, bombalama, gözaltında kaybetme, tecavüz gibi suçlardan sonra devletçe ödüllendirilen polisler, yeni iradatları için de ödül almaya beklemektedir. Ayrıca hırsızlık konusunda devlet "büyüklerini" örnek alana devam edeceklerinden, bu paralarının yüzde altmışını değilse tamamını ellerine alacaklarından (ki öteki polislerimiz bunu büyüklerle yapıyor) hiç şüphemiz bulunmamaktadır ●

Coplu tecavüze ikinci tescil

Haber Merkezi: Gayrettepe Asayiş Şube Müdürlüğü'nde copla tecavüz edilerek bağırsakları yırtılan Cengiz Süslü, bu haliyle askere alındı. Süslü'nün Adli Tıp'tan aldığı 45 gün iş görmez raporundan sonra askeri hastaneden de 45 gün rapor alması, copla yapılan tecavüz işkencesini ikinci kez tescil etti.

İstanbul Şirinevler'de Kardeşler Oto Alım Satımı isimli galeride otururken 5 arkadaşıyla birlikte 4 Mayıs 1998 tarihinde Gayrettepe Asayiş Şube Müdürlüğü'ne bağlı polisler tarafından gözaltına alınan Cengiz Süslü, savcılıkta verdiği ifadede gördüğü işkenceleri ve kendisine bu vahşetli uygulayanların isimleri vermişti.

21 gün gözaltında tutulan Süslü, devletin kolluk güçleri tarafından

sıkça başvurulan işkencelerden biri olan coplu tecavüze maruz kaldı ve Mecidiyeköy'deki Özel Şifa Hastanesi'ne götürüldü. Doktorun "bağırsak problemi var. Yaşama şansı düşük" demesine rağmen tekrar şubeye getirilen Süslü, 11 Mayıs gününe kadar burada tutuldu. Daha sonra Şişli Etfal Hastanesi'ne götürülen Süslü'nün karnına hortum takılarak, vücuduna dışkı torbası monte edildi.

TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nun gündemine de gelen coplu tecavüz mağduru Cengiz Süslü'ye yapılan işkenceye askerler de tank oldu. Gördüğü vahşi işkencelerden sonra askere alınması, faşist Türk Devleti'nin gerçek yüzünü bir kez daha göstermesine vesile oldu ●

GAZİ KATLIAMI KATİLLERİ HALA KORUNUYOR

Haber Merkezi: Gazi katliamıyla ilgili açılan davanın 10 Temmuz'da yapılan 10. duruşmasında yine önemli bir gelişme olmadı. Müdahil avukatların; Susurluk Araştırma Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış'ın tanık olarak dinlenmesi talebini reddeden mahkeme heyeti duruşmayı 10 Ağustos'a erteledi.

1 2 Mart 1994'te Gazi Mahallesi'nde pastane ve kahvehanelerin taranmasıyla başlayan olay sırasında 21 kişiyi öldürmek suçundan yargılama 2'si tutuklu 20 polisin yargılandığı davanın 10. duruşması Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. 10 Temmuz günü duruşmaya, tutuklu polisler Mehmet Gündoğan, Adem Albayrak ve Avukatları İlhami Yelekçi'nin dışında diğer sanıklardan kimsenin katılmadığı gözlenirken müdahil olarak 8 avukatın yanı sıra mağdur aileleri ve Avusturya'dan gelen heyet katıldı.

Haklarında gıyabi tutuklama kararı bulunan polislerden İsa Bostan ve Orhan Durmuş'un askerde oldukları sanık avukatınca açıklanmasına müdahil avukatlar sert tepki gösterdiler. Müdahil avukatlardan Cemal Yuçel en ufak bir işlem için insanların yakasına yapışan devletin; kendi görevlileri söz konusu olunca işi ağırdan aldığı ve adresleri belli olmasına rağmen yakalamadığını söyledi. Yuçel, devletin bu tutumunu protesto ettiklerini söyledi.

Katillerin avukatı İlhami Yelekçi ise savunmasında yine katliam mağduru aileleri ve katledilenleri suçladı. Müvekkillerinin kendi görevlerini yaptığını söyleyen Yelekçi olaylar sırasında yaşamını yitirenlerin çoğunun örgüt üyesi olduğunu iddia ederek tutuklu sanıkların tahliye edilmelerini istedi. Yelekçi'nin yanısıra tutuklu sanıklar Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan'ın da aileleri tehdit etmesi ve hakarete bulunması üzerine salonda gerginlikler yaşandı.

Müdahil Avukatlar ise Gazi katliamında Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın parmağını bulduğunu açıklayan Susurluk Araştırma Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış'ın tanık olarak dinlenmesini talep ettiler. Müdahil avukatlar ayrıca olayın Susurluk bağlantılarının araştırılmasını istediler.

Olaylar sırasında panzerlerde yapılan telsiz konuşmalarının kayıtlarının geldiğini ve dos-

yaya konduğunu açıklayan mahkeme Başkanı Dursun Kaya Güleç ara kararı açıkladı. Güleç olaylar sırasında yaşamını yitirenlerin vucutlarında çıkan mermi çekirdekleri ve sanıklara ait silahların balistik incelemesinin beklenmesine ve sanık polis Mehmet Paköz'ün ifadesinin alınması için İstanbul Küçükçekmece Ağır Ceza Mahkemesi'ne yazı yazılmasına karar verildiğini açıkladı. Güleç, "Mehmet Elkatmış'ın davayla ilgisinin olmadığı" gerekçesiyle dinlenmesinin gereksiz olduğu için reddine ve tutuklu sanıkların tutukluluk hallerinin devamına karar verildiğini ve duruşmanın 10 Ağustos gününe ertelendiğini açıkladı.

Mahkemenin kararına tepki gösteren avukatlar ve aileler daha önce de konuyla ilgili Hanefti Avci'nin dinlenmesi taleplerinin Gazi Katliamı-kontra-gerilla ve Susurluk bağlantılarının araştırılmasından kaçındığını açıkladılar. İnsan Hakları Derneği (İHD), Demokratik Mücadele Platformu (DMP), Gazi Halk Meclisi, Gazi Halkı ve HADEP'lerden oluşan yaklaşık 200 kişinin İstanbul'dan gelerek izlediği duruşma sonrası davanın sahiplenilmesi istendi ve katliam çağrısında bulunuldu ●

TKP(ML)-TİKKO ESİR SAVAŞÇILARINA CEZA YAĞDI

Halkın Günlüğü/Adana: Adana Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görülen TKP(ML)-TİKKO davasında esir savaşçılara faşist cellatlar tarafından toplam 80 yıl ceza verildi.

14 Temmuz Salı günü gerçekleştirilen mahkemede nitiksiz sanıklar Aynur Özdemir, Taner Kılıç, Ali İhsan Soğuc, Ev-

rim Özdemir, Şerif Kılıç, Yılmaz Eroğlu, Kemal Çelik, Hasan Yıldız hakkında beraat kararı verildi. Cemalettin Gürsoy, Mahir Öz ve Veli Çelik patlayıcı madde suçundan ağır ceza mahkemesine sevk edilirken, Güllü Çelik, Ali Murat Şahin ve Coşkun Köroğlu hakkında örgüte yardım-yataklık ettikleri gerekçesiyle 3'er yıl ceza verildi.

Mahkeme Hıdır Açıklı, Abdullah Onal ve Orhan Özelmaliye 12'şer yıl, Hıdır Durmaz'a ise suçu tekrerrür nedeniyle 14 yıl 7 ay ağır hapis cezası verdi. Mahkeme ayrıca polislerle yaptığı işbirliği neticesinde TKP(ML)-TİKKO içerisine sızdırılan ve 168/1 den yargılanan işbirlikçi Cahit Çiftçi'ye ise pişmanlık yasasının çıkması ihtimaline istisnadan tahliye etti ●

Neslihan, Metin, Mehmet Ali, Hasan 109 gündür kayıp; kaybedilmelerine izin verme

Haber Merkezi: Faşizmin en azgın bir şekliyle hüküm sürdüğü Türkiye'de devrimci muhalefetin günbe gün yükselmesi hakim sınıfları köşeye sıkıştırıyor. Bu köşeye sıkışmışlığın verdiği psikolojiyle faşizm "kaybetme" politikası ile hergün birilerini aramızdan koparıp alıyor.

Faşist devletin resmi ve gayri resmi güçlerince gözaltına alınan, bir daha kendilerinden haber alınamayan evlatlarının, analarının, babalarının, kardeşlerinin akıbetlerini öğrenmek ve hesap sormak isteyen Cumartesi Anneleri'nin oturma eylemleri 164. ve 165. kez gerçekleştirildi.

164. Hafta: 4 Temmuz Cumartesi günü

Haber Merkezi: Varlığını halkların kanını emerek idame ettirmeye çalışan faşist diktatörlük, kendisine muhalefet eden hiçbir düşünceye ve harekete izin vermiyor. Düşüncelerini ifade ettikleri için diktatörlükçe her türlü baskıya maruz kalan ve cezaevine tıkılan gazeteci, yazar, şair, aydın ve sendikacılara Nakliyat-İş Ankara Şube Sekreteri Bayram Karkın da eklendi.

Newroz kutlamaları sırasında Ankara Demokrasi Platformu adına yaptığı konuşmadan dolayı 1 yıllık hapis cezasına çarptırılan Karkın, 6 Temmuz Pazartesi günü İnfaz Şubesi'ne teslim oldu.

DISK Ankara Merkez Temsilcisi Tayfun Görgün, HADEP Ankara İl Başkan Yar-

gerçekleştirilen oturma eyleminde 1994 Temmuz'unda kaybedilen Tüm Bel-Sen İzmir 2 No'lu Şube Başkanı İkrâm Mihyaz tanıtıldı. Yapılan açıklamada İkrâm Mihyaz'ın 5 Temmuz 1994 tarihinde işe gitmek üzere evinden çıktığı ve akşam evine dönmediği, aynı gün sivil polislerin evine ve işyerine giderek Mihyaz'ı sordukları, İkrâm Mihyaz'ın sık sık gözaltına alındığı, aynı akşam polislerin işyerine tekrar gelerek Mihyaz'ın öldürüldüğünü, cesedinin hastanede olduğunu bildirdikleri belirtildi. Sanatçı Şanar Yurdatapın tarafından okunan açıklamanın devamında şöyle denildi.

"İkrâm Mihyaz'ın olayı bir gözaltında kayıp olayı değil. Cumartesi Oturmaları, gözaltına alındığına dair tanıklar ve ipuçları olan, buna rağmen polisin gözaltında olduğunu kabul etmediği kişileri gözaltında kayıp olarak tanımlıyor. Ancak 'failli meçhul cinayet' olarak tanımlanan kaçırılma ve öldürülme olayları gözaltında kayıplarla yakından ilgili. Çünkü bunların da birçoğu devlet içindeki çetelerin işi. Bunu devletin en yetkili organları, Meclis Failli Meçhul Cinayetler Raporu'nda ve Susurluk Raporu'nda da belirtiyor."

Açıklamanın ardından Cumartesi Anneleri ve Devrimci Tutsaklarla Dayanışma ve Özgürlük Platformu üyeleri esir kamplarındaki baskıları protesto ederek Galatasaray PTT'si önünde bir basın açıklaması yaptıktan sonra, İçişleri Bakanlığı'na telgraf çektiler.

165. Hafta: "Bugün 165. kez burada oturuyoruz. Biz üç yılı aşkın bir süredir her hafta burada gözaltında kayıpların hesabını soruyoruz ama kayıplar sürüyor."

31 Mart 1998 tarihinden bu yana, yani üç aydan fazla bir süredir İzmir'de kay-

bolan dört kişiden bir haber alınamıyor. Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaş ve Mehmet Ali Mandal için çeşitli mercilere başvuruldu. Kamuya duyuruldu, yetkililer görevi çağrıldı. Ancak bugüne kadar bu dört kişiyle ilgili hiçbir sonuca ulaşılmadı."

11 Temmuz Cumartesi günü 165.sı gerçekleştirilen Cumartesi Anneleri oturma eylemi yukarıdaki sözlerle başlıyordu. Analar dört yigit insanın posterleri, resimleri ve tişörtleri ile faşizmden hesap soruyorlardı. Anaların bu haftaki konuyu ise 10 Haziran 1998 tarihinde Mardin'in Mazıdağı İlçe merkezindeki evi akşam saatlerinde yüzleri maskeli, silahlı, telsizli dört kişi tarafından basılan 4 çocuk babası 39 yaşındaki Lezzin Kıvılcım'dı. Yapılan açıklamada Lezzin Kıvılcım'ın plakası gizlenmiş Renault Toros marka kırmızı bir araca bindirilerek götürüldüğü, Kıvılcım'ın yakınlarını İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne yaptıkları onlarca başvurasının hep sonuçsuz kaldığı, 17 Haziran günü iki sivil polisin Kıvılcım'ın yakınlarına "rahat dursaydı başına bu tür olaylar gelmezdi" dedikleri, o günden itibaren ailenin sürekli tehdit altında olduğu ve "Lezzin'i aramamaları istendiği" belirtildi. Cumartesi Anneleri'nin eyleminin ardından İCAD (Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Bülteni) tarafından ANAP İstanbul İl Başkanlığı önünde basın açıklaması yapıldı. Çok yoğun güvenlik önlemi alan kolluk güçleri açıklamanın sokağın başında yapılmasına izin verdi. Kayıpların ayakta kalmasını yere konulduğu açıklamada açıklamayı İCAD adına Ali Ocak okudu. Açıklamada; "Coğrafyamızda kayıp politikası muhalifleri sindirmek, gözdağı vermek, teslim almak için uygulanmaktadır. Kayıplar zincirine 31 Mart'ta İzmir'de gözaltına alınan ve kendilerinden bir daha haber alınma-

yan Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Metin Andaş ve Mehmet Ali Mandal eklenmek isteniyor. Avukatları ve aileleri 4 kişinin bulunması için Başbakanlık, İçişleri, Adalet Bakanlığı'na ve milletvekillerine başvurularına rağmen hiç bir sonuç alamamışlardır.

Yine bir kez daha demokrasiden, özgürlükten, eşit ve insanca yaşamdan yana olan tüm kişi ve kurumlara seslenmek istiyoruz. Yeni kayıpların olmasını istemiyorsak, özgürlük mücadelesini yükselt. Neslihan Uslu'ya, Hasan Aydoğan'a, M. Ali Mandal'a ve Metin Andaş'a sahip çık, sorumlulardan hesap sor" denildi. Basın açıklamasının ardından insanlar sesizce dağıldılar ●

DÜŞÜNCEYE YİNE PRANGA

dımcısı Dursun Turan, Nakliyat-İş Genel Sekreteri Zeki Orkun, EMEP Ankara İl Başkanı Haydar Kaya, CHD ve İHD üyelerinin de aralarında bulunduğu yaklaşık 100 kişilik bir kitle, aynı gün, İnsan Hakları Anıtı önünde Karkın'a verilen cezayı protesto etti.

Tayfun Görgün ve Zeki Orkun yaptıkları açıklamalarda; işsiz-

ge, özelleştirmelere, sendikasıztırmaya, gelir dağılımındaki adaletsizliklere, yargısız infazlara, göç ettirmelere karşı oluşan toplumsal muhalefetin bu gibi uygulamalarla önünün kesilmeye çalışıldığına ve bu anlamda Karkın'ın ilk olmadığı ve son olmayacağına değindiler.

Bayram Karkın ise cezaevine başı önünde değil, onurlu bir şekil-

de gireceğini söyledi. Karkın ayrıca, "Eğer bunlar suçsa ben bu suç için onurluca cezaevine girmeye hazırım. Ben hırsızlık yapmadım, çetelerle işbirliği içine girmedim" dedi.

Protesto eyleminin ardından kitle, DISK temsilciliği önüne gitti. Burada oluşturulan konvoyla birlikte Güdül'e gidi. Güdül Cezaevi'ne giden Bayram Karkın, İlçe Cumhuriyet Savcısı ile bir süre görüştü. Savcının cezaevi kapasitesinin dolu olduğunu belirtmesi üzerine Karkın ve beraberindekiler Ankara'ya döndüler. Daha sonra Ankara Nöbetçi Savcılığı'na giden Karkın, savcının yerinde bulunmaması nedeniyle İnfaz Şubesi'ne teslim oldu ve 7 Temmuz günü Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne konuldu ●

Çete avukatı ve DGM gerçeği

Haber Merkezi: Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde 24 Eylül 1996 tarihinde gerçekleştirilen 10 tutuklunun ölümü ve 23'ünün de yaralanmasıyla sonuçlanan katliam davasına, 10 Temmuz Cuma günü devam edildi.

Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen ve 29'u asker 36'sı polisin yargılandığı davaya sanıklar katılmazken, duruşmaya sanıkların avukatı, kamuoyunda Abdullah Çatlı ve Haluk Kiro'nun avukatı olarak tanınan ve çetelerin, her türlü insanlık dışı uygulamaların bir numaralı savunucusu faşist **M. Can Özbey** katıldı. Katliamın hakkı olduğunu, güvenlik güçlerinin PKK'ye karşı yürüttüğü mücadelede şevklerinin kırılmaması için beraat edilmeleri gerektiğini belirterek: "Kamusal görevlilerin şehit eden insanları gözönüne aldığımızda, polis ve askerlerimizin müdafaa edilmesi gerekir. Güvenlik güçlerimiz sonuçta kendilerine verilen emri yerine getirdiler" dedi.

Adliye binasını abluka altına alan polisler, müdahiller ile demokratik kitle örgütü temsilcilerinin duruşmayı izlemelerine izin vermezken, müdahil vekilleri polisin tavrına tepki göstererek, duruşmanın aleniyeti-

nin engellendiğini söylediler. İHD Genel Başkan Yardımcısı **Av. Eren Keskin** de duruşmaya gelirken mağdur yakınlarının tartaklandığına şahit olduğunu ve kendisinin engellenmeye çalışıldığını belirtti. Aynı zamanda, duruşma hakkında verilmiş bir gizlilik kararının bulunmadığını ve bu durumun mahkemelerin bağımsız olmadığı kanaatini güçlendirdiğini hatırlatan müdahil avukatlar, polisler hakkında suç duyurusunda bulundular.

Faşist çete avukatı **Can Özbey**: "Devlet görevlileri terörle mücadele görevlerini yapmışlar. İsyan çıkarılanlar hakkında ise dosyayı DGM'ye göndererek onları yargılamalıdır" dedi. Müdahil avukatları da hedef gösteren çete avukatı, "Bu davada müdahil PKK'dır. Çünkü müdahiller terörist, avukatları ise örgüt avukatlarıdır. Örgüt, avukatları aracılığıyla, teröristleri öldürerek görevlerini yerine getiren vekillerini teşhis etmeye çalışmaktadır" diyerek faşist zihniyetini ortaya koyarken, bu sözler gerginlik yarattı.

Müdahil avukatlardan **Sinan Tanrıku**, sanık vekillerinin açıklamaları, devletin vatandaşını öldürme hakkını kendinde görme mantığını yansıttığını ve bu duru-

mun uluslararası sözleşmelere aykırı olduğunu söyledi. Sanık vekilinin sözlerinin hedef gösterdiğini, kendilerine yönelik gelebilecek saldırıların sorumlusunun kimler olduğunu belli olduğunu ve Akın Birdal'a yapılan saldırının bir benzeri olduğunu ifade etti.

Av. Meral Daniş Beştas ise "Sanık vekili bu sözleri ile ceza, usul ve uluslararası hukuku çiğnemiştir. DGM'de yargılanan herkesi örgüt üyesi olarak görmektedir. Oysa yapılan istatistikler, DGM'lerdeki davaların %70'inin beraatle sonuçlandığını göstermektedir. Sanık vekili bunu tersyüz ederek hukukçuların uslubuna aykırı konuşmakta, biz kendisini hukukçu gibi savunma yapmaya davet ediyoruz" dedi.

Av. Sezgin Tanrıku ise "Bu davada PKK müdahil değildir. Masum çocukları katledilen aileler müdahildir. Biz de usul yasa gereği müdahil vekilleriyiz. Biz sanık vekilleri hakkında devlet içinde çöreklenen eli kanlı çetelerin avukatı demiyoruz" diyerek tepkisini ortaya koyarken, **Av. Eren Keskin** sanık vekillerinin sözlerinin münferit bir anlayış olmadığını söyleyerek, Özbey hakkında suç duyurusunda bulundu. Katliam sonrası yapılan sevk si-

rasında tutuklu **Kadri Demir**'in katledildiğini hatırlatan **Sezgin Tanrıku**, **Dr. Serdar Gök** hakkında açılan davanın ana dosya ile birleştirilmesini ve Demir'i katleden sevk personeli hakkında yapılan suç duyurusunun kabul edilmesini talep ederek, yargılamanın adil yapılması için tutuklama taleplerini tekrarladıklarını söyledi.

Mahkeme beyeti, her zaman olduğu gibi, yine eli kanlı unsurları desteklediğini ve devletin piyonları aracılığıyla uyguladığını olduğu her türlü vahşetin bir numaralı savunucusu olduklarını, mahkemelerin burjuva basın ve devlet yetkililerinin yaptıkları: "Mahkemelerimiz bağımsızdır" demagogisinin sadece yalandan ibaret olduğunu ve yine bu mahkemelerin devletin eli kanlı piyonlarını yargılama noktasında göstermelik; devrimci, demokrat, yurtsever, aydın, yazar ve şairler için ise keyfi gerekçelerle ceza yağdıran bir kurum olduğunu kanıtlarcasına, sanık avukatı **Özbey**'in gönderilen çağrı celbinin geri alınması ve görevsizlik istemini, yine müdahil avukatlarının tutuklama ve video kasetlerini izleme talebini kabul etmeyerek, duruşmayı 11 Eylül 1998 tarihine erteledi ●

İZMİR'DE DÜŞÜNCE SUÇLARI GALERİSİ AÇILDI

Halkın Günlüğü/İzmir: İzmir'in İkiçeşmelik semtinde 84229 nolu tarihi, ahşap, üç katlı bir ev restore edilerek Düşünce Suçları Galerisi adı altında bir müzeye dönüştürüldü.

Açılışı, 12 Haziran 1998 tarihinde Avrupa Birliği Türkiye Ortak Komisyonu Başkanı **Peter DANKRT** tarafından yapıldı. Açılışa demokratik kitle örgütleri, çeşitli aydın ve sanatçılar ile yabancı basın temsilcileri katıldı. Açılışa aydın ve sanatçılar müzenin açılışı ile ilgili konuşmalar yaptılar.

Çoğunluğu düzene muhalif olan insanların katıldığı açılış gününde müzenin açılmasına önayak olan kişilerin, düzene barışık olan ve demokrasi ile özgürlüğün bugünkü parlamenter sistemle değiştirilebileceğine

olan inançlarını dile getirmeleri dikkat çekiciydi. Düşünce Suçları Galerisi'nin zemin katında işkencehanelerde kullanılan askı, falaka, elektrikli manyeto, kum torbası, idam sehpa, tabutluktan oluşan çeşitli işkence malzemeleri sergilenirken, orta katta değişik fikir akımlarının geçmişten (Osmanlıdan) bugüne kadar, yasaklanan eserleri bulunuyor. Nazım

Hikmet, Sebahattin Ali, İsmail Beşikçi, Aziz Nesin, Yılmaz Güney, Saidi Nursi, Abdurrahman Dilipak'ın yasaklanmış eserleri ve Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in çeşitli eserleri sergilenmekte.

En üst katta ise çeşitli işkenceleri, göçleri, baskıları konu alan resimler sergileniyor. Düşünce suçları Galerisi açıldığı günden itibaren hafta içi her gün ziyarete açıktır ●

TÜRK SİEMENS İŞÇİLERİ İŞ BIRAKTI

Haber Merkezi: Gerek ekonomik gerekse siyasi anlamda sömürülen ve hak arama teşebbüsü karşısında işten atılan, sağlıksız, kötü koşullarda çalıştırılan işçiler, işverenin çeşitli oyunlarına da maruz kalmıyorlar. Bu uygulamalardan Mudanya Türk Siemens işçileri de nasibini aldılar.

Bursa'nın Mudanya ilçesinde kurulu Siemens Kablo ve Elektrik Fabrikası'nda, fabrika sahibinin sendika değiştirme baskısının yarattığı gerginlik, 29 Haziran Salı günü 11 işçinin işten atılmasıyla farklı bir boyut kazandı.

İşçiler, işten atılmaları protesto etmek amacıyla aynı gün 24:00-08:00 vardiyasında iş bırakma eylemi yaptılar. Eylem 30 Haziran Çarşamba günü, 08:00-16:00 vardiyasıyla devam ederken, fabrikada üretim durdu. İşçiler, fabrika içerisindeki yemekhanede oturma eylemi başlatırken aileleri de destek verdi. İşten atılmaları ilişkin 17. Madde ileri sürülerek yasadışı eylem yaptıkları sebep gösterilirken, atılan

işçilerin çoğunun 10 yıldır çalıştığı ve kimilerinin emekliliklerine 1 yıldan az bir süre kaldığı gerçeği, işverenin esas niyetini de ortaya koymaktadır.

Fabrikada tek bir üyesi dahi bulunmayan Türk-İş'e bağlı Türk Metal'e üye olmaları yönünde işçilere baskı yapan işveren, kendi çirkin emellerini yaşama geçirmenin bir parçası olarak bu tür bir politikayı uygulamaya çalıştı.

Gelişmelere ilişkin olarak Birleşik Metal İşçileri Sendikası'ndan yapılan açıklamada, Siemens'te uygulamaya konulmak istenen oyunun işçilerin örgütlülüğü ve sendika ile Mudanya halkı tarafından engellenmesi bildirildi. Türk Metal'in yetki itirazında bulunmasına ilişkin olarak, "Bu girişim işçilerin toplu sözleşmesinin aylarca belkide yıllarca uzamasına ve dolayısıyla hak kaybına yol açacaktır. Türk Metal'in işçi düşmanı girişimi doğrudan Mudanya esnafını, köylüsünü ve halkını etkileyecektir" denildi ●

Kurucuları arasında TKP(ML) nin de olduğu Devrimci Birleşik Güçler (DBG); topyekün haksız savaşa karşı, topyekün devrimci direnişi örgütlenme doğrultusunda atılmış önemli bir adımdır. Halklarımızın birleşik devrimci eylemini yükseltmek için, devrimci hareketin eylem birliğininaciliyeti tartışma götürmez bir olgudur.

Eylem birliğinin tarihsel anlamı ve mahiyeti, egemen güçlerin karşı saldırı hareketiyle de açıktır... "PKK taşeronluğu" olarak saldırılan eylem birliği, Anadolu halklarının birleşik devrimci mücadelesinden duyulan korkulu ifade etmektedir. İşçi Partisi (İP) gibi "Cumhuriyet devrimcilerinin" "Türkiye aleyhtarı cephe" diye saldırıdıkları eylem birliği, Türk devleti ve yedeğinde her tür sözde "sol" ile araya çekilen kalın sınır çizgilerinin adıdır. Sorun eylem birliği platformunun pratikte konuşturulmasıdır. Eylembirliği bildirgesinin ilk maddesinde de çok açık bir şekilde ifade edildiği gibi, eylem birliği birleşenleri, "birbirlerinin bağımsız ideolojik-siyasal-örgütsel varlığına ve faaliyetlerine saygı"yı ifade etmişlerdir. Eleştiriyi dışlamayan devrimci birlik böyle olur. Anlaşılan ortak noktalarda, eşitlerin birlikteliği bu zeminde sağlanabilir.

"Taşeronluk" balonu eylem birliği platformuyla patlamıştır. Aynı zamanda bu, varlıklarını birbirleriyle rekabet zeminine oturtan, örgütü devrimin aracı değil, aşiret misali ele alan grupçu kültüre karşı açılmış bir bayraktır. Beraber yürümeyi beceremeyen halkın devrimci güçlerinin, halk iktidarı söylemi inandırıcı olamaz. Gündemlerinin merkezine, dostlarını alıtmak için cebelleşmeyi oturtanlar, devrime yürüyemez. Daha bugünden dostlarını varlığına tahammül edemeyenlerin Halk Demokrasisi sözleri boş bir tıkırtıdan

Devrimci Birleşik Güçler (1)

öteye gidemez.

Bu eylem birliğinin diğer önemli bir hususunda, "birlik için birlik" değil, devrimin hizmetinde olduğu ilanıdır. Dersim, Karadeniz icraatında, bunun lafta olmadığı gösterilmiştir. Adı büyük, kendisi bir hiç olan gösteri amaçlı sözde birliklerin halklarımızda yarattığı haklı güvensizliklerin bilincindeyiz. Nitekim bu sözde birliklere katılmayışımızda sözkonusu bilincin sonucuydu. Birlik, devrim açısından araçtır. Mahiyeti belirlenmiş bir işin yerine getirilmesinin silahlarından biridir. Zira böyle olursa anlamlıdır. Üzerlerine "cephe" etiketi geçirilmiş nice sözde birliklerin esamesi dahi okunmadı. Platformun, "her alanın ve kesimin somut koşullarına göre biçimlenir" ibaresinde de vurgulandığı gibi, bürokrat recetecilik, havadan talimat çizgisi reddedilmiş, her somutta mücadele güçlerinin iradesi ve inisiyatifi genel plana bağlı olarak teşvik edilmiştir. Yan çizme ve duyarsızlıklarını sözde "ilkeli siyaset" yaptıkları gerekçesiyle kimse yutturmaya çalışmamalıdır. Neymiş? "PKK önümüzdeki seçimlerde parlamentarist taktikine solu yedeklemek istiyor"muş. "Düzen içi siyasal çözüm projesine devrimci örgütleri alet etmeye çalışıyor"muş. DBG bildirgesinin 3. maddesi ne diyor?

"DBG'ler, birbirlerine her türlü dayatmayı reddeder. Anlaşma noktalarında beraber yürümeyi, eylem birliği güçlerinin özgür iradesine saygıyı esas alır." Birlik yapan güçler stratejik ve taktik eylemlerinin bilincindedirler. Ve zaten birlik sözcüğü ayrı olanların anlaşabildikleri noktalar zeminini ifade eder. Durumun bu kadar açık olmasına rağmen spekülasyon

set tarzıyla sonuç almaya çalışma gayreti boştur...

DBG birdirgesinin yoruma meydan bırakmayacak 4. maddesinde de vurgulandığı gibi, eylem birliği, birlik ve mücadele zemininde yükselmiştir. Eylemde birlik, propaganda-ajitasyonda serbestliği garantilemiştir.

Şimdiki haliyle eylem birliği, birleştirmek istediği tüm güçleri kapsaması durumunda değildir. Böyle istendiği için değil, dışımızdaki nedenlerden ötürü istenilen gerçekleştirilememiştir. Örneğin; DHKP-C, bu eylem birliğinde yer alması gereken önemli güçlerden biriydi.

Öğrendiğimiz kadarıyla DBG bileşenlerinden hiçbirinin buna itirazı da yoktur. Devrimci olduğu için DHKP-C'ye böyle bir itiraz zaten kabul edilemezde. Ancak DHKP-C; "kontra-darbeci" olarak değerlendirdiği bir gücünde eylem birliği içinde yer alması gerekçesiyle DBG girişimine olumsuz bir tutum almıştır.

Devrimci Sol içindeki sözkonusu ayrılığı tasvip etmediğimizi, devrimci hareket içindeki gereksiz ayrılıklara karşı olduğumuzu defalarca vurguladık. Ne varki, irademize rağmen ve değiştirmek istediğimiz toplumun bir sonucu olarak sözkonusu ayrılıklar olmuştur, olacaktır. Ayrılığın zararlarına rağmen sözkonusu güçler devrimin karşıtı değil, dostu iseler örgüte verdikleri zarardan yola çıkılarak karşı-devrimci ilan edilemezler. Örgütü devrimin bir aracı değil, kendi başına bir amaç görenler devrim için kim nerede sorusuna bakmazlar.

Örgütüm için kim, nasıl tutum içerisinde kriterini merkeze alır. Bu pencereden baktığında, evinin dışına çıkan herkesi düşman ilan eder.

Böyle bir dayatma kabul edilemez. Devrimcilik, birilerinin başkalarına keyfince biçtiği bir paye değildir. Sınıflar mücadelesindeki bir duruştur. Devrimci örgüt, birilerinin noter olup, başkalarını onaylayıp onaylamaması değildir. Eylem birliği platformu, halk içi gelişkilere ve şiddet dayatma kültürüne de bir meydan okuyuştur. Eylem birliği, dikkatlerini siyasal iktidarı ele geçirmeye değil, birbirleriyle yarışan anlayışlara karşı Ölüm Orucu şehitlerimizin siper yoldaşlığı bayrağının yükseltilmesidir. Kimse kendisini zorlamamalıdır. Birdirgenin ruhu açıktır.

Birdirge, devrimi savunmaktadır. Düzen içi her tür konumlanışı reddetmektedir. Bu konuda tek eleştirisi olmayan, görüşmelerdeki bazı güçler, eylem birliğine katılmamalarını meşrulaştırmak için salvo atışlarda bulunuyorlar. Yanlış olan eylem birliği değil, sözde birliklerdir. Bu sözde birliklerin geçmişini, devrimci eylem birliklerine fatura edemeyiz. Eylem birliğinin ne ve niçin olduğu açıktır. Hiçkimse pragmatik hesaplarını bu çerçevenin önüne geçiremez. Devrimci eylem birliğinin rotası katılanlarca deklare edilmiştir. Bu beyanı ne ölçüde yerine getirip, getirmediği konusunda kitleler devrimci örgütleri denetlemelidirler.

Birlik beyanının gereklerini yerine getirmek tutarlı olup olmamanın kriteridir. Görev, mücadelenin her alanında cevap olabilmektir. Siper yoldaşlığını konuşturmak. Ölüm Orucu şehitlerimizi anmaya verilecek en anlamlı cevap budur. Eylem birliği, kapalı kapıcılığı reddetme zemininde yükselmiştir. DBG kurulmadan önce bileşenleri MED TV'deki panelde görüşlerini açık olarak ifade etmişlerdir. Bu tartışma sonrası tespit edilen birlik noktaları, eleştirileri dışlamadan siper yoldaşlığının binası haline getirilmiştir. ●

Açıklama:
Elimize posta kanalı ile ulaşan
TKP(ML) Dersim Bölge
Komitesi imzalı Haziran 1998
tarihli bildiriye haber mahiyeti
taşıdığı için olduğu gibi
yayın ediyoruz.

Bilindiği üzere 03 Haziran 1998 tarihinde, Pertek'e bağlı Sağman Köyü münibüsü yolda durdurulup yolcuları indirilerek kurşuna dizilmiş; olayda 9 kişi ölürken 3 kişi yaralanmıştır.

Ertesi günkü gazetelerde bu eylemin TIKKO tarafından yapıldığı iddia edilmiş, bu iddiayı bazı TV kanalları da yinelemiştir. Haberin devlet kurumlarına dayanılarak verildiği anlaşılmıştır. TRT televizyonları ise eylemin PKK tarafından yapıldığını ileri sürmüştür. Daha sonraki günlerde Per-

EMEKCİ HALKIMIZA

tek civarında DHKP-C gerillalarından üç kişinin şehit düşmesi üzerine TRT radyolarından verilen haberde, olayın bu kişiler tarafından düzenlendiği ileri sürülmüştür.

Her silahlı örgütün bu olaydan dolayı suçlandığı, haberin birbirini tutmadığı, tutarsız veya çelişkili olduğu açıktır. Keza olaydan yaralı olarak kurtulan kişilerin ifadeleri ile devlet yetkililerinin konuşmaları da çelişkili ve birbirini tutmuyor.

Bütün bunlar faşist Türk devletinin genel olarak devrimci örgütlere ve özelde de ordumuz TIKKO şahsında partimiz TKP(ML)'ye karşı çirkin bir iftira, karalama ile alçakça bir komplo tezgahladığını göstermektedir.

Münibüste bulunan yolcuların sağ ele ge-

çirilmesine rağmen öldürülmesi, aralarında kadınların, korucu yakınlarının ve eli silah tutmayacak yaşta olan insanların bulunması, yani yanlış hedefleme ve olayın oluş biçimi itibarıyla değerlendirildiğinde devrimci bir eylem olmadığı, TIKKO'nun eylem tarzına ve ona rehberlik eden TKP(ML)'nin siyasi hattına uygun bir eylem olmadığı anlaşıldığı gibi, Pertek minikasında faaliyet gösteren gerilla birliklerimiz nezdinde partimiz tarafından yapılan araştırmada da saldırının partimize bağlı TIKKO gerillaları veya ona bağlı köylü milislerimiz tarafından düzenlenmediği, haberlerin asılsız olduğu, bazı haber kuruluşlarının bilerek veya bilmeyerek bu komplo suçuna ortak olduğu tespit edilmiştir.

Bu nedenle Partimiz TKP(ML); dünya ve

Türkiye kamuoyu önünde, olayı ister PKK yapmış olsun isterse kontr-gerilla yada JITEM, kim yapmış olursa olsun, Sağman katliamını lanetlediğini ilan eder.

Partimiz TKP(ML) ve onun önderliği altındaki TIKKO, korucu olmayan suçsuz-günahtsız insanları sırf korucu yakınları diye vurmamıştır, bundan sonra da vurmayacaktır. Kendisiyle çanşmaya girmedigi taktirde korucuları öldürmez, onları silahtan arındırır ve bırakır. Korucu ve hatta asker ya da polis bile olsalar, teslim alıp etkisiz hale getirdikten sonra esir muamelesi yapar. Bu bir ilke meselesidir. Bugüne kadar bu ilkeye bağlı kalarak iyi bir gelenek yaratan partimiz TKP(ML), bu geleneği ısrarla sürdüreceğini bir kez daha ilan eder.

-SAĞMAN KATLIAMINI LANETLİYORUZ!

TKP(ML) Dersim Bölge Komitesi

Haziran 1998

Kayıplar

Kişinin en insani yönünün devrimcilik olduğunun bilincine varmış, bu uğurda devrimci mücadeleye atılmış insanlar her daim Türk devletinin azgın terörü-nün baş hedefi durumunda olmuşlardır.

Bu yiğit insanlar yeri gelmiş dağ başlarında ve yeri gelmiş işkencehanelerde, esir kamplarında, sokak ortasında ya da gözaltında kaybedilerek katledilmişlerdir.

Faşist diktatörlük, **Hayrettin Eren** ile başlayan gözaltında kaybetme terörüne yeni bir halka daha eklemek istemektedir. Dört yiğit devrimci; **Neslihan Uslu**, **Metin Andaç**, **Mehmet Ali Mandal**, **Hasan Aydoğan** 31 Mart 1998'den bu yana kayıptır. Kendilerinden haber alınamayan bu insanlar gözaltında kaybedilerek katledilmek istenmektedir.

Neslihan Uslu; yada arkadaşlarının bildikleri adıyla Hayat, adı gibi hayat dolu yiğit bir kadın. 1968 yılında Bolu'nun Düzce İlçesi Cilimli beldesinde dünyaya geldi. 1986 yılında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girdi. Devrimci mücadeleye sempatisi de burada başladı. Tercihini Dev-Genç'ten yana yaptı. Devrimci faaliyetlerinden dolayı okuldan atıldı. Bunu fırsat bilen ailesi, Hayat'ı devrimci mücadelesinden uzak tutabilmek için memleketine geri gönderdi. Ama Hayat, düzenin kendisine biçtiği "evin kadını" misyonunu hiçmi hiç kabullenmek niyetinde değildi. Tekrar sınavlara girer İstanbul Üniversitesi Edebiyat bölümünü kazandı. Ve özlediği devrimci saflara tüm coşkunluğuyla atılarak Dev-Genç'te mücadelesine devam etti. Sonrasında ise zor günlerin insanı olduğunu kanıtlarcasına daha zorlu görevleri yürüttü. İYO-DER kuruculuğu, Devrimci Gençlik muhabirliği, '92 yılında, Newroz kutlamalarını katliama çeviren devleti kinamak için bir düzen partisine ait ilçe binası işgalinden dolayı 4 aylık tutsaklık ve Kurtuluş Gazetesinde çalışma.

Metin Andaç; yada Bergama'lının Metin abisi, 1952 yılında Bergama'nın Narlıca Köyü'nde doğdu. 1977'ye kadar köyünde çiftçilik yaptı. O yıl Tarış Üzüm Fabrikası'nda işçi olarak çalışmaya başladı. Bu devrimci düşüncelerinin daha da gelişmesine zemin sundu. Kısa bir dönem sendikacılık da yaptı. 12 Eylül AFC'siyle birlikte uzun süre devrimci faaliyetleri kesintiye uğradı. 1985 yılında İşçi Hareketi Gazetesi'nin İzmir temsilciliğini yaptı. Bergama'lının emperyalist şirket Eurogold'a karşı başlattıkları inatçı direnişte her dönem önde olmasını bildi, Bergama'lının Metin abisi olmuştur. Eski davalarından kesinleşen cezalar sonucunda illegal yaşamaya başladı.

Mehmet Ali Mandal; 1958 yılında İzmir'in Menemen İlçesi Aliaga beldesinde doğdu. Ailesi'nin yoksulluğundan dolayı okuyamadı. Bir çok işte çalıştı. 1974 yılında ise işçi çocuğu olarak Almanya'ya gitti. İşlediği adli suçlardan dolayı sınır dışı edildi. Geldiği Yunanis-

tan'da Dev-Sol içinde örgütlenerek devrimci mücadeleye atıldı.

Hasan Aydoğan; 1974 yılında Tokat'ın Almus İlçesi Akarçay Köyü'nde doğdu. Yoksulluklarından dolayı okuyamadı. Devrimci mücadeleye erken yıllarda tanıştı. 16 yaşında Dev-Sol'a örgütlü yaşama atıldı.

Devrimcilik yapma onuruna erişmiş bu dört güzel insan meçhul bir yerde değil, devletin elindedir. Gözaltında kaybetme politikasıyla amaçlanan ve bu amaçla ulaşmak için uygulananı görmek için düne bakmak gerekiyor. Zira, bugünün gerçeği düne gizli.

Bugün, emperyalist-kapitalist sistemin, özellikle de sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin faşist diktatörlüklerinin toplumsal muhalefeti baskı altına alma ve sindirme, ölüm saçan "gözde" politikalarından birisidir gözaltında kaybetme.

Gözaltında kaybetme politikasının dünya gericiği tarafından sistematik bir şekilde uygulanması çok eskilere dayanmaz. Dünya ezilen halkları, bu ölümcül, sistematik saldırı politikasına ilk kez Nazi Almanyası döneminde maruz kaldılar. Hitler faşizminde 1942'de yürürlüğe sokulan "Gece ve Sis" adlı bir karamameden sonra onbinlerce insan, geceleri belirsiz bir yolculuğa çıkartılarak katledildiler.

Sonrasında ise, özellikle 1970'li yıllarda, tüm dünyada artan devrimci dalga ya paralel olarak, toplumsal muhalefetin ezilmesinin başlıca unsurlarından gözaltında kaybetme politikası da artan bir şekilde ve derinleştirilerek kullanılır hale geldi. Öyleki, toplumsal muhalefetin geliştiği her yerde ve onun gelişimine bağlı olarak ölümcül vürüs gibi insanlığı sarıp sarmalayan büyük bir toplumsal tehdit haline geldi.

Faşist diktatörlüğün gözaltında kaybetme politikasıyla amaçladığı da aynıdır: Toplumsal muhalefeti baskı altına alıp ezmek. Bunun için de bu karşı-devrimci silahlı, başta politik örgütlü yapılar olmak üzere, öne çıkmış tüm muhalif kesimlere, ezilen halk sınıf ve tabakalarına yönelmek.

Bu, hakim sınıfların yapısı ve çıkarları gereği böyle olmak zorundadır. Faşist diktatörlük, Kürt ulusunun tüm haklılığı ve benliğiyle yürüttüğü ulusal savaşım ile işçi sınıfı önderliğinde yürütülen sınıfsal savaşım karşısında, her zaman-kinden çok daha pervasız hareket et-

mekte-

dir.

Faşist

diktatör-

lük,

özellikle

de 1992

ile bir-

likte uy-

gulan-

maya

başla-

nan ve

adına

"düşük

yoğun-

luklu sa-

vaş stra-

teji"

denilen,

tüm mu-

halif ke-

simlere

toppe-

kün sal-

dırıyor

içeren

strateji

ile bir-

likte

a r t ı k

kendi yasa ve kanunlarını da bir kenara bırakmıştır. Haksız savaşta daha da kural tanımaz olmuş, her şeyi emekçi halklara karşı yürütülen savaşa tabi kılmıştır. Kendi düzenlerinin bekaası için yürürlüğe soktukları hukuk ve yasa kurallarını bir kenara bırakmış, yaşama, yürütme, yargı artık "demokrasi"nin peşesi olma işlevini dahi yapamaz olmuştur.

Bu devlet tepeden tırnağa kadar çeteleşmiştir. "Egemenlik kayıtsız şartsız milletin" ve sözde onun temsilcisi parlamentonun değil, MGK'nın elindedir. Devletin tepesi MGK, anayasası Milli Güvenlik Siyaset Belgesi, icracı güçleri ise kontregerilladır.

Gözaltında kaybetme politikasının Türk devleti tarafından artan bir şekilde kullanılması da onun amaçları ve yöntemlerinde gizlidir.

Bu karşı-devrimci yöntemle, gözaltında kayıplar illegal bir şekilde gerçekleştirilmekte, hiç bir iz bırakılmamaktadır. Artık Türk devletinin "yüce" adalet mekanizmalarıyla, "hukuki" yolların kullanılmasıyla bir sonuç elde etmenin önü tıkanmaktadır. Sorun artık "yüce" devletin elinden çıkmıştır. Onun yapacağı bir şey yoktur. Olur ya, kazayla bir iz bırakılır ve ipuçları devleti gösterir. Önemli değil, Memurin Muhakematı Yasası, 3713 Sayılı Terörle Mücadele Yasası, Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası boşuna çıkartılmamıştır.

İşin birde psikolojik yönü bulunmaktadır. Zira, kişinin gözaltına alınıp alınmadığı, ölü mü, sağ mı, bunlar belli değildir. Gözaltında kayıplardan umut kesilmelidir!

Diğer bir yönü de, insanlar bazen toplumun görebileceği bir ortamdaki kaçınılarak kaybedilip katledilmekte, böylece topluma gözdağı verilerek sindirilmek istenmektedir. Verilmek istenen mesaj açıktır: "Düzene karşı çıkma. Onun güvence altında olması için çalış. Yoksa başına geleceklere sen bilirsin."

Gözaltında kayıplar artarak devam edecektir. Zira, güçlü devrimler daha dirençli karşı-devrimleri doğuracak, faşist diktatörlük katliamcı yüzünü daha fazla konuşturacaktır. Ülkemiz ve dünya devrimci savaşlar tarihi bunun açık göstergesidir. Kolombiya'da şimdiye kadar 10.000'den fazla insan bu yöntemle katledilmiştir. Arjantin'de ise sırf 1976-'83 yılları arasında 40.000 insan aynı yöntemle katledilmiştir. Ülkemizde de, özellikle 1992'den sonra uygulanmaya başlanan "DYSS" ile birlikte gözaltı kayıplarında artış olması tesadüfi değildir. Gelişen toplumsal muhalefet, bir çok faşist politikayla birlikte gözaltında kaybetme saldırısıyla sindirilmeye çalışılmaktadır. Bizler için ise bu kabullenilir bir şey olamaz. İnsani olan her şeye, dolayısıyla onun özüne düşman olan karşı-devrimin bu onursuzluğu kabulendirme çabasına sessiz kalamayız. Devrimci savaşımızda ödenen bedellerin hesabını sormak zorunludur. Bu karşı-devrimci politika deşifre edilmelidir, çabamızda bu yönlü olmalıdır.

Son dönemde gelişen kayıplar mücadelesi olumludur. İsrarla yürütülen mücadeleler sonuç vermiş, Türk devletinin karanlık yüzü bu alanda da orta yere sevrilmiştir. Yiğit devrimci Hasan Ocak'ın beslediği güzel idealler bir yana, bedeni dahi dönüp faşist diktatörlüğün kendisini vurmuştur. Sonrasında kurumsallaşan Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı önemli bir mevzi haline gelmiştir.

Gözaltında kayıpların hesabı sorulmalıdır. Çünkü, bu mücadele insanı değerlerin, ideallerin korunması içindir. **Neslihan Uslu**, **Metin Andaç**, **Mehmet Ali Mandal**, **Hasan Aydoğan** şahsında yürütülen "sağ aldınız, sağ istiyoruz" kampanyası inatçı bir şekilde yürütülürse faşist diktatörlüğün karanlık yüzü bir kez daha deşifre edilecektir. Bu kampanyaya olabildiğince gücümüzle katılalım ●

ABT'nin Anadolu turnesi ya da

"demokrasinin" giyotininde sanatın serüveni

"Büyülemek ve büyülenmek için herkesin ödemek zorunda olduğu pahalı gözardı etmek olası değildir"

Peter Biecken

Sanat, modern zamanların büyü/büyücüsüdür. Ödemek zorunda olduğu paha/bedel de 'modernleşmenin' arttığı oranda katlanarak artmıştır.

İnsanlar acıklı öyküleri severler. Bu bir acıklı öykü değildir. Öyküler çoğu kez güzel başlar. Bizimkisi hariç. Her öykü sevinçli bir sona ulaşmayı amaçlar. Bizim öykümüzde sevinç ve hüznün omuz omuzudur.

Her turne öncesinin bildik yoğunluğu içinde, alabildiğine kısıtlanmış yaşam koşullarını biraz olsun iyileştirebilmek, sanatı tarihin kolektif öznesinin yaratılması sürecinin bir aracı kılmak, siyasal ve ideolojik işlevlere sahip ve toplumsal çelişkileri keşfeden, gösteren ve derinleştiren bir araç haline getiren sürecine katkıda bulunmak için gizli bir sevinç taşıyoruz. Bu gizli sevincin bilinçaltımızda açığa çıkan yüzü ise 27 yıllık geçmişin omuzlarımızı yüklediği önemli sorumluluk...

Şu an geriye dönüp baktığımızda aslında bütün yapıların, bir düşün gerçekleştirilmesi için harcanan olağan/önemli bir işleve sahip olduğunun bilince çıkartılmasından başka birşey olmadığı tespiti yapılabilir...

Sanatı, tarih yapan gücün hizmetinde sıradan bir araç olmaktan çıkarak, bizzat tarihi yapan güçlerden birisi olarak örgütlemek bu olsa gerek demekten kendimizi alamıyoruz. Nasıl bir denize daldığımızı, boyumuzu aşan sularla karşılaştığımızda daha iyi anlıyoruz.

Ağaçlar sözcüklerin gölgesinde dinlenir, yollar öykülerin...

1 Haziran tarihi turnemizin başlangıcına işaret eder. Daha yola çıkmadan başlar herşey. Sanki birileri daha ilk elden yolculuğumuzu engellemek istemektedir. Urfa Valisi'nin yasaklaması ulaşır önce... Sonrasında aracımızın önü kesilir semtimizin 'kabadayılar'ınca... Komünist sıfatının yanına, bir yığın küfür eklenir. Kavga'nın önünde duran, insanların elini kolunu bağlayansa turne gerçeğidir. Sonuçta yola çıkılır. Nitekim, "Kıranda olsa kır fakat eğilme sakın" diyen T. Fikret'e göndermede bulunurcasına "dönemez artık bu yola çıkan" sözü yaşama

geçirilir.

Turneye 2 Haziran'da Malatya'da, ardından 3 Haziran'da Antep'te devam edilir. Henüz 'demokrasinin giyotini sanatçının serüvenini' yakalayacak keskinliğe/hıza ulaşamamıştır. Yanılgılar hemen kavranır ve Çağdaş Truva Atı ABT'nin turnesi Antep'te dişlerini göstermeye başlayan 'demokrasi' ile tanışır. Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'nin sanatsal konudaki danışmanlığını Antep'te Güvenlik Şube Amiri Başkomiser Nurettin Aydoğan yapmaktadır. Bu zavallı sanat polisi doğrusunu söylemek gerekirse, oyunu oynatmak için oldukça zorlanmıştır. Bölücülük ve DHKP-C propagandası nedeniyle oyunun ikinci başvurusuna izin alınamaz. Daha sonraki süreçte bu suçlamalar çürütüldükçe yenileri önümüze sürülecektir. Pankart açma, slogan atma, hakimlere küfür vs. gibi ipe sapa gelmez her tür suçlama bizlerin yüzlerinde hayrete dönüşür. Bu kadar 'suç'u işlemiş olmak hepimizi güldürür. Yönetmen ve yazarlarımız Zeki Göker'den bu nedenle davacı olmaya kalkanlar bulunur; bu kadar "suç" bize işlettiği için... Ya da kendi kendimize "Sen neymişsin be abi?" demekten alamayız.... Yılmaz Güney'in Fransa'da memleketinin dağlarına, ovalarına duyduğu özlem, sanat polisinin cahil bilincine 'bölücülük' olarak yansırken, 26 yıl öncesinden Mahir Çayan ve arkadaşlarının THKP-C'si yine bu işgüzarlar tarafından DHKP-C olarak algılanma talihsizliğine uğrar...

Ve sanatsal yolculuk bu traji-komik gelişmenin ardından hukuksal açıdan bir kavgaya dönüşür. Voltaire'in sözlerini biraz değiştirerek, "yasaklı bir oyunu durmadan kıvılcım saçan bir ateş... "e dönüştürmek için Gökerler kıvılcıklarını çekerler... Serüvende asıl bundan sonra başlar. Uzun ince bir yoldur gidilen... Hep denenen, hep yenilen ama yine deneyip, daha iyi yenilmek için çıkılan uzun ince bir yol... Tüm karşı duruşlara karşın Gül-Zeki Göker ailesinin geçmişten süzerek getirdikleri onların mekanizmasını en çok onların yöntemiyle delme yöntemi eski deneylerde anımsanarak yeniden vurulur mihengin taşına... Az gidilir, uz gidilir... Çoğu kez geriye dönüp bakıldığında bir arpa boyu yol gidildiği gerçeğine varılsa bile, bu ikili sabırlı ve kavgacı bir yolu seçmekten geri kalmaz...

Turneye çıkan tiyatro ekibi bu arada

dinamik bir süreç yaşar. 22 oyunluk bir turnede 4 günde 17 yasaklamanın birbiri peşisıra gelmesi umutları tüketmez. Kıbrıs'ta 3 yerde, Elbistan'da 2 kez ve Kayseri'de 1 kez olmak üzere oyunlar yinelenir. Kıbrıs gerçeği her ne kadar politik yetersizliğin getirmiş olduğu bir gerilikle gereksinimlere yanıt veremese de, ABT bunu da olgunlukla karşılar. Aslıolan hayattır.

Sonra yine birbiri ardınca sürer Antep günleri... Bir yandan ekonomik sorunları aşma çabası, diğer yandan onların hukukunu yenme uğraşı... Antep arkamızdadır. Gizli bir el bizi kollamakta ve gözlemektedir. Sıkıntıya düşülen her gece, güneşle birlikte yeni bir dost sıcaklığı muştular. Dost sıcaklığı ile verilen kavga bizi daha bir güçlü kılar. Gizlice ve utangaç yardımlar, bir sabah insanın gözünü yaşartacak kadar onurludur. Açlığımızda, uykusuzluğumuzda, olanaksızlıklar içinde kıvrılırken bize bir sihirbaz ustalığı aktarılan/sunulan insan sıcaklıkları...

Sonu gelmeyen, bitmez-tükenmez hukuksal prosedür insanı canından bezdirir... Savcılığın takipsizlik kararı, yeniden başvuru, yeniden yasaklama, yeniden idare mahkemesi ve final... Onların hukukunu yine onların yöntemiyle yeniyoruz. 4 gün süresince Antep'te belki de ilk kez davul-zurna eşliğinde bir tiyatro oyunu sergileniyor. Antep'te yer-gök ABT oluyor ve elbette her yer Yılmaz Güney afişleriyle donanıyor. İdare ve yargının karşı karşıya geldiği bu süreçte kazanan ABT ve elbette sanat oluyor. Mimarı ise Gökerler şahsında tüm Antep...

"Antep sıcak yerdir, Antepliler silahşör olur, Antepliler yigit kişilerdir" dillerinde dile gelen serüvendeki gibi girilen bir kavga, polis müdürünün idare mahkemesi başkanı'na "Antep'te prestijimizi yokettiniz" sözlerini sarfettirecek kadar önemli bir kazanımla noktalanıyor. ABT bir kez daha inandığı değerlerden ödün vermeden kazanmayı biliyor. Bütün bunlardan öte asıl mutlu olanlar, egemenlerin örsle çekiçi arasında kalmada bir gedik daha açmanın mutluluğunu yaşayanlar oluyor.

Sanatçı bütün insanlığın anlatım gücüdür. ABT'nin yaşadığı bu kısa serüven bir kez daha kanıtlamıştır ki, sanatçı kendi duruşu içinde tutarlı bir geleceğin, tutarlı bir savunusunu üstlenmeyi bir görev olarak kabullenmişse, doğaldır ki, yaşadığı şeyin adı ister serüven, ister kavga, isterse başka bir

şey olsun, aslıolan insanlığın anlatım gücünün yalnızca sanatsal faaliyette değil, onun ötesinde de somutlanması gerçeğidir. Sanat mademki, insan içindir; o halde yaşamdan gelir ve yaşama yansır. Yaşamın içindeki güçlükleri yenmek, ne tek başına sanatçının görevidir ne de bir başkasının. Acı olan, sanatçının böylesi bir serüvende 'Donkişot yalnızlığına' itilmesidir. Yine de gocunmak ABT'nin görevi değildir ve olamaz.

Sanatçı, insanlar arası bağları güçlendirecek, insanları birbirine bağlayacak, onları ortak bir geçmişin ve ortak bir geleceğin sorumluları olduklarını duyurarak, ortam yaratmak bu uğurda ürünler vermek göreviyle yükümlüyse, herhalde bunun tiyatro alanında en masum örneği 27 yıllık geçmişiyse ABT olabilir.

ABT sanatı, tarih yapan gücün hizmetinde, sıradan bir araç olmaktan çıkarak, bizzat tarihi yapan güçlerden birisi olarak örgütlemeyi hedefleyen bir araç olarak görme sürecini serüvenle kanıtlamıştır. Bu nedenle, bu gerçeğe bağlılığını, bir parçası olduğu tarihsel hareketi tiyatroya bir olanağı haline getirmeyi başardığı ölçüde, tiyatroyu ve genel olarak sanatı tarihsel hareketin bir etkeni olarak kavramamızı sağlayarak bu süreçten yüzünün akıyla çıkmayı başarmayı bilmiştir.

Yazımızın başında sözkonusu turneye ilişkin olarak 'düş' kavramını kullanmakta bir sakınca görmedik. Çünkü kendi gerçekliğimiz bir düşü içerir...

ABT bir 'düşyuvası'dır... Bütün düşçülerin bannabileceği ve gerçeği ancak içinde inanılmaz bir şeyler varsa sevebileceği düşsel bir tiyatro yuvası/düşyuvası'dır... Tiyatro topluluğu olarak, düşçü olmaktan hoşnut olduğu için, insanlar arasında bir bağ olmaktan da hoşnutluk duyar, kıvançlanır. Çünkü, sanat, insanlar arasında bağları güçlendirecek, insanları birbirine bağlayacak, onlara ortak bir geçmişin ve ortak bir geleceğin sorumluları olduklarını duyuracak tek ortamdır.

Burada ya da bir başka yerde olmak kolaydır. Güç olansa dünyada olmaktır, bir başka deyişle başkalarının acılarını yaşamaktır. ABT Anadolu turnesi ile, halklar mozaiki olan bu topraklar üzerinde başkalarının acılarını yaşamak ve yoketmek için vermiş olduğu bu 'düzeyli' kavgada 'naçizane' sesini duyurabildiyse mutludur... ●

Ankara Birlik Tiyatrosu

Bilindiği gibi 12 Mart faşist cuntası, iç çatışmalar nedeniyle parlamentoyu tasfiye edememişti. 27 Mayıs müdahalesi sırasında mevki düşkünlüğü nedeniyle Org. Cemal Gürsel'den tirca yiyen, buna rağmen Genel Kurmay Başkanlığı'na getirilen Cevdet Sunay, Türkiye'nin "14'ler"ine eğilimli bir darbeci olarak, 12 Mart Muhtırası sırasında da Cumhurbaşkanıdır ve bu makama da dokunulmamıştır. Sadece, iyice yıpranmış olan Demirel hükümetini görevden almışlardı, ama TBMM içindeki çoğunluğu nedeniyle aslında onlar da iktidara ortak. Bu yüzden darbenin adı, "12 Mart Muhtırası" olarak geçmektedir. Kurulacak hükümetlerin, parlamentonun onayını alma zorunluluğu vardı. Önce "Kandıra ağası" Prof. Nihat Erim başkanlığında, bürokrat-teknokrat takımından oluşan sözde "reformcu, Birinci ve İkinci Erim Hükümetleri" kuruldu. Ardından Naim Talu Hükümeti, onun ardından da, "seçim hükümeti" olarak Prof. Sadi İrmak Hükümeti kuruldu. Tipik "yarı-askeri" niteliğin iç çelişkileri nedeniyle 12 Mart 1971'den 14 Ekim 1973'e kadar tam dört hükümet değişmişti.

Elbette hiçbir "reform" gerçekleşmeyecekti. Tersine, sadece Adalet Partisi iktidarı döneminde masaya yatırılan 1961 Anayasası'nın az çok liberal ve faşist icraa sistemine az çok güçlük çıkartan maddelerini değiştirmeye başladılar. (Bilindiği gibi, bu değiştirme hareketi 12 Eylül Anayasası ile tamamlandı). Oysa, 12 Mart Cuntacıları, "Anayasa'nın tam anlamıyla uygulanması ve bunun gerektirdiği reformların biran önce yapılması için" yönetime geldiklerini açıklamışlardı. İlk olarak, 1961 Anayasası'nın 35. maddesinin değiştirilmesi için kısa sürede Meclise tasarı sunmuşlardı. İkinci olarak, başta radikal devrimci hareket olmak üzere, tüm demokratik güçlere karşı amansız bir terör estirmeye başlamışlardı. Hiçbir demokratik kıpırdanmaya göz açtırmıyorlardı. Pek çok aydın, demokrat, öğrenci, işçi-köylü, Kürt cezaevlerine doldurulmuştu. Devlet radyoları ana haber bültenlerinde, hergün "aranan" veya "yakalanan" "anarşistlerin" listelerini yayımlıyor ve "ölü ele geçirilen" radikal örgütlerin militanlarını duyuyorlardı.

İstanbul ve Ankara'nın çeşitli yerlerinde meydana gelen baskın ve çatışmalar, yavaş yavaş taşra illerine ve kırsal bölgelere kaymaya başlamıştı. Sinan Cemgil'in Nuhhak olayından sonra; Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan Sivas'ta yakalanmışlardı. Mahir Çayan, Hüseyin Cevahir'in öldürüldüğü Maltepe çatışmasından sonra sağ ele geçirilmişti. Deniz Gezmiş ve arkadaşları hakkında verilen idam cezalarını TBMM'nin de onaylayacağı kesin gözüküyordu. Buna önlemek için THKP-C ve THKO'nun birlikte giriştikleri eylemler, 30 Mart 1972 Kızıldere Katliamı ile son bulmuştu. Bundan 36 gün sonra da Deniz ve arkadaşları idam edildi. TİHKP'de, Kaypakaya ve arkadaşlarının ayrılmasından bir süre sonra, cuntaya dalkavuklanmasına rağmen büyük ölçüde çökertildi ve bütün önemli kadroları tutuklandı. Silahlı mücadele iddiasında bulunup ayakta kalan tek örgüt, yeni kurulan ve kırsal alana çekilen TKP(ML) idi. Fakat TKP(ML) de yeni örgütleniyordu ve her şeye rağmen sıfırdan başlama durumundaydı. Üstelik, başta İ. Kaypakaya olmak üzere önemli kadroları aranıyor ve örgütsel çalışmalar büyük zorluklar içinde yürütülüyordu.

TKP(ML); bir yıldan az zamanda, mücadele içinde örgütün temel omurgasını hem İstanbul'da ve hem de (Doğu'da) kırsal kesimde kurdu ve başlattığı silahlı mücadele ile adını duyurmaya başladı.

Cunta ve cuntanın TBMM hükümeti için, bu büyük bir sürprizdi. Ezdiklerini düşündükleri devrimci direniş, gerilla savaşı ile karşılaşma dikilivermişti. Hişimla doğrudan TKP(ML)'ye yönelik operasyonlar ağırlık

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLAR

kazanmaya başladı. Zaten henüz zayıf olan örgütün önemli bazı üyeleri ve önderleri yakalandı. 22 Ocak 1973'te, İstanbul'da **Meral Yakar** yaralı yakalandı ve işkencede katledildi. Aynı olayda **A. Kılıç**'da yakalanmıştı. 24 Ocak'ta Dersim Vartınik baskınında çıkan çatışma sonucu **Ali Haydar Yıldız** şehit düştü ve İ. **Kaypakaya** yaralı olarak düşmanın eline geçti. 19 Mart '73'te İstanbul Şehremini'de Ahmet Muharrem Çiçek'in içinde yer aldığı bir komite düşmanın baskınına uğradı ve kendisi militan bir direnişle yaşama veda etti. Bunları, **M. Oruçoğlu**, **M. Zeki Şerit** ve diğerlerinin yakalanması izledi. Özellikle Vartınik baskınında, A. H. Yıldız'ın ölümü ve İbrahim'in yakalanması önderliği sarstı ve yenilgi sürecine soktu. 18 Mayıs 1973'te İ. **Kaypakaya**'nın işkencede ölümü, bir anlamda bir dönemin kapanması ve yeni bir dönemin başlaması gibi oldu. Bundan sonrası, artık **Kaypakaya**'nın fiziki olarak bulunmadığı önderlik dönemidir.

Yakalanmalar, ölümler ve yığınla düşüp terketmeler sonucu merkezi yapı tamamen dağılmıştı. Aslında örgüt de önemli ölçüde dağılmıştı, birbiriniyle bağlantısız ancak birkaç komite ayakta idi. Bu komiteler bağlantılar arayarak, yerel çapta yeniden örgütlendi ve henüz merkezileşmemiş bir örgütün "bölgesel" inisiyatifleri olarak yeniden ortaya çıktılar. Aslında bu yalnızca TKP(ML)'ye matuf bir durum değildi; bütün radikal örgütler yerel çapta ortaya çıkıyor ve merkezileşme çabası içinde bulunuyorlardı. Ayrıca bu dönem, hemen hemen bütün devrimci örgütlerin arayış içine girdiği bir dönemdir. Hem cezaevlerinde ve hem de dışarda yeni yeni sallaşmalar yaşanıyor. 1974'te, **İbrahim Kaypakaya**'nın TİHKP ile polemik içinde ortaya koyduğu görüşler teksir edilmiş halde, gizli gizli elden ele dolaşıyor ve bu görüşler arayış içindeki devrimci çevreleri etkiliyordu.

TKP(ML)'nin mevcut kadrolarının birkaç katı kadar olan yeni katılımlar, örgütün merkezileşmesinde hareketi ağırlaştırıyor, tartışmalı ve karmaşık bir süreç sokan bir etki yapıyordu. Yeni katılan çevrelerden biri de; TİHKP'nin "Birinci Tasfiyeciler" dediği ve İ. **Kaypakaya**'nın da pek hoşnut olmadığı, hatta ağır sözlerle tanımladığı bir gruptu. İstanbul, İzmit, Bursa, Ankara, İzmir, Uşak, G. Antep, K. Maraş, Malatya, Kayseri, Diyarbakır, Siverek, Bingöl, Kars, Erzincan ve Dersim'den sonra Avrupa'da da büyük bir grup örgütlenme çalışmalarına katılmıştı.

Bu dönemin temel çelişkisi ve problemi **merkezileşme** idi. **Merkezileşme** belirleyici tarihsel bir görevdi ve bu işlem geciktikçe çok önemli tarihsel fırsatlar kaçıyor, üstelik örgütte ideolojik sapmalar çelişkiler büyüyor, pek çok farklı çelişki birbirine karışıyor ve çözümü zorlaşıyordu. Zaten **merkezileşme-bölgesellik** çelişkisi, giderek İbrahim'in yazılarının tartışılmasına dönüşüyor ve farklı bir yola giriyordu. Halbuki, 14 Ekim 1973 seçiminden sonra ortaya çıkan nispi demokratik ortamda, bir araya gelip bir dergi yayınlayan gruplar hızla büyüyor ve bir nevi "yayın örgütleri" doğuyordu. Oysa TKP(ML), **merkezileşmeden parti programına** kayan tartışmayla zaman kaybediyor ve henüz ideolojik farklılıkların ayırıcılığı olmayan tabanını bu "yayın örgütleri" ne kapıyordu. Üstelik KK (Koordinasyon Komitesi), siyasi yakınlık duyması sonucu bu grupların dergilerini "**bize yakınlar**" diye örgüte dağıtıyordu. Tabii ki, yenilginin ve geçmiş dönemin değerlendirilmesi, nedenlerinin araştırılması, böylece, doğal olarak programın tartışılması gerekliydi. Ancak, merkezileşmeden, örgütsel birlik yaratıl-

madan bu nasıl yapılabilirdi? Besbelli ki bu, konferans veya kongre çerçevesinde yapılabilecek bir işti. Her şeyden önce ortada program niteliğinde bir parti manifestosu, ideolojik hattı vardı. Bölgesel oluşumlar bu temel üzerinde biraraya gelmişlerdi. Öyleyse sorun nedir? Sorun; ideolojik-siyasal hattın yokluğu sorunu değil (Asıl sorun bunun tartışılması da değil). Çün-

MIZA YOL GÖSTERİYOR! /7

bağlanabilir. Sürecin niteliği, çelişkisi ve çözümü biçimi büyüktü. Sonunda bir "Koordinasyon Komitesi" oluşturuldu. Fakat Koordinasyon Komitesi (KK), asıl görevini unutup programı tartışmaya girişti. Üstelik KK, **İ. Kaypakaya**'nın düşüncelerinden ve Partinin stratejisinden tamamen farklı bir düşünce ve strateji benimsemiş durumdaydı. İsrarla örgütü böyle sağlıklı bir tartışmaya çekmek istiyordu. Koordinasyon Komitesi tarafından çıkarılan illegal "Proleter Birlik" dergisinde bu görüşlerini yazıp yaymaya başladılar. Doğal olarak örgüt buna karşı çıktı ve Koordinasyon Komitesi'ni "disiplinsizlik"le suçladı. KK "Proleter Birlik'i" "tartışma" yayın organına çevirmeyi önerdi ve Marksist muhalefetin de görüşlerini yazmasını istedi. Fakat ML muhalefeti, **İ. Kaypakaya**'nın ortaya koyduğu görüşlerin ancak kongre veya konferansta tartışılabilirliğini, bu aşamada KK'nin görevinin onları tartışmak değil savunmak ve Partiyi bu temel üzerinde merkezi işlerliğe kavuşturmak olduğunu, "Proleter Birlik'in" tartışma platformuna dönüştürülmesinin kabul edilemeyeceğini belirterek KK'yi sert biçimde uyardı. Ancak KK, örgütün uyarı ve eleştirilerine aldırmadan yoluna devam etti. Komitedeki iki muhalif üye Komite'den çıkartıldı. "Proleter Birlik'i" tek yanlı biçimde revizyonist görüşlerini yayma aracı olarak kullanmaya başladı. Her şeyden önce TKP(ML)'yi **Parti** olarak kabul etmiyor, "THKP-C ve THKO gibi küçük burjuva radikal örgütlerden nitel olarak farklı olmayan, sadece Marksist-Leninist yolda ilerleyen bir hareket" olduğunu savunuyordu. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısını yarı-feodal değil, hala feodal kalıntılar bulunmasına rağmen "geri kapitalist" olduğunu düşünüyordu. Dolayısıyla devrimimizin halk savaşı değil, toplu ayaklanma yolunu izlemesi gerektiğini ileri sürüyordu. Ne var ki, ülkenin "kapitalist" olduğunu tespit ettiği halde, yine de devrimimizin sosyalist değil, "demokratik halk devrimi" aşamasında olduğunu da kabul buyuruyordu.

Boylesine katıksız oportünist-revizyonist bir "Koordinasyon"dan elbette Partinin yeniden inşası ve tarihsel görevlerine hazırlanması beklenemezdi. Tersine, Partiyi burjuva ideolojik-siyasi bir yola sokan ve örgütsel olarak da tasfiye eden bir harekete dönüşmüştü. Bu durumu tespit eden başta İstanbul olmak üzere Batı Anadolu Bölgesi'ndeki kadrolar, 1976'da, "Koordinasyon Komitesi'nin önderliği ele geçiren tasfiyeci bir hizip olduğunu duyurdu ve cepheden mücadeleye girişti. KK Hizbi'nin "Proleter Birlik"ine karşı illegal olarak "Kızıl Yol"u yayınlamaya başladı ve legal planda "Halkın Gücü" adlı bir derginin yayın hazırlıklarına girişti.¹⁸ Bu bölgeyi yurtdışı ile diğer bölgeler izledi. Ancak, merkezi ilişkiler KK Hizbi'nin elinde olduğu için, örgütün diğer yerlerdeki kadrolarıyla bağ kurmasında güçlükler ve gecikmeler yaşanıyor. KK Hizbi; bu avantajından yararlanarak, özellikle İstanbul dışındaki yerlerde taban üzerinde etki gösteriyor ve kimi bölgelerde "örgüt disiplini" gerekçesiyle tereddüt yaratabiliyordu. Yasal olarak yayınlanan "Halkın Birliği" dergisi ile de legal planda taban üzerinde revizyonist bombardıman yapıyordu. Herşeye rağmen **lbo'cu** muhalefet genişledi ve KK Hizbi önemli ölçüde tabandan tecrit edildi. Bununla birlikte, **merkezi** planda da yeniden boşluk ortaya çıkmıştı. İki yıldan fazla zaman boyunca merkezi koordinasyon ve Partinin yeniden inşası için yaratılan merkezi inisiyatif yok olmuştu ve yeniden **bölgesel döneme** dönülmüştü. Bölgeler kendi başına hareket ediyorlardı. Örne-

ğin; bir bölge seçimi boykot ederken, öteki "bağımsız aday" gösteriyordu, bir başkası bir partiye destek veriyordu. Bir dizi bölgesel yayın organı ortaya çıkmıştı ve üstelik bazıları lbo'nun görüşlerinden ciddi sapmalar taşıyorlardı. Bu durum fazla uzarsa, sapmalar sistemleşir ve yeni hizipler ortaya çıkabilirdi. Kaldı ki, merkezi ve ortak örgütsel disiplinin yokluğu sonucu her bir bölgenin kendi içinde de hizipler oluşuyor ve ayrılıklar yaşanıyor. Örneğin, İstanbul'da KK Hizbinden bağımsız ve farklı olarak "X", "MZ" vb. gibi hizipler de ortaya çıkmış ve ayrılmışlardı.¹⁹ lbo'nun görüşlerinin keskin proleter berraklığının işçiler, gençler ve diğer toplumsal kesimler üzerinde yarattığı büyük devrimci coşku sonucu doğan ve gelişen militan proleter dalga her tarafı sarmaya başladığı halde, merkezi önderlik yoktu, merkezi bir yayın organı yoktu, üstüne üstlük bu ortam içinde, muhalefeti başlatan bölgenin ihtilaleci yapısı, giderek, silahlı mücadele çizgisinde kent ağırlıklı bir sapma tehlikesine de doğal olarak yolaçabilirdi. Buna karşılık **İ. Kaypakaya**'nın görüşleri kitleler arasında büyük sempati yaratıyor ve lbo sevgisi, dağlara, taşlara işlenen sapkallı resmi ve türkülerdeki ismi ile güçlü bir karizmatik simge oluyordu.

1977'ye doğru, bölgelerden gelen temsilcilerden oluşan bir "Örgütlenme Komitesi" inisiyatifi eline aldı ve Partinin 1. Konferansı'ni toplama hazırlıklarına girişti. Şubat 1978'de, ülkede devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın iyice alevlendiği bir sırada Partinin 1. Konferansı toplandı.

Bu Konferans'ta:

*İ. Kaypakaya'nın belirlediği programatik görüşler kabul edildi.

*Parti'nin çalışma ve örgütlenme ilkelerini belirleyen Parti Tüzüğü onaylandı.

*Parti'nin merkezi kadro yayın organı "Komünist" in, kitle gazetesi "İşçi-Köylü Kurtuluşu"nun ve bir legal kitle dergisinin düzenli olarak, belirlenen zaman periyodlarıyla yayınlanması kararlaştırıldı.

*Parti'nin yan örgütleri TIKKO, TMLGB, Kadın Örgütlenmesi, Sendika Komisyonu, Kitle Örgütleri ve Uluslararası İlişkiler Bölümünün örgütlenmesine karar verildi.

*1973 yenilgisi değerlendirildi, belirlenen hatalar konusunda özeleştiri yapıldı.

*İllegal koşullarda, örnek demokratik tutumla, önderlik vash, siyasi olgunluk ve yetkinliği kollayan, yoldaşça saygı, alçak gönüllülük ve özveri yarışına dayanan bir ilişki içinde Parti'nin Merkez Komitesi seçildi.

Elbette bu Konferans'ın sonraki ideolojik sapmalara temel olan hatalarından söz edilebilir. Örneğin; Dünya çapında baş düşman ve baş çelişki konusunda **İ. Kaypakaya**'nın görüşünü "düzeltme" iddiasıyla yapılan özeleştiri yanlış ve Troçkist sapmaya elverişliydi. Yine ülkede "baş çelişme" olarak tespit edilen "feodalizmle halk arasındaki çelişme"nin, "yarı-feodal sistemle halk arasındaki çelişme" diye değiştirilmesi yanlış ve sosyo-ekonomik tahlil konusunda ülkedeki yaygın revizyonist görüşlere prim veriyordu.

Halk savaşı konusunda yapılacak hazırlıkların, gerilla savaşında özel bir aşama niteliğinde "Gerilla savaşına hazırlık dönemi" diye ele alınması, sağcı bir tereddüt ve somut adımların atılması konusunda belirsizlik taşıyordu, yanlıştı. Oysa **İ. Kaypakaya**'nın "Hazırlık"tan ne kastettiği, 7 Aralık 1972'de yazdığı "Bir Köylük Bölgedeki Yoldaşlara Mektup"unda belliydi.²⁰ "Emperyalizmin toptan çöküşü ve proleter devrimin dünya çapında zaire ilerlediği çağ" şeklindeki Lin Biao'cu tezin, Parti'nin '73 yenilgisindeki etkisi gere-

kü bu TIKP içinde daha kısa süre önce tamamlanmıştı); örgüt ve örgütün merkezileştirilmesi sorundur. Konu iki aşamada ele alınabilir: İlkin bir koordinasyon komitesi oluşturularak bölgesel duruma son verilmeli ve yerel inisiyatifler bir tek merkez altında toplanmalıydı. İkinci aşamada da, bir konferans veya kongre yaparak bütün sorunlar ele alınıp çözüme

günden fazla abartılmıştı.³⁰

İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarındaki "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi" formülasyonundan "Mao Zedung Düşüncesi"nin kaldırılması yanlış ve anti-Maoist, revizyonist görüşlere cesaret veriyordu.

İbrahim Kaypakkaya'nın, "Halkın birleşik cephesini gerçekleştirmek için daha bu günden mücadele edelim, ama bilelim ki, cepheyi gerçekleştirmek için yürüteceğimiz mücadele bir veya birkaç bölgede Kızıl Siyasi İktidarın doğması noktasına ulaşmadan bütün halkın birleşik cephesi gerçekleştiremeyecektir" şeklindeki uzak görüşlülüğünü, "mutlaklaştırıyor" diye suçlamak doğru değildi.³¹

Öte yandan, "73 yenilgisi"nin nedenleri incelenirken ve başka birkaç noktada da bu Konferans'ta önemli hatalar yapılmıştı.

Çünkü; 1. Konferans, yeterli siyasal hazırlıklar yapılmadan gerçekleştirildi. Aslında o günkü koşullarda başka bir şey de beklenemezdi ve zaten Konferans'ın asıl tarihsel işlevi de esas olarak örgütü merkezi işlerliğe kavuşturmak, Birinci Konferans bunu başardı. Elbette, bu tarihsel görevle birlikte, yanlışların saptanması, yenilginin nedenlerinin somut olarak belirlenmesi, gerekli düzeltme ve özleştirinin yapılarak Parti'nin ideolojik hattının derinleştirilmesi, eğer başarılabilsen tarihsel açıdan ek bir başarı olarak kaydedilirdi. Ancak, mevcut kadroların siyasal düzeyi ve örgütsel deneyimleri gözönünde bulundurulduğunda, bunun olanaksız olduğu görülebilir. Nitekim, bu yöndeki girişimler birkaç nokta dışında genellikle olumsuz oldu. Herşeyden önce **I. Kaypakkaya'nın** siyasal akımdan yetkin mücadele arkadaşlarının çoğu hala cezaevlerindeydi ve üstelik bunlar, "Vartınik baskını"ndan sonra genellikle kentlere çekilerek, **Kaypakkaya'nın** çizgisini sürdürebilecek ve O'nun bıraktığı önderlik boşluğunu doldurabilecek durumda olmadıklarını belli etmişlerdi. Yine tutsak düşmeyen yetkin kadroların önemli bir bölümü de -ki İbrahim, bunlardan bazıları **halef** olarak düşünüyordu ve gerçekte bunlar **Kaypakkaya'nın** çizgisini iyi kavramışlardı- önderlik görevini üstlenmekten kaçınıyorlardı, mücadeleyi ucundan tutuyorlardı ve Parti'nin yeniden toparlanmasına katkıları, çekildikleri özel yaşamlarının tali bir işlevi haline gelmişti. Önderlik görevlerini üstlenen eskinin az çok deneyimli kimi kadroları ise, "Birinci Tasfiyeciler" in ideolojik yörüngesine girmiş, köleleşmişlerdi ve nihayet onlarla birlikte "KK Hizbi"ni oluşturarak Parti'yi tasfiye hareketine başlamışlardı. Parti'nin bu karmaşık süreçteki görevlerini esas omuzlayanlar, yeni yetişmiş genç ama ateşli ve inançlı insanlardı. Bunların temel özelliği; eşsiz bir dürüstlük ve salıqlı devrime, halka bağlılıkları ve Parti'nin yükselmesine samimice bütün varlıklarını adanmışlardı. Onlar militan, inançlı

"İbo'cular"dı, ağızlarından "yoldaş" sözcüğü yalın, yakıcı ateş gibiydi. Eleri mengene gibi sıkardı birbirini, "kirve"ydi onlar. Üç-beşi en belalı faşist düşmanların yolunu keser şaşkına uğrattı bu yüzden. Ama bunlar daha çok savaşa görevini üstleniyorlardı, teoriyi "eski yoldaşlara" bırakıyorlardı. KK Hizbi'nin ortaya çıkması onları bu konuda uyarmış ve önderlik sorununa el atmalarını sağlamıştı, fakat yine de çok deneyimsizlerdi. Ve revizyonizmin sinisi biçimine karşı yeterince ihtiyaç kazanmamışlardı.³²

Genellikle yapılageldiği gibi, herşey toptan bir damga vurmak yanlış. Her olayı tarihsel pozisyonu içinde ve kendisinden beklenen işlevler açısından değerlendirmeye tabi tutmak ve iki yönünü görmek gerekir. 1. Konferans'ın esas yönü olumluydu ve tarihsel olarak çok büyük bir işi başarmıştı. Olumsuz yönleri, onun asıl tarihsel göreviyle ilgili değildi ve taliydi. Kuşkusuz tali olan olumsuz yönler, süreç içinde esas yön haline gelebilir ve bu sonradan olacak şeylerden dolayı onun ilk gerçeğini inkar etmek gerekmez. Nihayet, bu olumsuz tali yönler, 1. MK içinde (levet esas olarak 1.MK içinde) süreç içinde esas yön haline geldi. "Kadro Toplantıları"nda, önderliğe güven ve biraz da "baskın" tarzında gelişmesi nedeniyle kadrolara da bir ölçüde onaylatıldı, fakat çok sürmeden tekrar tali duruma düştü. Gerçekte, 1. Konferans'ta kökleri olan bu "revizyonist-troçkist kırması" çizgi daha 11. Konferans toplanmadan zaten yenilgiye uğratılmıştı ve Konferans, bir anlamda onları yeniden kazanma ve dönüştürme özelliğine büründü. Nitekim, bunların ülke içindeki bazı yandaşları önemli ölçüde dönüştürülmüştür ve ancak çok sonra, onlardan küçük bir bölümü, Parti'nin aldığı darbeler sonucu yığılım ve paniğe kapılarak tekrar o kesime dönebilmişlerdi.

11. Konferans; "**kazanma ve yeniden dönüştürme**" açısından, Parti tarihinde örnek ve yol gösterici bir özelliğe sahiptir. Gerçi 11. Konferans'ın bu Maoist tutumu '80'li yıllarda bazı yoldaşlar tarafından eleştiri konusu edildi. Ancak bu eleştiriler "sol" tepkiye dayanıyordu ve yanlıştı.

9 Eylül 1976'da Mao Zedung yoldaşın ölümü Uluslararası Komünist Hareketinde olumsuz bir etki yapmıştır. Pekçok komünist parti ve her bir komünist parti'nin içinde yeni tipte bir revizyonizm ortaya çıkmıştı. Bunlar "Stalin-Mao" karşılaştırmaları yaparak sözde "Stalinist" kesiliyorlar ve Mao'ya saldırıyorlardı. Mao'nun fiziki olarak hayat sahnesinden çekilmesi, başta Enver Hoca olmak üzere, ruhsal dönüştürme taşıyan bütün sahte "Maoist"leri açığa çıkarmıştı. Bu durum TKP(ML)'yi de etkiliyor ve ideolojik olarak sallantılı kadroları kendi eksenine çekiyordu. Bu durumda iktidarı kaptırmamak koşuluyla Parti'nin örgütsel birliğini korumak, ideolojik olarak zayıf kadroların uzaklaşmasını

önleyerek onları eğitime ve dönüştürme şansını kullanmak, hiç değilse iflah olmaz olanları tecrit etmek için, böyle yapmak gerekiyordu.

1. Konferans'ın sözkonusu hatalı yönlerinin oluşmasında, pek açık biçimde farklı nitelikte iki faktör etki yapmıştı:

Birinci etken; Parti'yi hatalardan arındırma isteğiydü: Devrime, halka ve Parti'nin zaferine samimice kendini adan gerçek ihtilalci komünistler, Parti çizgisinin zaafalarını belirlemek ve halka özleştirme yapmak istiyorlardı. Onlar "Bir yenilgi sözkonusu olduğuna göre, demekki hata yaptık! Oyleyse 'hata' olan neydi?" diye soruyorlardı kendilerine. Bunlar, İbrahim'in niteliğinden hareketle, teoriye, bilimsel bilgiye, nesnel araştırma bilgisine büyük sevgi besliyorlardı devrimci teorinin gücüne inanıyorlardı. Bu yüzden, "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olamaz" sözü, o dönemin temel sloganı haline gelmişti onlar için.

İkinci etken; oportünizmin bilinçli çabasıydı: Özellikle yurtdışından Parti saflarına katılan ve taktir etmek gerekir ki teorik olarak yetkin kadronun, başından beri farklı bulunan oportünist düşüncelerini Parti'ye hakim kılma çabasıydı. Merkez Komitesi'ne seçilen bu kadro, Parti'nin toparlanıp merkezileşmesinde, parti tüzüğü'nün yapılmasında ve Parti'nin yayın faaliyetlerinin başlatılmasında olumlu rol oynamıştı. Bu onun burjuva bilgi ve bilinç ayrıcalığına dayalı olumlu yanındı. Olumsuz yanı ise burjuva ideolojisinden kopmaması, MLM dünya görüşüne karşı da başından örtülü bir revizyonist-troçkist düşmanlık taşıması ve bunu pratik içinde iyice sistemleştirmesi idi.³³ Bu iki etken, yani teorik bakımdan henüz yetkinleşmemiş kadroların, Parti çizgisindeki hatalı yönleri aşma samimi isteği, oportünizmin yetkin ve planlı manevraları ile birleşince, oportünizmin gücünü ve çapını aşan bir sonuç ortaya çıktı ve Parti çizgisinde önemli sapmaların tohumları ekildi.

Ne olursa olsun, 11. Konferans, Proletarya Partisi'nin tarihinde ve ilerlemesinde önemli bir köşe taşıdır. Şimdi ister saflarımızda olsunlar ister olmasınlar, Partiye bu zaferi sağlayanlar, bu tarihsel onuru paylaşmayı hak etmişlerdir. Diyalektik kanunu, varlığın hareket olduğunu söyler, hareket karşıtların birliğinden oluşur. Bütün Parti tarihi buna tanıklık etti; en "homojen" olduğumuzu sandığımız sırada heterojen çatışmalar içinde bulduk kendimizi ve onlarla dışışarak çelikleştik. "Hata" dediğimiz şey, toplumların yaşamında, özellikle devrimciler için kutsal bir nitelik taşıyor. Hatadan kaçınamayız, çünkü ölü değiliz. Hata yapmak kötü bir şeydir, tıpkı ölümün kötü olduğu gibi; ama ölüm gibi kötü bir şeyden korkarak, yaşamaktan vazgeçmek daha kötüdür, tıpkı hata yapmaktan korkarak hareket-siz durmak gibi...

(Sürecek)

DİP NOTLAR:

(1) Bu sırada Genel Kurmay Başkanı Org. Memduh TAĞMAÇ'tır. Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Faruk GÜRLER'dir, Hava Kuvvetleri Komutanı Org. Muhsin BATUR'dur. İnisiyatifi elinde bulunduran bu üçlüden Tağmac "sağcı", Batur "solcu", Gürler ise orta yolcu idi. Gürler, ikili oynadı ve sonunda da, "sol" kesimin tasfiye edilmesinde onlara onay verdi. Batur'da "İplerin ellerinden kaçtım" düşünerek Tağmac'a teslim oluyor. Tağmac, 1946'da, "cumhuriyet döneminin ilk cunta hareketi" olarak anılan İnönü'ye karşı oluşan ve başını Kurmay Albay Cavit Çevik'in çektiği bu ilk cuntanın üyesidir. Aynı cuntanın o dönemin tek generali Cevdet Sunay'da 1966'dan beri Cumhurbaşkanlığı makamında oturuyor.

İnönü, gidişi kötü olacağı belli cuntanın ortadan kalkması için "ordunun bir an önce kışlaya dönmesi" gerekçesiyle Meriye hükümetine destek veriyor ve TBMM'nin kapatılmasını önlemeye çalışıyor. Batur ise, çok ileri gitmesinler diye cunta içinde yer alıyor. Memduh Tağmac'ın arkasında Kocaeli Kolordu Komutanı Turgut SUNALP, 1. Ordu Komutanı ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Faik TÜRÜN gibi azgın faşistler de bulunuyor.

(2) "İdam cezalarının yerine getirilmesi" için TBMM'ne verilen önergeye, Mart '72'de yapılan I. görüşmesinde; "açık oylamaya katılan 279 milletvekilinin 238 kabul, 53 ret, 6 çekimser oyuyla" onaylandı. Nisan '72'de yapılan II. görüşmeye 323 üye katıldı. 273 kabul, 48 ret, 2 çekimser oy verilerek idamlar onaylandı. Hükümeti görevden alınan AP milletvekilleri, idam alayında yapılan konuşmaları saldırganca engellemeye çalıştılar ve idamları gözü dönmüşçesine desteklediler. İdama karşı samimice direnen tek milletvekili TIP'den Mehmet Ali AYBAR'dı.

(3) Halkın Gücü, propaganda afişlemesi sırasında, polislin müdahalesi sonucu çıkan çıtırmada, müdahaleci bir polislin ölmesi sonucu yayını gerçekleştirmedi.

(4) İstanbul'da cezaevinde bulunan MZ, ziyaretine giden sempatizanları el altından örgütleyerek, yanlış görüşlerini gizlice ve disiplinlilik yaparak yayıyordu. Bir süre sonra Parti'den ayrılarak "Kurtuluş Bayrağı"nı yayınladılar. Aynı dönemde, BK'nin de yer alan X'in de hizipçi faaliyet yürüttüğü tesbit edildi ve o da ayrıldı.

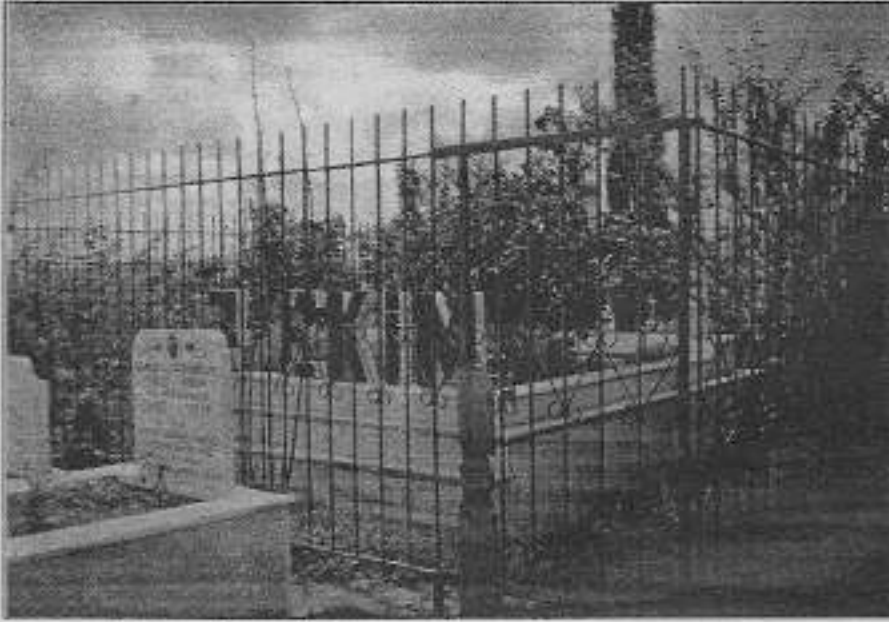
(5) I. Kaypakkaya'nın eleştiri konusu olan yanlış tesbiti şuydu: "Devrimci durum gerek dünya açısından, gerekse tek tek ülkeler açısından, (bazı istisnalar olsa bile) olağüstüdür. Emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin ise zaferi ilerlediği çağımızın tipik bir özelliğidir bu." (Seçme Yazılar, sf. 43, Umur Y.)

(6) I. Kaypakkaya, Seçme Yazılar; Umur Yayıncılık, sf. 31-38

(7) Aynı eser, sf. 402

(8) Cemil Oka, Süleyman Cihan, Orhan Balur, Atilla Özkan, Hidir Aykur, İsmail Han- noğlu, Ali Mete, Efe Dişli, Selahattin Doğan, Ali Yılmaz, Niyazi Gündoğdu, Mehmet Kocadağ, bu ekibin ilk aklı gelen isimleridir. Bu ekipten arta kalanların bir bölümü de gerilla savaşı içinde yaşamını yitirdi ve sonuç olarak %80'inden fazlası artık yaşamıyor.

(9) YDH'nin, "Bolşevik Partizan"ın lideri olarak bilinen İsa, Parti Genel Sekreteri olmadığı halde, süreç içinde Genel Sekreteri ve MK üyelerinin çoğunluğunu etkiledi ve yönlendirdi; fiilen 1. MK'nın lideri haline geldi.

O gün ağlamamışım
Bana bir öpüş uzatıyordun
Yinede kapaklarının kapanıp
Görememiştin kara gözlerinin
Ama ölümsüzlük haberin
Tez geldi bana
Ve başında dikilirken
Hiçte dermansız değildim
Öfkem daha da bilenmişti
Sallıyordum bir kılıç gibi
Kimbilir kaç kelle uçurdu
Tek vuruşta
Dedim ya öfkem bilenmişti..
Esmer alından öpüp
Kızıl bayrağımdan kurdalardı
Bu ellerle
Bağladırızda çeneni
Bugün inanmak istemiyorum
Gidişine
Nasıl inanayım ki
Sen özgürlük eyleminin
Vardiya şefi
Baş köstebeğiydın
En aşilmez engelleri
Aşlığını bilirdim

Çingeneme

Ve gözlerinin ışığı beni yanıltan
Aydınlatırdı köhne zindanı Zincire vurup kırbaçlayan
Sen Mazgirt'in kara oğlunu Ve çığlığını boğan
İzmit'in gerillası Bilmiyorum
Sağmalcıların AYĞUNU Ama yokluğun koydu bana
Senki ölümsüzlüğün Yalnız sen yoldun
İlk gencisi Senin yokluğun
Sen bayrağın Koparıp dilini
Adın AYĞUN olsada Bağladı ellerimi
Benim ÇİNGENEMSİN Ki söyleyip kucaklaşamadım seninle
Seni anlatmak Ötekilerde söyleyip
Ama nasıl?.. kucaklaşamadım
Eğilerin en coşkusu Oysa onlarada hasrettim
Türkülerin en acısı Yedi ekim Tuzla
Marşların en görkemli Çalın çocuk Congo
Ve yenilmesi Hayati, Ali Ayata
Ve namluların en tutkusuz Ve daha niceleri
Ve pervasız Alınlarında kurtuluş şingemize
Yeter mi?.. Karşılardılar beni
Yetermi seni anlatmaya Hayati hariç
Seni anlatmak Hepsi yerini
Na mümkün almıştı
Sözlerle Yürüyüş kolunda
Sözler bir iskelettir Dedim ya
Bütün hislerden Bana yalnızca
Duygulardan kumanda etmek
arınız kalırdı
Dalları kesilip Sende olsaydın
Kabuğu soyulmuş ağır
Bir gövde nasılsa Tek komutla
Sözlerde öyle başlatıp yürüyüşü
Öyle canınız Ginerdik
Öyle duygusuz emperyalizmin
Öyle yalın inine
Seni anlatamaz Gerisi daha
Şiirler kolay
Romanlar Güz
Tarihsel bilgiler Güz
yetmez Arpacığın silme
Seni anlatmaya tepesi
Yetmez Ve ateş komutuy-
O gün adımların la bağlandı
Ne kadar yavaş Namluların
Ne kadar şaşkın ezgisi
olsada Namlular
Sana koştum şakıdıkça bülbül
Hangi duyguydu gibi
Halaya dururdu

halklar
Ve sen
Elinde sancağımla
Halay başında
Sesini katıp ezginize
Yakardın yüneleri
Yokluğun olmasaydı
Kuşatıp dünya halklarının öfkelerini
Komutanlığını ilan eder
Kumanda ederdim a orduyu
Emperyalizm ve gericiği
Silerdim dünya tarihinden
Ve sayfa sayfa
Yeniden yazmak için
Kuşatıp beş kıtayı
Tersine dönderirdim dünyayı
Ki geceler gündüz
Mevsimler bahar olsun
Karanlıklar biterin
Güneşiniz hiç batmasın
Ama sen yoktun
Ne söyleşebildim seninle
Ne de soluyabildim kokunu

14.02.'98
ŞAR

Büyük Ölüm Orucu Direnişi Öğretiyor -11-

'96 Mayıs-Haziran-Temmuz
Büyük Ölüm Orucu
Direnişi şehitleri
r i n i

devrimci savaşa sonuna kadar bağlı bir yaşamdır.

Neden? Çünkü, ölme ve öldürme kararlılığı artık halk kitlelerinin devrimci ve komünistlerle buluştuğu her eylemde, düzeyi ne olursa olsun, "basit" bir iç savaş gerçekliği olarak yaşanıyor. Köylere

yazımızda, "canını değil, 24 saatini, yaşamının bütünü devrime bağlayacaksın" diyorduk. İşte bu şekillenmenin somutlanması Büyük Ölüm Orucu eyleminin şehitlerinde, 12'lerde vardır. Onlar ölme kararlılığına bu anlamda sadece bir gereklilik, zorunluluk olarak sahiptiler. Ama, "ölürüm bu iş burada biter" demediler. Yaşamaya direndiler, yaşatmak için Ölüm Orucuna katıldılar ve feda ruhunu, "kazanmak için kaybetmenin, bedel ödemenin" bilinciyle donandılar. Evet, eylemin bir yönü

nedir? Seçilmişliği ve gönüllülüğü devrimci savaşta aynı anda birleştirilmiş ve bu yönüyle de düşmanın gözünü daha ilk anda korkutmuşlardır. 1. 2. ve 3. ekiptekilerle toplam 272'yi bulan Ölüm Orucu savaşçıların bu kararlılığı ve istense bir o kadar daha ekibin rahatlıkla oluşturulabileceği gerçekliği, şehitlerimizin temsil ettiği gerçekler arasındadır. Bu haliyle 12'lerde varolan kararlılık soyut değil, somuttur. Onların şehit olmalarıyla açığa çıkan bir gerçek değil, önceden, daha soluk alıp verirken hissettikleri ve hissettirdikleri bir gerçektir. Onlar gönüllü olmuşlardır. Savaşın zorunluluğunu, bedel ödenmesi gerektiğini, kararlı olmayı, birleşmeyi ve dayanışmayı biliyorlardı. Bunların gerçekleşmesi için harç

anarken akıldaki tutulması gereken şey, sürecin, iç savaşın özellikleridir. İç savaş doğru kavranmadan yapılacak bir değerlendirmenin içi boş olacaktır ve şehitlerimizin la-yıkıyla anlaşılması mümkün olmayacaktır. İç savaş kavranmadan yapılan bir değerlendirmede, şehitlerimizden öğreneceğimiz sadece "ölme kararlılığı" olur ki, bu da onların tarihsel eylemine gölge düşürecektir.

Bugünkü savaşın seyri ve sürecin ihtiyaçları; kadrolarımıza, militanlarımıza, sempatizanlarımıza ve savaşçılarımıza "yaşamayı, yaşatmayı", "savaşmayı, savaştırmayı" dayatmaktadır. Öncelikle savaşçı bir partinin örgütsel şekillenmesi, ideolojik duruşu, politik yapısı bu çizgide olmak zorundadır. Bunun için savaşın sürekliliği ve uzun süreli oluşu artık bilinçlere iyice kazınmalıdır. Profesyonelleşme, kendini devrime adanma ve feda etme, halka bağlılık, partili şekillenme, savaşçı yaşama bu bilinçle kavranılmalıdır. Bir kadro, bir partili ve bir savaşçı "kendisini" yaşatma, savaşı sonuna kadar sürdürme kaygısında olmalıdır. Mücadeleyi kurumlaştırmak, yoğunlaştırmak ve yaygınlaştırmak, profesyonel faaliyetin, askeri eylemliliğin ilk şartı olarak öğrenilmelidir. Bu, "ne olursa olsun bir yaşam" değildir. İstenen,

bombalar atılırken, köylüler göçettirilirken, 1 Mayıs'lar kutlanırken, Gazi direnirken; halklarımız kurşunların, bombaların üstüne kararlılıkla yürüme cesaretini göstermiş ve savaş bu noktada "sıradanlaşmıştır". "Falli meçhul" cinayetlerin ve "kaybedilme"nin hedefi olmak için yıllarını devrimci mücadeleye vermek gerekmiyor. Tutarlı bir insan, sözünü sakınmayan, az çok hakkını arayan biri bile devletin her türlü saldırısına en açık şekliyle maruz kalıyor. Sınıf savaşımı bu seyri izlerken, "ben ölümüne devrime bağlıyım, ölümden korkmuyorum" demek bir devrimcinin, komünistin, militanın, savaşçının ayırdedici özelliği olamaz, olmamalıdır.

'90'lı yıllarla beraber sınıf savaşının "topyekün" çizgiye dönüşmesiyle ve Kürt serhildanlarıyla bu gerçeklik coğrafyamıza tüm çıplaklığıyla oturmuştur. Bu yüzden bundan önceki bir çok

buydu. Ancak bundan daha da önemlisi, onların amaçları kurumlaştırmaktı; savaşı kurumlaştırmaktı. Dayanışmayı kurumlaştırmaktı. Zaferi kazanmak ve bu zaferi küçük-büyük katkı sunan tüm çabaları birleştirmekti. Bu yanı sıra Ölüm Orucu şehitleri; teslimiyetin, ihanetin, düşürülmüşlüğüne karşısında tek başına direnişi temsil etmediler. Direnişi çoğaltmayı, büyütmeyi ve yarınlara taşımayı, kelimenin gerçek anlamıyla direnişin kurumlaşmasını temsil ettiler.

Bu noktada şehitlerimizin özellikleri

olalım diyorlardı. Hemem hemen hepsi şöyle sesleniyordu bağlı oldukları parti ve örgütlere; "Bu onurlu göreve seçildiğim için seviniyorum, sonuna kadar görevi-

mi başarıyla sürdürecektir, bana olan inancı sarsmayacak ve bu göreve layık olmaya çalışacağım." Göreve sahip çıkmanın, gönüllülüğün ve seçilmişliğin sevincini samimi, yalın ve basit sözcüklerle ifade ediyor bu sözler. Bunun, her savaşçı tarafından birbirinden bağımsız bir şekilde hemen hemen aynı sözcüklerle dile getirilmesi, savaşçıların süreci kavrayışlarındaki berraklıktan kaynaklanıyordu. Hepsi önderliklerini, partilerini, örgütlerini selamlıyor, halklarınıza zafer daha o anda armağan ediliyordu.

Burada, çoğu kez es geçilen bu olguya bir kez daha dikkat çekelim. Ölüm Orucu savaşçıları, bağlı oldukları parti ve örgütlerin o zamanki tutsak kitlesinin çoğunluğunun gönüllü başvurusu içinden seçilmişlerdir. Bu seçilme kriterleri, hakim sınıfların o süreçte karşı-propagandasını yaptıkları gibi "çözüm, zorlanma, kandırılma, ailesini tehdit etme, taşiye etme" vb. "istememe" değildi. Seçimin kriteri, deneyim, kararlılık, bağlılık, güvenle beraber mücadelenin o süreçteki ihtiyacının gözetilmesi idi. Bunların ne olduğunu açmaya gerek bile görmüyoruz. Açmak istediğimiz nokta şudur: "Bu gönüllülük ve seçim" ilişkisi nezdinde öne çıkan, savaşçıların önderlikleriyle varolan o sağlam bağlarıdır. Devrimci parti ve örgütlerin önderliklerince ortaya konan; "hareketli, esnek ve kararlı" önderlik tarzıdır. Esir kamplarının dar, kısıtlı hareket ortamında; düşmanın alabildiğine olanakları bulunmasına rağmen, mücadelenin inisiyatifini o şartlarda dahi ele geçirme gücüdür. Bu güç; şehitlerimiz, gazilerimiz ve sürecin içinde yer alan tüm bileşenlerin kaynaşmasıyla ortaya çıkmış bir güçtür. Bu güç karşısında düşmanın tüm sinsi, hain ve alçakça saldırıları, kaba kuvvet gösterileri boşa çıkmış, devrimci eylem birliği daha önce de belirttiğimiz gibi Ölüm Orucu savaşçıları etrafında, içeride ve dışarıda geniş bir kitleyi birleştirerek sürecin belirleyeni, yönlendiricisi olmuştur. Şehitlerimizin temsil ettikleri ve somutladıkları; geleceğe miras bıraktıkları da, işte bu savaşma ve savaşırma gücüdür. Kahramanlık, feda ruhu, ölümü hiçe sayma, tam da bu noktada somutluk kazanmış ve sloganlarımızın tümünün hayata geçmesini sağlamıştır.

İşte Ölüm Orucu şehitlerinin son sözleri ve değerlendirmelerimizin temeli:

"Düşman ne ki? Ölüm ne ki?.. Bizde bu yoldaşlık sıcaklığı ile her şeyi başarırız... Bizde bu dostluk, bu yoldaşlık sıcaklığı olduğu sürece, her şeyi ama her şeyi yeneriz" Ölüm Orucunun ve partimizin ilk (Ölüm Orucu) şehidi Aygün yoldaşın sadece o sürecin zaferini değil, gerçekleştirecek bir dizi zaferin müjdesini ve şartını dile getirdiği sözleri. Yalın, basit ama kararlı, dün, anı ve geleceği ifade eden, direnişin niteliğini ortaya koyan, ölüme giden saatlerde bilincinin zorlanmadan, sızlanmadan dile getirdiği savaşma gerçekliği. Faşist devle-

tin direnişin üzerine, psikolojik-ideolojik karşı-söylemlerini en çok yoğunlaştırdığı bir sırada patlayan ilk bomba. Yoldaşımız geriye bir çok çalışma bıraktı, direniş üzerine röportajları, değerlendirmeleri de var. Ancak tüm bunları billurlaştırdığı bu sözlerinde, "yoldaş sıcaklığı"nda özetliyordu. Kavga dostluğu, siper yoldaşlığı ve partili olma bilincini dile getirdiği bu sözlerde yoğunlaşıyordu O'nun tüm düşünce ve duyguları...

Görev bilincini İlginç'ten aktarıyoruz: "Hepimiz bu direniş için görevler aldık. Bu direnişe hepimiz katıldık. Bugün bizler de Ölüm Orucu gönüllüsü olarak bu saldırıyı püskürtmekte görev üstleniyoruz". Kendini abartmayan, aynı zamanda küçümsemeyen ama gücünü bilen bu irade yenilebilir mi?

Bu görevi Hüseyin Demircioğlu üstle-

Ölüm Orucu, savaşmak isteyenlere her zaman yol gösterecektir. Şehitlerimizin son sözleri anlamlıdır. Anlamlı, yalın ve anlaşılardır. Savaşma ve yaratma gücü içermektedir. Önderlik sanatı içermektedir. Bizler bu mirasın takipçisi olacağız. Halkla birleşip halkı birleştirirken, bu mirası geliştirip çoğaltacağız, mutlaka ama mutlaka iktidara, nihai zafere taşıyacağız.

nirken "her türlü tartışmanın dışında" diyordu. Evet, neyse oydu bu görev. Üstlenilmesi, yerine getirilmesi, zorunlulukları, gereklilikleri açıktı. Fazla tartışmaya gerek yoktu. Demircioğlu yılların tecrübesiyle bunu ifade ediyordu.

Yine yılların savaşçısı, can dostu, parti emekçisi Ali Ayata yoldaş, askeri ve siyasi bilinciyle son sözlerinde uzun süreli direnişe işaret ediyor ve "yaşamam gerektiğini biliyorum" diyor ve ekliyordu: "Devlet bizden ölü istiyor, ölü verilecek, belki ilk ben olabilirim, kazanmak için birinin ölmesi gerekiyor. Bizden bunu istiyorlar. Yoldaşların yaşaması için bu şart..." Yaşama, devrimci savaşa ve yoldaşlara bağlılık... Ali yoldaşın son sözlerinde kendini açığa vuran.

Mitralyöz Ayçe İdil Erkmən: Kadın, sanatçı, savaşçı... Dünyanın ilk kadın Ölüm Orucu şehidi. O; kadının ezilmişliği, çaresizliğiyle değil, kadının hareketini, doğurganlığını, yaratıcı devrimci sanatçılığıyla bütünleştirip savaşçılığıyla geliştirerek halkların sevgilisi, gelini, kızı ve yabancılığını kıran kadını oldu. "Gözlerinizdeki pırıltılı bakışlar en büyük güç kaynağı"..." "Hepinizi Ölüm Orucu direnişine başladığımız günkü gibi sımsıkı kucaklıyorum. Zafer bizim olacak" haykırışı... Yoldaşları, siper yoldaşları, kavga dostları cenazesinde öperken o uğurlu başını, O, keder değil; O öfke, O coşku, O neşe saçıyordu ak güvercin timsali ölümsüz gülümseyişinde...

Osman Akgün: "düşen her bir canımızın karşısında düşman bin pişman olacağını iyi anlamalıdır" sözleriyle zaferi yakınlaştırıyor, tatsız polemikleri değil, devrimin, iç savaşın sade gerçekliğini vurguluyordu.

Zafere Hayati Can mühürünü vuruyor ve baştan beri belirttiğimiz şekliyle kurumsallaştırıyordu: "Bütün yoldaşlarımdan istediğim, mücadelenin her alanında en ağır bedelleri göze alarak mücadeleyi bir adım daha ilerletmeleri, parti birliğini korumaları, halkın ve partinin çıkarlarını korumalarıdır. Bunu yapacağınız da inanıyorum."

Evet, tüm bu aktardıklarımız ve aktaramadıklarımız; ama tarihe yazılan sözler, bir muharebenin kandan, candan, et ve tımdan, dolu dolu, hücre hücre, soluk soluk, acı, sevinç, coşku ve öfke yüklü, tam olarak abartısız, süssüz, heyecanlı, kararlı, emin ve

umutlu anlatımıdır.

Aygün Uğur, İlginç Özkeskin, Altan Berdan Keringiller, Ali Ayata, Hüseyin Demircioğlu, Müdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmən, Osman Akgün, Yemliha Kaya, Hicabi Küçük ve Hayati Can...12'ler, bir destanın yaratıcısı, yazıcısı ve ölümsüz savaşçıları...

Elmas Demir ve Alişer, TKP/ML'nin önderliğindeki TIKKO savaşçıları, onlarla birlikteydi; Dersim'de düşmana kan kustururken... Adalet Yıldırım, DHKP-C savaşçısı onları aydı; İstanbul'un karanlığını çatışarak aydınlatırken. Hasan Hüseyin Onat, Gülizar Şimşek, Emine Tuncal, Ali Ertürk kuşatırken zulmü; sesi oldular direnişin.. Hanım Gül takip etti savaşçıları...

İstanbul yanıyor, tutuşuyordu... Gerillalar vuruyor, vuruşuyordu... Ölüm değil, zafer havasıydı solunan...Ve Cüneyt Kahraman; önder yoldaş, İbrahim'in, Süleyman'ın, Kazım'ın, tarihimizin, geleneklerimizin öğrencisi, halklarımızın önderi; sesleniyordu bilincinin ve yüreğinin sarsılmaz duruşuyla.

"Siz sevgili yoldaşlar, dostlar, arkadaşlar!

Siz, düşmanı sarsmanın, binbir duvarı bir yaşamsal çığlıkla çatlatmanın onuruyla yaralannızı sarmayı da başaracak ve yeni çatışmalara hazırlanacaksınız.

Biz, barut kokusunun sindiği kayalıklarıyla Munzur'un sertliğini omuz

omuza sizinle düşmana hissettirip taşırken, yoldaş kanının kuruduğu bir noktaya vurmuş yağmur tanesinin bahane olduğu filizin canlılığıyla, yürümeye devam edeceğiz, zafere doğru çetin patikalardan. Daha nice pusulaları bozguna uğratacağız, nice taburlar bozulacak, nice duvarlar çatlayacak faşizmin külleri savruluncaya dek.

Her birinizin, şahin bakışlarıyla evreni gözetleyen, yargılayan gözlerinden 12 defa öperken, ne yazık ki artık gitmeliyim. Birlik yürüyüşe geçti bile, bekletmek olmaz."

Önderimiz direniş böyle selamlarken, şehitlerimizin önderlikte billurlaşan halka, devrime ve partiye olan bağlılığını aynı savaş gerçekliğinde cevaplıyordu.

Ölüm Orucu direnişinin tarihsel özü, her daim yaşayacak, yaşatılacaktır. Bu öz, devrimci savaş kavrama, iddiayı, cüreti ve kararlılığı sınırsız ve büyük tutup, kendini gösterişsiz, yalın ve alçakgönüllü adama ve sunmadır. Bu bağlamda, yazımızı sonlandırmadan, değinmek istediğimiz son bir şey daha var. Zira bunun, değişmek, dönüşmek, savaşmak ve savaştırmak isteyenlere örnek alınacak bir öğreticiliği olduğuna inanıyoruz. 25 Mart '98'de, 21 Mart gecesi kendisine komutanlık eden Sema Yüce'nin eyleminin arkasından özgürlüğe koşan ve ölümsüzlüğe ulaşan Newroz gülü Fikri Baygeldi; 30 Haziran'da bedenini bomba yapan Zilan ve Mitralyöz Ayçe İdil'in anısına, o tarihlerde defterine şu notu düşüyordu: "Yoldaşlar, sizlere ne zaman kavuşacağız"... Fikri, kavuşmanın tarihini kendisi belirledi. Tarihsel çağlara, tarihsel bir cevap verdi. Savaş kültürünü, yoldaşlarının deyişleriyle "Liceli bir delikanlı" olarak özümsemi. Zilan'ın, Ayçe'nin, Sema'nın, bu onurlu kadın savaşçılarımızın komutanlığını ve yol göstericiliğini erkeklik gururuna heba etti.

İşte, Ölüm Orucunun bugüne taşınan ve yaşatılan büyüklüğünün, tarihselliğinin özü; hangi parti ve örgütten olursa olsun, tarihsel görevini kavrayan ve bu görevin yüceliğine alabildiğine sade, "ben"ini hiçleştirerek özne olan devrimci savaşçılarınca yaşatılmaktadır.

Ölüm Orucu, savaşmak isteyenlere her zaman yol gösterecektir. Şehitlerimizin son sözleri anlamlıdır. Anlamlı, yalın ve anlaşılardır. Savaşma ve yaratma gücü içermektedir. Önderlik sanatı içermektedir. Bizler bu mirasın takipçisi olacağız. Halkla birleşip halkı birleştirirken, bu mirası geliştirip çoğaltacağız, mutlaka ama mutlaka iktidara, nihai zafere taşıyacağız.

"Ve elbette ki sevgilim elbette

Dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya

Dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle

İşçi tulumuyla bu güzelim memleket-te hürriyet..."

Haksız savaş konseptleri ve Devlet Güvenlik Mahkemeleri

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) hakkında almış olduğu bir karar gereği, DGM'ler hukuki olarak işlevsizleşti. Zira Türkiye, Avrupa İnsan Hakları sözleşmesini imzalamış bir ülke. Dolayısıyla karar bağlayıcıdır. Ancak bir çok durumda olduğu gibi, bu kararın altına da göstermelik biçimde imza atıldığı için, fiili olarak kararın hayata geçirilmesi mümkün değildir.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin neden böyle bir karar aldığı, bu kurumun işlevi, mevcut sistem içerisinde kimin hizmetinde olduğu, amacı vb. üzerinde duracağız. Ele alacağımız konu, çürümüş ve kokuşmuş bir kurum olarak artık mevcut sistem sahipleri tarafından dahi savunulacak durumda olmayan ve göstermelik olarak da olsa çeşitli rötüşlerle yeni bir imajla tazelenerek devam ettirilmek istenen DGM'ler üzerinde duracağız.

Geleneksel aşamada ülkede yaşanan iç savaş, diğer bir çok konuda olduğu gibi, bu faşist kurumun da işlevini ve kimlerin hizmetinde olduğunu berrak bir şekilde gözler önüne sermiştir. DGM'ler; '70'li yılların sonunda, toplumsal çelişkilerin derinleştiği, yönetenlerin yönetme krizi yaşadıkları, toplumsal muhalefetin devrim lehine geliştiği bir ortamda, hakim sınıflar tarafından, ortaçağ engizisyonlarının Türkiye topraklarında güne uyarlanmış şekliyle yürürlüğe sokulmak istenmiştir. Ancak toplumsal tepkinin yükselmesi karşısında geri adım atılmıştır ve uygun fırsat kollanmıştır. Nihayet bu uygun fırsat 12 Eylül'ün karanlık yüzü tarafından toplumsal muhalefetin bastırılması ardından yakalanmış ve DGM'ler "şivilleşme" görünümüyle devreye sokulmuştur.

DGM'ler, haksız savaş mahkemeleridir. İç savaşın ihtiyacı olarak şekillendirilmişlerdir. Mevcut burjuva-feodal sistemin devam ettirilmesi için, dönemselsel olarak sistemi en fazla tehdit eden güçlere göre kararlar alır. Hakim sınıfların belirledikleri savaş konseptleri, "yasal" perspektifleridir. Dolayısıyla burjuva hukukuna, burjuva "adalet" anlayışına dahi sahip olmayan, devletin halka karşı haksız savaşının tüm pervasızlığı ile işletilen, yani "evrensel savaş kuralları"ndan da muaf kurumlardır. Bütün hukuk, kanunlar, maddeler vs. göstermeliktir. Doğrudan, heyetler içerisinde bulunan askeri hakimler vasıtasıyla haksız savaş aygıtının kurmayı MGK'ya bağlıdır. Kimler hakkında dava açılacağı, kime nasıl "ceza"lar verileceği, alınacak kararlarla topluma nasıl mesajlar iletileceği kimlerin yargı kaskasına alınarak sindirilip "yumuşatılacağı" vs. hemen hepsi haksız savaş merkezinde belirlenmektedir.

Haksız savaş kurmaylığı tarafından son

Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde (MGSB) belirlenen "iç ve dış tehditler"e bağlı olarak DGM'lerin açtığı davalar ve verdiği kararlar, DGM'lerin "bağımsızlığını" berrak şekilde ortaya koymuştur.

'92 konseptinde ulusal ve sınıfsal temelde savaşan güçleri "bitirme" üzerine kurulan ve tüm devlet kurumlarını bu amaçla hizmetine sunan haksız savaş kurmaylığı, bilindiği gibi, halkın dini inançlarını da kullanmaktan geri durmamış ve kendi eliyle devrimci savaşa karşı, yıldırma ve korku salma işlevi de gören, toplumsal muhalefeti de genel olarak enterne etme amaçlı islami örgütler kurdurarak savaşmıştır. Hizbullah, hizbi-kontra denilen kesim buna örnek verilebilir. Kur'an kursları, vakıflar ve seçimlerde HA-DEP'e karşı Refah Partisi'ne verilen destekler yine bilinmektedir. Bu dönemde DGM'ler, topyekün savaşın yargı alanındaki sürdürücüsü olarak, ulusal ve sosyal temelde savaş yürüten güçlerin esir savaşçıları için kalemlerini kırmış, "ceza"lar vermişlerdir. Bu süreçte, ne Refah Partisi hakkında bir dava açılmış, ne konuşan insanları susturulmuş, ne de hiçbir şekilde devlet tarafından işletilen onca cinayetin faillerine (yerleri, yurtları belli olmasına rağmen) dokunulmuştur.

Haklı savaşa karşı geliştirilen topyekün karşı-devrimci savaş, devrimci savaş "bitirme" üzerine kurduğu konseptte başarılı olamamış, tam tersine kendi içerisinde tam bir çözülme sürecine girmiş, iç çelişkileri artmış, rant kavgasında çıkarlar daha fazla karşı karşıya gelmiş ve merkezi gücün dışında güçler oluşmaya başlamıştır. Hakim sınıflar arası çelişkilerin keskinleştiği böyle bir süreçte Susurluk 'kazası' yaşanmış, hakim sınıflar cephesindeki durum deşifre olmuştur. Bu ortamda fırsat bilen haksız savaş kurmaylığı MGK; "denetim" dışına çıkan, iktidardaki hakim sınıf kliğine karşı güç olmaya başlayan kesimleri hizaya getirme pratiğine yönelmiş ve geçtiğimiz yıl yeni bir savaş konseptiyle "iç ve dış tehdit" belirlemesine girmiştir. Yeni savaş konseptinde yine esas hedef ulusal ve sınıfsal gerilla savaşlarıdır. Bunun yanında "siyasi islam" da hedefler arasında konmuştur. Bunun ne kadar doğru olduğunu, asıl amaçlarının ne olduğunu daha önce gazetemizde çıkan çeşitli yazılarımızda ayrıntılandırmıştık, dolayısıyla bu konulara girmeden belirlenen konseptten sonra DGM'lerdeki değişikliğe bakalım.

Önce kimi tarikat şeyhleri yatak odalarında, etik değerler hiçe sayılarak objektifler altında yakalandı, Acemendiler alındı. DGM savcılarını harekete geçti. Refah helvade başkanları, milletvekilleri, vakıfları hatırlandı, kırık-kıyaletle aykırılık, türban vs. derken DGM'ler hanlı hanlı "siyasi islam"ı yargılayıp "laik cumhuriyeti" korumaya başladılar. Bir anda "islam düşüncesi" de suç oldu! Ve islami düşünce

suçluları "cezaevleri"ni mekan eylediler. İşte haksız savaş konsepti ile DGM'ler arasındaki ilişki ve yargının "bağımsızlığı."

Keza konseptte "yumuşak sol"a ilişkin belirlenme yapılması üzerine, gerek polis ve gerekse DGM'lerin bu kesimlere dönük yaklaşımları da "yumuşamış", hatta çeşitli yaklaşım ve bazı kararların bozulmasıyla bu kesimlere "yumuşak" mesajlar verilmiştir.

Görüldüğü gibi DGM'ler, doğrudan savaş konseptlerine göre hareket etmektedirler. Bugünkü esas misyonları, ulusal ve sınıfsal savaş yürüten devrimcilerin, yurtseverlerin, komünistlerin kadrolarını, üyelerini, taraftarlarını, haklı savaşa destek olan kurumları, haksız savaşa muhalifleri, demokratik kitle örgütlerini, aydın, yazar vb. tüm kesimleri "ceza"landırarak mücadeleden alıkoymak, sindirmek, pasifize etmek, uzaklaştırmaktır.

Geçtiğimiz süreçte haksız savaş aygıtının hedef olarak belirlediği gerilla savaşını "etkisizleştirme, marjinalleştirme" politikasına bağlı olarak; polis tarafından gözetilene alınan ve DGM'lere çıkarılanlar, hukuki olarak gerekçeler, deliller olsun olmasın tutuklanmakta, DGM'ler en ağır "cezalar" vermektedir. Devrimci savaşı çeşitli düzeylerde öven, ya da haksız savaşı teşhir eden, onurlu olan aydın, yazar, şair, sendikacılar dahi tutuklanmaktadır. Haksız savaş aygıtının ulusal hareket içerisinde yaratmaya çalıştığı Kürt UNITA'sı planının bir parçası olarak HA-DEP'e dönük politikalarına; DGM'ler de soruşturma ve giyabi tutuklamalarla HA-DEP'in yurtsever devrimci kesimini sindirerek, tutuklayarak, UNITA'cılığın önünü kendi alanında açmaya çalışarak dahil olmaktadır. İşte DGM'lerin dönemselsel politikası, "marjinalleştirme"yi, "etkisizleştirme"yi, yargı alanında hayata geçirmek, psikolojik savaşın önemli paydası olmaktır.

DGM'lerde görev yapan hakim ve savcılar rastgele seçilmemekte, haksız savaş noktasında deneyimli ve "güvenilir" olan önemli kadrolardan oluşturulmaktadır. Bunlar bulundukları alandaki "Terörle Mücadele Şubeleri" (TMS), kontrgerilla vb. ile iç içedirler. Gözetilene alınan komünist ve devrimciler daha gözaltındayken, DGM'lerdeki bazı savcılar TMS'lere giderek komünist ve devrimci kadroları bizzat "sorgulamakta", çözmeye çalışmakta, işkence yapmaktadırlar. Böylelikle hizmetinde oldukları burjuva-feodal sistemin devam ettirilmesine sadakatlerini ve halk düşmanı niteliklerini istekle ve fazlasıyla göstermektedirler. Polis tarafından gözetilene alınan, işkencede katledilen, "kaybedilen" komünist, devrimci ve yurtseverleri hiç gözetilene alınmamış gibi kayıtlardan silmekte, uygulamaları "hukuka" çeşitli yalan, dolan, yolsuzluk vb.

ile uydurmakta, öte yandan ajanlaştırma ve itirafçılaştırma çabalarını mahkemelerde de sürdürebilmektedirler.

DGM'ler, çeteleşen devletin kurumlarıdır. Susurluk'ta açığa çıkan tüm pislikler, cinayetler, eroin, kumar, her türlü ahlak-sızlıkların üstü, DGM'ler tarafından örtülmüştür. Mehmet Ağar'lar, Sedat Bucak'lar, İbrahim Şahin'ler, mafya babaları, eroinciler vb. leri aklamış (9) bırakılırken, sadece düşüncesini açıklayan, doğruları yazan, haksızlığın karşısında olan, Kürt ulusunun varlığını ve ayrılma hakkını tanıyan İsmail Beşikçi, Eşber Yağmurdereli ve daha ismini sayamadığımız onlarca aydın, bilim adamına yıllarca "ceza"lar vermektedirler.

DGM'ler, çürüyen ve kokuşan devletin çürümüş ve kokuşmuş kurumlarıdır. Komünistleri, devrimcileri idamlara "mahkum" eden, en yüksek "ceza"ları verenler, eroin babalarından almış oldukları üç-beş kuruşla kendilerini satmaktadırlar. İnsanları zehirleyenleri bırakmaktadırlar, çünkü insanlığı zehirleyen sistemin, kopmaz bir parçasıdır.

Geleneksel aşamada, alabildiğine teşhir ve deşifre olan faşist kurum, artık sahipleri tarafından da sahiplenilemez durumdadır. Dolayısıyla sahte bir takım rötüşler yapabilirler. Bu değişiklikler, vitrinsel-imaj değişikliği olmaktan öteye geçmeyecektir. Bunu dahi yapmaları çok olası olmasa da, teşhir oldukları her hangi bir noktada, kitleleri aldatmak amacıyla "reform", "değişim" vb. söylemlerle sıkça başvurdukları bu taktiği hakim sınıflar yine devreye sokabilirler. Dedikimiz gibi, bu kurumlar sistemin temel kurumlarıdır ve bugünkü iç savaşta oynadıkları rol alabildiğine önemlidir. Bundandır ki, kaldırılmaları olası değildir. Zira DGM'lerin kapatılması gerçekleşse dahi, açık ki, özde değil, biçimde bir değişiklik olacaktır, uygulamaları aynen devam edecektir. Faşist devlet, tüm kurum ve kuruluşlarıyla savaşa göre şekillenmeye mecburdur. Ancak bu biçimsel değişikliğin dahi, devlet açısından, devrimci, demokratik halk muhalefeti karşısında ciddi bir gerileme, taviz olacağı düşünülmese, küçümsenmesi de gerekir.

Bu kurumların ortadan kaldırılması ve yerine gerçek anlamda geniş halk kitlelerinin adaletinin hayata geçirilmesi, proletarya onerliğinde halk mahkemelerinin kurulması, devrim ve iktidar sorunudur. Ancak bunu belirtirken, her yanıya dökülen bu faşist kurumların teşhir edilmesi için kampanyalar örgütlenmez demiyorum. Tam tersine bugün bu faşist kurumların haksız ve halk düşmanı yargılamalarını gözler önüne sermenin, devlet ve sistem gerçekliğini, bu tür üst yapısal kurumlarıyla birlikte halka açıklamanın her zamankinden daha fazla olacağı, koşulları vardır ●

İşçi ve emekçilerin taleplerine verilen yanıt;

IMF ile bir anlaşma daha

Kamu emekçilerinin Mayıs ve Haziran ayında gerçekleştirdikleri eylemler, Temmuz ayının ilk iki haftasında azalarak da olsa devam etti. İstenilen bir seviyede ve sonuç alıcı tarzda olmasa da, hem sürekliliğin sağlanması, hem de geliştirilen tepkiler önemliydi. Yine Mayıs ve Haziran aylarında işçilerin kimi alanlarda yürüttükleri direnişlerde (Makina Kalıp direnişi, KÖHLER direnişi gibi), özelleştirme ve örgütsüzleştirme karşıtı hatlarıyla önemli bir dinamizmi oluşturmaya başladı. Ancak işçilerin belirli bir dönem kararlıca sürdürdükleri (örneğin KÖHLER direnişi yaklaşık bir ay sürdü) direnişler, sendika ağalarının "diz çöken" tutumlarıyla ciddi kazanımlar doğurmadan sonuçlandı. Özellikle KÖHLER direnişinin polis saldırısıyla dağıtılıp, bu saldırının sendika bürokratlarının manevrasıyla tamamlanması oldukça çarpıcıydı.

İşçi ve emekçilerin yeterli bir nicelik ve nitelikten yoksun da olsa yürüttükleri mücadeleye, dile getirdikleri taleplere hakim sınıflar cephesinden verilen yanıt, devletin niteliğini bir kez daha gözler önüne serer nitelikteydi. Asgari yaşam koşullarının her geçen gün biraz daha ağırlaştığı şu dönemde, hükümetin memur maaşlarına yapmayı "uygun" gördüğü %20'lik artış kamu emekçileri tarafından yoğun protestolarla karşılanmış, bir dizi eylem gerçekleştirilmişti. Bu eylemler hala da sürüyor. Kimi burjuva basın organları bile bu artış oranının vahametini dile getirmekten kendini alıkoyamadı (Cumhuriyet gazetesi gibi.) Eflendilerinden aldıkları "memur maaşlarını düşük tutun" talimatını konumu gereği hükümet hariyen yerine getiriyordu. İşçi ve emekçilerin alınterini gasederek saraylarında renkli yaşam sürenler, öyle ki bir günlük harcamaları bile bir yıl boyunca çalışan emekçinin aldığı maaştan fazla olanlar, çeşitli protestoları ve talepleri duymazlıktan geldiler. Elbette dayatılı olmaları beklenemezdi... Duymazlıktan gelmeleri yetmiyormuşçasına bir de "işçimizi, memurumuzu enflasyona ezdirmeyeceğiz" yalanını dile getirmekten de geri durmuyorlar.

İşte böyle bir süreçte kamu emekçilerinin %20'lik zama yönelen eylemlerini, işçiler cephesindeki özelleştirme ve örgütsüzleştirme karşıtı eylemler takip etti. Özelleştirme pratik sonuçlarının kendisini yakıcı bir şekilde hissettirdiği şu dönemde, henüz bu yakıcılığa denk düşen tepki, istenilen düzeyde örgütlenilebilmiş değil. Tabii ki bu tepkilerin olmadığının anlamına gelmez. Ancak tepkilerin yeterli düzeyde olmadığını da görmek gerekiyor. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinde genel tutum bu düzeydeyken, özeldede kimi alanlarda gözardi edilemeyecek eylemler gelişebiliyor, tepkiler konabiliyor. Mayıs ve Haziran aylarında diğer alanlara kıyasla ileri düzeyde POAŞ, PETKİM, İGSAŞ, TÜPRAŞ ve SÜMERBANK'ta sendikali işçilerin birçok ilde gerçekleştirdikleri eylemler (iş bırakmalar, basın açıklamaları vb., özelleştirme

karşıtı tutumun pratik ifadelerini oluşturmaya başladı. Ancak eylemler sonuç alıcılıktan uzaktı. Örneğin POAŞ'ın özelleştirme girişimine karşı örgütlenen eylemler başarılı olamadı ve bu alandaki özelleştirme engellenemedi. Örgütsüzleştirme karşıtı duran hatlarıyla bir aya yakın bir süre kararlıca direnişlerini sürdüren KÖHLER işçileri, son aylarda gerçekleştirilen eylemler içerisinde öne çıkan direnişlerden birisini örgütlediler. Bu direniş bir çok açıdan dikkat çekicidir. "Bu ülkede işçi ve emekçiler en temel haklarından yoksun bırakılıyor" dedikimizde, kimileri bunu boş ve kuru bir ajitasyon olarak algılıyor. Onlara KÖHLER işçilerinin sırf sendikada örgütlendikleri için işten atıldıklarını, bu ve buna benzer uygulamaların onlarca, yüzlerce örneğinin yaşandığını hatırlatmak gerekir. KÖHLER direnişinin dikkat çekici diğer yanıysa, bir ay kararlıca sürdürülen direnişin önce polis saldırısına, ardından da sendika ağalarının ihanetine maruz kalmasıydı. Polis saldırısıyla dağıtılan direniş, sendika ağalarının ihanetiyle sonuç alıcı olmadan noktalandı. Bu arada SANKO işçilerinin TİS sürecine yönelik eylemleri de sürüyor.

Gerek burjuva basına, gerekse de devrimci-yurtsever basına yansıyan ve kimi zaman gündemi oluşturan işçi-emekçi eylemleri sürerken, devlet bu eylemlere, direnişlere ve taleplere kendince bir yanıt veriyordu. Son aylarda yaşanan eylemlerin iki temel eksenini vardır. **Birinci eksen;** özelleştirme karşıtı bir tutum oluşturmaya, **ikinci eksen ise;** gerek %20'lik zammın, ve gerekse örgütlenme hakkının ihlaline karşı geliştirilen tutum oluşturmaya. Asgari yaşam koşullarını sağlamaya yönelik eylemlilik süreci örgütlenme hakkını ortadan kaldıran statuyu de hedeflemiş durumdaydı. Binlerce emekçinin taleplerini dile getirdiği, yükselttiği bir ortamda hakim sınıfların bu talepleri dikkate almadan, duymazlıktan gelerek aymazca bir çizgi izlediğinde kısa bir sürede bir kez daha su yüzüne çıktı. "Hükümet ile IMF arasında su sızıyor" başlıkları ile gazeteler yansıyan süreç, yapılan bir anlaşmayla noktalandı. 16 Haziran'da başlayan görüşmeler 26 Haziran'da imzalanan bir anlaşma metni ile bitti. Bu anlaşmanın içeriği, daha önce de belirttiğimiz gibi bir çok açıdan oldukça çarpıcıdır. Diğer yönüyle hükümet programının anlaşma metni ile birebir örtüşmesi, emperyalizmle ilişkilerin vardığı boyutu gözler önüne seriyor. Hükümetin ipinin kimlerin elinde olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Bu durum burjuva basında dillendirilmesi ("utangaç" bir şekilde de olsa) Mesut Yilmaz'ı rahatsız etmiş olsa gerek. Burdandır ki hemen yalanlama gereği duydu. Sözümona yalanlamayı yeni bir yalan söyleyerek yaptı. "Hükümet metninin anlaşma ile ilgili yok" açıklaması başlıbaşına durumu ortaya koyuyordu. İmzalanan anlaşma metniyle ilgili birçok şey söylemek olanaktı. Ancak bu anlaşmanın niteliğini or-

taya koymak, kapsamını değerlendirmek açısından bir karşılaştırma yapmak bile tek başına yeterli. İşte anlaşmanın içeriğini ortaya döken tablo:

İşçi ve emekçilerin talepleri:

- a) Maaşlar insani yaşam koşullarını sağlayacak düzeye getirilsin.
- b) Özelleştirmelere son verilsin.
- c) Sosyal güvenlik sağlansın. Varolan sosyal haklara yönelik saldırılara son verilsin.
- d) Mezarda emeklilik isteniyorsun.
- e) Örgütlenme hakkımıza yönelik her türlü saldırı ve sınırlamaya son verilsin.

IMF ile imzalanan anlaşma (Yakın İzleme Anlaşması):

- a) Memur maaşları düşük tutulacak. Tarım taban fiyatları en alt sınıra çekilecek. Enflasyon karşısındaki kayıplar dikkate alınmayacak.
- b) Büyük özelleştirmeler hızla tamamlanacak, yenilerine başlanacak.
- c) Sosyal güvenlik taşıya edilecek. Bunu gerçekleştirecek "kişisel sağlık sigortası" getirilecek.
- d) Emeklilik yaşı erkeklerde 60, kadınlarda 57 olacak.

Onlar "bu anlaşma IMF buyruğu değil" diye dursunlar, emperyalizme uşaklığı teselli hakim sınıfların uzun-kısa atıkları her adım efendilerinin damgasını taşımaktadır.

Özelleştirmenin hızla tamamlanması konusunda güdülen amaç birçok açıdan kendisini ele veriyor. Özelleştirme "gelirlerinin" '98 itibarıyla 2 milyar, '99 itibarıyla 3 milyar dolara borç ödemelerinde kullanılması (büyük kısmı dış borçlardır) tasarısı, özelleştirme talanından elde edilen kaynağın nereye akacağını gösteriyor. Bu soygun ve talandan elde edilen birikimin büyük bir kısmı emperyalistlere, bir bölümü de uşaklarına akacak. Öte yandan imzalanan son anlaşmanın niteliği IMF'nin kuruluş amacının ve kuruluş yıllarındaki stratejik politikalarının ürünüdür. Emperyalistlerin yarı-sömürgelerde her dönem için devreye sokmaya çalıştıkları ekonomik programlarda, 2 madde her zaman için geçerliliğini korumaktadır. Bunlardan birincisi; işçi-memur maaşlarının düşük tutulması iken, **ilincisi;** tarım taban fiyatlarının en alt sınıra çekilmesidir.

Özelleştirme ise son on yılı aşkın bir süredir her programın vazgeçilemez yanını oluşturmaya başladı. '98 yılının ilk 6 ayı boyunca 922 milyon dolarlık hacme ulaşması, özelleştirmenin vazgeçilmezliğinin maddi temeli hakkında yeterli ipucunu veriyor.

Özelleştirme, işçi-emekçi maaşlarının düşük tutulması ve diğer konularda birçok taahhüt alan emperyalistler, bununla da yetinmeyerek bu konularda denetim mekanizmasını da işletiyorlar. Anlaşma hükümlerinden bir tanesi, IMF heyetlerinin üç ayda bir program ve anlaşmanın denet-

imini yapmasını da içeriyor.

Bugüne değin imzaladıkları anlaşmalar nasıl ki hakim sınıfları ekonomik-siyasal çıkmazdan kurtaramadıysa, bu ve bundan sonraki anlaşmalar da herhangi bir derde deva olamayacaktır. Ekonomik ve siyasi çıkmazda boğulup kalmaktan kurtulamayacaklardır. Emperyalistlerin uşaklarını, uşakların ise emperyalistleri kurtaracak güçleri yoktur. Çözumsuzluk ve tikanıklık üreten, can simidi misali her dala tutunmaya çalışan düzen ve düzen sahipleri tükeniş yaşamaktan kurtulamazlar. Sistem çözumsuzluk ve derinleşen krizler yaratıyor/yaratacak.

Öte yandan IMF ile imzalanan anlaşma işçi sınıfı ve emekçilerin yükselttikleri mücadeleye verilmiş bir yanıtıdır. Aynı zamanda kendilerince "bir meydan okuyuştur". "Taleplerinizi dikkate almıyorum ve işime bakıyorum" mantığının küstahça dillendirilmesidir. Ancak sözüme bu meydan okuyuşun, sağlam bir omurgası olmadığını onlar da görecek ve anlayacaklardır. Haksızlık, sömürü ve çirkeflilik üzerine kurulu "meydan okuyuşun" beş para etmeyeceğini eninde sonunda kendileri de anlayacaklardır.

Bugün işçi sınıfı ve emekçilerin yeterince örgütlü olmamalarından güç alarak aymazca hareket eden düzen sahipleri, yarın sınıf bilinciyle kuşanmış kitlelerin öfke seliyle yerle bir olmaktan kurtulamayacaklardır. İşte o zaman meydan okuyuşun ne olduğunu görecekler! O gün geldiğinde yakın ya da uzak "izleme", "işbirliği", "yardım" vb. anlaşmaları ve efendiler onları kurtaramayacağı gibi, efendiler de kendilerini koruma telaşına düşeceklerdir.

Emekçi kitleleri ekonomik-siyasal prangalara vurmaya yeltenen düzen sahiplerini alt etmek, bu prangaları kırmakla mümkün olacaktır. Bugün işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarında; düzen sahiplerinin sonlarını getirecek güne, yani Demokratik Halk Devrimi'ne seferber olma sorumluluğu ve görevi vardır. Hakim sınıfların yaşadıkları, yaşayacakları korku ve telaşı, sonlarını getirecek tarihi görevi yerine getirecek adımla "taçlandırmak" tek seçeneğimizdir.

Bu şanlı ve tarihi görevin yerine getirilmesinde bize önderlik eden Maoist Parti, kurtuluşun güzergahını olanca açıklığıyla sunuyor. İşçi sınıfının öncü müfrezesi safalarında örgütlenip yürümek bizi saran prangaları kırmak demektir. Birileri bizleri yine klasikleşmiş şeyleri tekrarlamakla suçlayabilir. Ancak sömürü ve zulmün kallesinin ayakta olduğu coğrafyamızda, onlar ayakta oldukça bizler de kurtuluşun güzergahını bilimin ışığıyla aydınlatan Maoist Parti önderliğinde devrime seferber olma çağrısını her defasında yineleyeceğiz. Çünkü, işçi sınıfı ve emekçilerin bilimsel ideolojisiyle silahlanmış öncünün yol göstericiliğine ihtiyacı var. Çünkü kitlelerin, halkın örgütlü zoruna ihtiyacı var ●

MAI ve emperyalizm

"kapitalizmin en yüksek aşaması"

ÖZELLEŞTİRME POLİTİKALARI

'80'lerle birlikte özelleştirme politikalarına hız veren emperyalistler, bu politikayı iki biçimde uyguladılar: **Birincisi**, kendi açılarından, **ikincisi**; yarı-sömürgeler açısından.

Kendileri için amaçladıklarıyla yarı-sömürgeler açısından amaçladıkları arasında fark olduğundan ayrı ayrı ele almak zorundayız.

Sermaye dolaşıma girdiği her devrede bir öncekine göre daha hızlı bir devir yapmak zorundadır. Bunu gerçekleştiremediğinde, sermaye bir dizi "kayıp" karşı karşıya kalır. Elbette bu "kayıp" artı değer maksimizasyonuna göre ulaşılan optimal tahmini değere göreli bir "kayıp"tır, başka deyişle, daha fazla sömürebilecekken, reel olarak sömürememiş olmanın "kayıpı"dır. İşte bu noktada tekelci sermaye, kendi ülkelerinde bu devri yavaşlatan ve ağır bürokratik mekanizmalarda hantallaşan dolaşımı hızlandırmak, halklarının ve işçi sınıfının nice devrimci mücadeleler ve devrimlerle kazandıkları, kalıplaştırdıkları "demokratik haklar" ve "sosyal güvenlik hakları" başlığı altında toplayabileceğimiz yükümlülüklerden kurtulmak için özelleştirme uygulamalarını gündeme getirdi. Sağlık sigortası, işsizlik sigortası, haberleşme, ulaşım gibi devletin sağladığı ve işlettiği birçok kurum, tekelci sermayenin direk emrine girdi. Bunun doğal sonucu işten çıkarma ve sendikasılaştırma, örgütsüzleştirme bu ülkelerde de gündeme geldi ve son yıllarda artan hareketliliklerin çıkış noktasını oluşturdu.

Yarı-sömürgelerdeki amacını ise şu şekilde özetlemek mümkün: Emperyalizmle işbirliği yaparak yıllarca varlığını sürdüren yerli bürokrat komprador burjuva sınıfların, ilişki içerisinde "ithal ikame politikaları" çerçevesinde korumacı uygulamalarla iç pazardaki hakimiyet sağlamakla yetinen kesimlerini sistemle yani "küreselleşmeyle" bütünleştirmek. Ve böylece bürokrat-komprador burjuvazinin taşlaşmış, statükocu kesimlerinden kurtulmak. Yanlış anlaşılmasın, yarı-sömürgelerde bürokrat-komprador burjuva sınıflar arasında küreselleşme ve somutunda "özelleştirme" politikalarına önde, nitel olarak ciddi bir şekilde karşı çıkan yok-

tur. Ancak kliklerarası çelişki ve iç rekabet, bürokrasinin hantallaşan, çürümüş yapısı sonucu karşı-duruş veya geçiktirme isteği söz konusudur. Ülkemizdeki adıyla Kamu İktisadi Teşekkülleri'ni, yine bizden bir deyimle "arpalık" olarak kullananların mevcut ekonomik yapının ve işleyişin sürekliliğini "tercih" etmeleri ister istemez bir çelişkiyi doğurmaktadır. Kliklerarası bu tür çelişkiler hakim sınıflar içinde oluşurken, işin daha ağır faturası elbette yine işçilere, köylülere ve emekçilere çıkmaktadır. Yoğun işten çıkarmalar, sendikasılaştırma, kırıntı düzeyinde de olsa varolan sosyal güvenlik haklarının büyük oranda kaldırılması, tarımın devlet sübvansiyonlarından çıkarılarak kır emekçilerinin deyim yerindeyse kaderleriyle başbaşa bırakılması. (Ki bu sübvansiyonların esasta

şen ve güçlenen tepkiyi emmek ve düzen içinde tutmakla yükümlü düzen partilerinin, ki dediğimiz gibi bunlar daha çok "sol" söylemlidir, "yeni sol" ve "sosyal demokrat" politikaları sözde özelleştirmeye karşı tutumlarını ortadan kaldırdılar. Bugünlerde sıkça duyduğumuz gibi, artık merkez sağ ile solun birbirinden farkı bu haliyle demagoji düzeyinde bile olsa kalmamıştır. Özellikle Avrupa'da, bu noktada kitlelerdeki hoşnutsuzluğun gelişimiyle "sosyal demokrat", "sosyalist" partilerin yıllardan sonra hükümet olmaları bu sürecin bir sonucu olarak gündeme geldi.

Özelleştirme politikaları görüldüğü gibi sermayenin daha merkezi yoğunlaşmasına ve tekelde birleşmesine yol açarken, geniş yığınlarda açlığı, sefaleti ve işsizliği geliştirmekle

men yarı-sömürgelerdeki emek gücünün ve hammadde ucuz olması yüzünden (eşitsiz gelişim ve bağımlılık nedeniyle bu böyledir) üretim bu ülkelere yayılmaktadır. Bir arabanın parçalarının %70-80'e yakını değişik yarı-sömürgelerde ve emek-yoğun işletmelerde yapılmakta ve bu parçalar bazen yarı-sömürgelerde genelde ise emperyalist ülkelerin ana fabrikalarında robot teknolojisiyle sermaye yoğun işletmelerde toparlanmakta ve ortaya araba çıkarılmaktadır. Böylece yarı-sömürgelerde sanayi montaj düzeyinde tutulup gelişimi engellenip rekabet gücü sınırlandırılırken, diğer yandan emek yoğun işletmelerdeki yüksek artı-değer sömürsüyle karlar yüksek tutulmaktadır. Bugün bir ayakkabı, araba, tekstil, bilgisayar, beyaz eşya gibi ürünler bu şekilde üretilmektedir.

Bu noktada ancak emperyalist tekel-ler yüksek karlara ulaşabilmektedir. Ancak görüldüğü gibi, ulaşılan bu yüksek karlar ve yeni sermaye nereye yatırılacak? Açık ki mevcut durumda yatırım olanağı bulamamaktadır. Şimdiden aşırı üretim, yüksek işsizlik ve bu bağlamda artan yoksulluk, daraldıkça daralan iç ve dış pazar, azami kar yasasıyla hareket eden kapitalistleri bir yandan da düşük kapasite kullanımına ve arzı kısma mecbur bırakırken, söz konusu olan tam bir çıkmaz. Yeni sanayi yatırımları yapıldığı taktirde hem sermaye yoğun işletmelerin artmasıyla karlar düşecek, hem de bununla birlikte hem de gerekli olan işgücü ihtiyacı nesnel olarak azalacaktır.

Yeni yatırımlara yönelmeyen emperyalizm, Lenin yoldaşın yüzyılın başında söylediği gibi, üretici güçlerin gelişimine engel olmaktadır. Hatta geriletmektedir. Ülkemizdeki sınırlı uygulamalarda bile birçok fabrika kapatılmış, ya içindeki makineler satılmış yada arsası kullanılarak satış merkezi vb. başka amaçlarla kullanılmıştır. Sonuçta emperyalizm varolan krizi aşmak için üretimi ve istihdamı daraltmakta, sanıldığı aksine tarımdaki mevcut üretim ilişkilerini koruyarak sıcak para akışına, spekülasyon para oyunlarına yönelmektedir. Emperyalistlerin en yüksek getiriyi, artı-değeri sağlayacak yöne sermayeyi kaydırmaları doğası gereğidir. Dolayısıyla rantçılık, karaborsacılık, değerli kağıtların alımı, satımı, kara-

"Yuppie"nin kelime anlamının en olduğunu bilmiyoruz, çok da merak etmiyoruz. Bağışlanmayı dileyerek Türkçe karşılığı olarak ilk aklımıza geleni söyleyelim: "Fırlama"... Bu tipin yerli versiyonunun Turgut Özal ve ailesi olduğunu söylersek neden böyle dediğimiz daha iyi anlaşılacak ve bağışlanmamız kolay olacaktır. Zenginleri seven, köşe dönücü, hayali ihracatçı, pratik zekalı, BMW ve Mercedes tutkunu, hız düşkünü Özal ve ailesi; papatyalarıyla, Lale Devri şarlatanlıklarıyla, "bürokrasiyi azaltacağım, devleti küçülteceğim" sloganlarıyla, hesap makinesi kol saatleriyle bu işin yarı-sömürge yarı-feodal ülke versiyonunu iyi tutturdular doğrusu!

kimlere yaradığı da biliniyor.) Yanlış anlaşılmasın, bu politikaların sonucunda yarı-feodal üretim ilişkilerinde ilerleme, çözülme veya değişiklik anlamına gelen şeyler oluşmayacaktır. Buna rağmen elbette bazı yeni sonuçlar olacaktır. Ki bu yeni sonuçların birincisi ve en önemlisi de, mevcut yapı içerisinde özelleştirme politikalarının sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ve derinleşmesine yol açmasıdır.

"Özelleştirme politikalarına" gerek emperyalist ülkelerde, gerek yarı-sömürgelerde karşı çıkan veya daha doğru deyimle "tercih" etmeyen kesimlerin politik temsilcilerine de bir çare bulundu. Bu temsilcilerin daha çok "sosyal-demokrat" kesimler olması emperyalizmi bu konuda da adım atmaya zorladı. Kitlelerde geli-

ve bunu dünya çapında yapmakla sınıf savaşımının boyutunu ve şiddetini ortaya çıkarmaktadır. Sürecin bir başka çelişkisi ve emperyalizmin çıkmazı ise, küreselleşme adı altında savunulan ve üretimdeki sınırların "anlamsızlığı" üzerine yapılan demagoji olmaktadır. Nedir bu?

KÜRESELLEŞMENİN EKONOMİ POLİTİĞİ

İşsizleşmeyi akılda tutarak, üretimin şeklini ortaya koyalım ve bunun sonucunda tekrar işgücünün istihdamına dönelim. Bir araba üretimini örnek alacak olursak; mevcut teknoloji ve üretici güçlerin gelişimiyle dünya ölçeğinde ihtiyaç olan araba sayısı rahatlıkla bu alandaki tekelin normal kapasitesini kullanarak karşılanabileceği bir durumdur. Buna rag-

para dolaşımı vs. vs. doruğuna çıkmaktadır. İşte "Asya kaplanları"nın hazin sonunu böyle hazırladılar. Bu ülkelerdeki üretimin gücünü ve kapasitesini aşan ve üretime girmeyen sıcak para dolaşımı yığınların daha fazla sefaletine yolaçarken, üretimin durmasına ve fabrikaların kapanmasına neden oldu.

Yarı-sömürgelerde bunlar olurken, Japonya emperyalizmi de "varlık için de yokluk" krizinde. Elindeki parayı kullanamadığından krize giren Japonya, tüm emperyalist ekonominin gözünü korkutmaktadır. Bu işin bir başka trajik yönü ise, "Asya kaplanları" iktidarları "küresel ekonomi" yüzünden bu sorunları yaşarken (bağımlılık ilişkilerinin sözünü bile etmiyoruz), "küresel ekonominin gereklerini yerine getirmedikleri için kriz yaşadılar", "kredileri batırdılar, borçlarını ödeyemiyorlar" diye eleştiriliyorlar. Bu emperyalizme ne yap-san yaranılmıyor!

"YENİ ÇAĞIN" İNSANLARI...

Emperyalistler küreselleşme politikası ve neo-liberalizmle birlikte, "birey", "ulus" ve tabii ki "dünya" vb. tanımları yaparak, kendi söylemleriyle, "ideolojileri bitirdiler." Medya tekellerinin yoğunlukla çağımızı "bilgi, uzay, iletişim, teknoloji çağı" olarak tanımladığını söylemiştik. "İşçi sınıfı ve burjuvazi" yoktu bu söyleme göre; bilenle bilmeyen, okuyanla okumayan, dünyayı kavrayabilenle kavrayamayanlar vardı sadece! "Ağzı olan konuşuyor", "kaşasını kullanan ve çok çalışan köşeyi dönüyordu!"

İşe önce kendilerinden başladılar; "yuppie" olarak tanımladıkları yeni işadamları tipini, anlayışını ve kültürünü çok yönlü işlediler. Bu kültürü ve çizgiyi benimsemeyenlere ise "dinazor" dediler. Bu işe '80'lerin başında başladılar. Genç, genç değilse bile "ruhen genç", atak, girişimci, tuttuğunu koparan, toplumsal değerlere önem vermeyen, bilgiye tapan ve pratik düşünen, mevsimlik aşklar ve günlük ilişkiler yaşayan, borsada oynayıp fazla "aristokrat takılmayan", kola içip, hamburger yiyen ama aynı zamanda diet yapıp kilosuna dikkat eden, en önemlisi "ne istediğini bilen", entellektüel, The Economist okuru, elektronik saat aksesuarlı bu işadamları, prototip (ilk örnek) olarak hazırlandı. Arkasını sanatçılardan, futbolculardan, politikacılardan, bürokratlardan getirdiler. Bu tipin "kahramanı" ise "Rambo"ydı. Tek başına kötülerle savaşabiliyor, dünyanın neresinde olursa olsun kötülerle başa çıkabiliyordu...

"Yuppie"nin kelime anlamının en olduğunu bilmiyoruz, çok da merak etmiyoruz. Bağışlanmayı dileyerek Türkçe karşılığı olarak ilk aklımıza

geleni söyleyelim: "Fırlama"... Bu tipin yerli versiyonunun Turgut Özal ve ailesi olduğunu söylersek neden böyle dedimiz daha iyi anlaşılacak ve bağışlanmamız kolay olacaktır. Zenginleri seven, köşe dönücü, hayali ihracatçı, pratik zekalı, BMW ve Mercedes tutkunu, hız düşkünü Özal ve ailesi; papatyalıyla, Lale Devri şarlatanlıklarıyla, "bürokrasiyi azaltacağım, devleti küçülteceğim" sloganlarıyla, hesap makineli kol saatleriyle bu işin yarı-sömürge yarı-feodal ülke versiyonunu iyi tutturdular doğrusu!

"Birey" in, daha doğrusu "bireyciliğin" ve bu şekilde burjuva ideolojisinin ve kapitalist sömürünün sonsuzluğunun (yeniden güncelleştirerek aktarmaya çalıştığımız gelişmelerle), yeniden yorumlanmasına çalışan emperyalist sistem ve ideologları; sağlıktan spora, spordan eğitime, eğitimden ekonomik girişimcilğe oradan insani erdem ve ilkelere kendilerince yeniden bir içerik verdiler, vermeye çalıştılar. "Birey" in bu şekilde tanımlanmasından sonra sıra "ulus" un yani bireyin içinde yer aldığı topluluğun tanımına geldi. Bununla amaçlanan; sömürülen sınıfların ideolojisini yaşanan geriye dönüşlerden de faydalanarak bulandırmak,

Emperyalistler küreselleşme politikası ve neo-liberalizmle birlikte, "birey", "ulus" ve tabii ki "dünya" vb. tanımları yaparak, kendi söylemleriyle, "ideolojileri bitirdiler." Medya tekellerinin yoğunlukla çağımızı "bilgi, uzay, iletişim, teknoloji çağı" olarak tanımladığını söylemiştik. "İşçi sınıfı ve burjuvazi" yoktu bu söyleme göre; bilenle bilmeyen, okuyanla okumayan, dünyayı kavrayabilenle kavrayamayanlar vardı sadece! "Ağzı olan konuşuyor", "kaşasını kullanan ve çok çalışan köşeyi dönüyordu!"

zehirllemek ve kendine bağlamaktır. Ayrıca, enternasyonalizm temelinde kurulmuş ve bu anlayışla birleşmiş sosyalist ve halk demokrasisi ülkeleri geriye dönüşlerle birlikte Rus sosyal emperyalizminin hakimiyet alanında bulunan bağımlı ülkeler ve pazarlar haline dönüşmüştü. Bu doğal bir sonuçu ve emperyalizm, yoğun iç çalkantılar yaşayan ve son yıllarda bir bütün olarak dize getiremediği Rusya'yı hem güçsüzleştirmek hemde yeni pazarlara hakim olmak için; ulusal savaşlar çıkararak veya bu tür çelişkileri körükleyerek aynı zamanda yeniden tanımladığı "ulus" kavramının altını da doldurmaya çalıştı. Bunda bir ölçüde başarılı da oldu ama kısa sürede bu tersine döndü. Bu karşı eğilimi ileride açmak üzere devam ediyoruz. Bu sürecin somut örnekleri Balkan ve Kafkas ülkeleri

ile parçalanmalarını sağlayan savaşlardır. Yugoslavya, Çeçenistan, vs.vs. Bosna-Hersek'te yaşananlar "medeni dünyanın tam ortasında olup bitti ve yeni "ulus" tanımının ne anlama geldiği de kısa sürede açığa çıkmış oldu.

"Birey" ve "ulus" tanımından sonra, dedimiz gibi sıra dünyanın yeniden tanımlanmasına geldi ve önce "Yeni Dünya Düzeni" emperyalist burjuvazinin ABD önderliğindeki sloganı oldu. "Küreselleşme", onun açılımı olarak sanattan kültüre, kültürden çevre sorunlarına her alanda işlendi ve esasında proletaryanın bilimine ve sınıfın bağımsız politika ve eylemine karşı yoğunluklu bir tempoyla yürürlüğe kondu. Bu politikanın iki temel açılım noktası vardı:

Birincisi; "artık dünyada sosyalist sistem yoktur ve komünist ideoloji yani Marksizm-Leninizm-Maoizm hoş ama boş bir deneyim olarak biraz da acı vererek yaşanmış ve bitmiştir, bir daha geri gelmesi de mümkün değildir. Buna bağlı olarak faşizm vs. de yoktur ve artık totaliter rejimlere yer yoktur". Yine kendi dilleriyle söyleyecek olursak: "Yaşasın demokrasi". Tabii ki bu demokrasiyi Somali, Afganistan, Bosna, Çeçenistan, Erme-

sunduğu olanakları bozmak için alabildiğine kontrolsüz davranmakta ve doğal su kaynaklarını zehirleyerek, bozarak, iklimi etkileyecek kadar ormanları yakarak, bombalayarak, nükleer denemelerle tüm dengeleri altüst edip doğaya ve insana militari-zasyonu ve katıksız şiddeti dayatarak, bu konudaki "hassasiyetini" ortaya koymaktadır. Bu, elbette çevre kirliliği, doğal yaşamın ve dengelerin bozulması sorunudur. Bu alanda devrimci bir politika oluşturmak da zorunludur. Bununla beraber yoksul emekçi sınıfların kısa yaşam sürelerinin, hastalıklı bedenlere sahip olmalarının çok daha acil "çözüm" bekleyen sebepleri/sorunları vardır. Ağır, sağlıksız, tehlikeli çalışma şartları, yine işçi ve emekçilerin maliyetini düşük tutmak için sağlıksız, yetersiz barınma ve bozuk üretilen yiyecekler, ilaçsızlık vb ile bunlara ek olarak görülen açlık ölümleri, savaşlar, yıkımlar, katliamlar... Bunların üstüne elbetteki ozon tabakası gibi, AIDS gibi hastalıklar eklenebilir. Fakat şu hatırlatmayıda yapalım; ozon deliğinin birincil etkeni olan kloroform gazının kullanılması kapitalizmin tercihidir, halkların değil. Üstelik işçiler, bizzat fabrikalarda üretimin içerisinde sürekli soludukları ve karşısında tedbir alınmayan, iş güvencesi, sağlık sigortası dahi olmayan, bir şekilde zehirli gazlarla hergün doğrudan yüz yüzedirler. İkincisi; AIDS'in kaynağının Pentagon (Amerikan Savunma Bakanlığı) ve CIA olduğu, bunların isteğiyle laboratuvarlarda üretildiği söyleniyorki, bunun doğruluk payı yüksektir. Ayrıca AIDS hastalığı gibi konuları işleyen Amerikan romanlarının ve filmlerinin özellikle '70'li yıllarda peş peşe gündeme gelmeside raslantıyla açıklanamazdır. Bu romanlardan Altın Yayınları tarafından çıkan "Çabuk Ölüm" kitabını örnek verelim ve bu tip küresel sorunların birazda emperyalizmin üretimi ve şişirmesi olduğunu söyleyerek bu uzun açıklamayı bitirelim.

Son olarak; küreselleşmenin ekonomik politik gelişmeleri nasıl belirlediğini iyi göstermesi açısından Endonezya'yla ilgili bir örnek vermek istiyoruz: "Sharto'dan başkanlık görevini devralan Yusuf Habibi, Başkanlık Sarayı Mardela'da yaptığı konuşmada, 36 üyeli reform ve kalkınma hükümetinin küreselleşme çağında ülkeyi toplumsal, siyasi ve ekonomik alanlarda kalkındıracağını belirtti. (Cumhuriyet Gazetesi, 23.05.1998) Evet, yeni başkan Habibi ilk konuşmasında küreselleşmeye biat ediyor ve bunu yapmazsa emperyalizmin kendisini desteklemeyeceğini biliyor. Ayrıca görüldüğü gibi gücünü sokağa dökülen milyonlarda değil de emperyalizmden aldığını, yine halka değil de emperyalizme yaranacağını bu "masum" iki cümleyle açıklıyor.

nistan, Filistin, Türkiye ve T. Kürdistanı halkları, Irak halkı ve diğerleri çok iyi gördü ve yaşadı.

Bu politikanın ikinci açılımı ise; "artık sadece bir ülkeyi ilgilendiren bir sorun yoktur, sorunlar tüm dünyayı etkilemektedir ve bu yüzden küresel çözümler aranmalıdır" denilerek AIDS, nükleer enerji, ozon tabakası deliği, Makarena dansı deliliği, Titanic filmi çılgınlığı gibi küresel sorun ve etkinliklerle kendilerini ortaya koydular. Yanlış anlaşılmasın, burada çevre sorununu ciddiye almıyor değiliz. Kapitalist üretimin dizginsiz ve aşırı kar hırsı içeren doğası çevreyi alabildiğine tahrip etmekte, doğal yaşamı bozmakta ve bir çok canlı türünü yoketmektedir. Bununlada kalmamakta, sistemine yönelen haklı devrimci savaşlar karşısında gerillayı etkisizleştirmek doğanın gerillaya

"Yaşamda daima yeni ve eski, gelişen ve ölen, devrimci ve karşı-devrimci vardır"

Her sınıf dünyayı kendi ideolojik bakış açısıyla ele alıp inceler. Bu inceleme söz konusu sınıflara hizmet eder. Hatalar bu incelemeyle görülüp, doğrular bu incelemeden çıkar. Hakim sınıflar varlıklarını her ne kadar esasta "zor" aygıtlarıyla sürdürüyor olsalar da, bunun tek başına yeterli olmayacağı bilincinden hareketle tüm bir üs yapı kurumlarını devreye sokarak; kültürel, ahlaki, felsefi, politik vb., özcesi, ideolojik cephede sınıf çıkarlarına hizmet eden başka "araçları" da kullanırlar. Bu, birazda proleter ideolojinin bilimsel doğruları açıklamış olmasının burjuvaziye zorlamasıyla ortaya çıkan bir durumdur. Örneğin; bir feodal dönemde tek başına kılıcın zoru egemenliği sürdürmede yeterli olurken, din vb. gibi "bazı" üst yapı kurumlarına ihtiyaç duyulurken, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, dahası, Marksizmin, tarihin sınıf mücadeleleri olduğu ve tarihin geçici bir aşaması olarak tespit ettiği kapitalist toplumun gizini, yani, "artı-değer"i açıklamasıyla, "zor" sadece din vb. gibi "bazı" sınırlı üst yapı kurumlarıyla değil, daha geniş bir üst yapı kurumlaşmasını zorunlu ihtiyaç haline getirmiştir. Burjuva ideolojisi bu ihtiyacı karşılayacak, yeni, daha kapsamlı bir içerik almıştır.

Burjuva ideolojisi, dinden reformizme kadar çok geniş bir cephe ile proleter ideolojiyi "kuşatmaya" ve kitlelerin bilincinde egemen konumunu sürdürmeye çalışırken, sosyalizmin geçici yenilgisinin yarattığı avantajda çok iyi değerlendirerek, Yeni Dünya Düzeni Stratejisiyle dünya halklarına tam bir teslim olmayı dayatıyor.

Burjuvazinin dünya ve ülke ölçeğinde sürdürdüğü saldırıyla, MLM'nin mevzilerini terk etmeyip, bu mevzilere daha sıkı sarılarak, bu görece zor dönemi sınıf mücadelesi açısından kazanıma dönüştürmeye çalışan komünistlerin "bin kılıç darbesiyle parçalanmaktan korkmayacak" bir cesaretin yanı sıra, bu cesareti anlamlı kılacak proleter ideolojiye dayalı bilinçlenme silahlarına da ihtiyaçları var.

Burjuvazi iktidarda olmanın, sosyalizmin geçici yenilgisinin, MLM'ye inançsızlığın ve buna bağlı olarak ortaya çıkan reformizmin desteğiyle elde ettiği avantajlı durumu çok iyi değerlendirip, rehavete kapılmadan işi sıkı tutarken, komünistlerin bu nesnel gerçekliği dikkate alıp çok daha sıkı bir yönelim ve duruş içinde olmaları sınıfa karşı tarihsel sorumluluklarıdır. Bu sorumluluk bilincinde olunmadan,

genel planda Komünist Manifesto'dan alınacak gerçeklerin, Maoizm'in "geriye dönüş" ilişkin olarak devrim bilimine getirdiği katkılarının teorik planda durup dinlenmeksizin dile getirilmesinin sınıf mücadelesi ve içinden geçilen zor dönemi başarıya götürecektir sosyal-pratik açıdan maddi bir değeri olmayacaktır.

Bugün tarihsel ve güncel süreci doğru değerlendirmek ve buradan doğru politikalar çıkarıp Proletarya Partisi önderliğinde düşmana karşı sürdürülen savaşı bir adım ileriye taşıyabilmek için, söz konusu tarihsel sorumluluk bilinciyle donanmış İNSAN sorununun çözüme kavuşturulması zorunludur.

Gerek uluslararası alanda, gerekse ülke özgünlünde hakim sınıfların avantajlı durumunun varlığı, devrim güçlerinin dezavantajlı durumunu ifade ediyor aynı zamanda. Bu durum, KDH Pratiğiyle karşı karşıya gelen Komünist partisi açısından sürecin görevlerini dahada ağırlaştırıp, bu görevleri yerine getirecek olan İNSAN sorununun çözümünü ivedi hale getiriyor.

Sosyalizmi geçicide olsa iç ihanetle yenilgiye uğratan emperyalist burjuvazi, "tek kutup"lu dünya da tarihte bir benzeri görülmemiş hegemonya kuruyor. Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına karşı, azgınca bir karşı-devrimci şiddetle imha ve teslimiyeti dayatırken, reformist düzen içi çözümlerle, devrimci özünü yitirmiş ulusal reformist hareketleri, kendi kontrolü altında belirlediği statülerle "çözüme" bağlıyor. Ve "devrimler"den sosyal ve ulusal kurtuluşçu "hareketlere" yönelerek kuşatmasını daraltan burjuvazi, en sonu, "devrimci insan" üzerinde yoğun bir tahribat, dejenerasyon yaratarak YDD'ye uygun, her türlü değerini, inancını ve umudunu yitirip, sistemin birer eklentisi haline gelerek basit çıkarları peşinden bir ömür boyu koşup, insanlığın kurtuluşu gibi yüce amaçlara sırtını dönmüş kendi insanını yaratıp, bu insandan doğacak devrimi boğmaya, yok etmeye çalışıyor. Devrimleri "yenen" burjuvazi, insanda kalan devrim iddiasına yöneliyor. Bu temelde insanı tarihsel devrim yöneliminin saptırıp bozmaya, ondan gelecek tehlikeyi bertaraf etmeye çalışıyor. Sonunda tüm yalın gerçekliğiyle burada çıkıyor karşımıza. Bu insanın, tarihsel misyonunu oynamaktan, Komünist Partisi saflarında bu misyonunu bilinçli bir iddia ile nihai zafere kadar oynamasında alıkoyup, onu saptıran burjuva ideolojisinin YDD'ye uygun olarak

gündemleştirilen stratejik saldırısından nasıl koruyup karşı saldırıyla devrimi stratejik olarak kişiliğinde hakim kılmış güçlü, iddialarının sahibi olmasının sağlanacağı sorundur.

Bu soruna, tarihsel süreçten kopuk, yüzeysel, subjektif, bilimsel bir içeriğe sahip olmayan söylemlerle cevap vermek, devrim karşısında ciddiyetsiz bir tavır takınmaktan başka bir anlama gelmeyecektir. Gerek TDH'nin son yirmi yılı, gerekse Komünist Partisi'nin KDH süreciyle yaşadığı yılları böylesi bir ciddiyetsizliği affetmeyecek ciddiyette ortaya çıkan gerçekliklerle doludur.

TDH'nin 1980'li ve 90 sonrası yılları, başka şeylerin yanı sıra esasta bu sürecin belirlediği tasfiyecilik yılları olmuştur. Her devrimci örgüt ve partide kendi özgün yanlarıyla yanan söz konusu tasfiyeciliğin ortak özü, içeride devrim bilimine inançsızlık, dışardan burjuva baskısının bu inançsızlığı mayalayıp ortaya çıkardığı etki olmuştur.

Bu süreçten hiç kuşkusuz en az tahribatla çıkan Komünist Partisi olmuştur. KDH'nin daha da ağırlaştırdığı bu süreci temel ilkelerine, tarihine, geleneğine, ideolojik hattına bağlı kalarak örgütsel cephede aşan kendisini rehavete kapımadan meselenin can alıcı noktasını, yani, ideolojik cephede süreci kazanıma dönüştürecek olan pratiği esas alarak, öngördüğü plan dahilinde tarihi sorumluluğunu yerine getirmeye çalışmaktadır. KP'si, tasfiyeciliğe karşı, kendi MLM hattına bağlı kalarak, bu hatta savaşımını sürdürmüş, reformist, pasifist, parlamentarist her türlü tasfiyeciliğe karşı silahlı devrim çizgisinde sebat etmiştir. Geriye dönüşleri devrim bilimine bağlayıp, geçmiş sosyalizm tarihine inkarcı bir şekilde yaklaşan her türlü revizyonizme karşı devrim biliminin saflığını korumuş ve savunmuştur.

Kendi varlığını niteliğine uygun bir tarzda, savaşım içinde sürdüren Komünist Partisi, kendisini çevreleyen söz konusu koşulların dışında, onlardan tamamen bağımsız, özgür bir konumda değil, bu koşullarla ilişkili olduğu için, burjuvazinin dışardan baskısına içeriden etkilenen kişilikler ve bu kişiliklerin bu etkiye bağlı olarak ortaya çıkardıkları ideolojik, politik, iç ve dış kuşatmayla, hattından saptırılmanın zorluklarını yaşamış, bunların olumsuz sonuçlarıyla karşılaşmıştır.

Çizgiye karşı yaklaşımlarda, somut duruma gözlerini kapayan dogmatizm-

den ve hep geriye düşen "ilerlemecilik"ten, KDH'nin sosyal tabanını oluşturan kişilik özellikleri ve ideolojik zafatlarından, devrimci dost örgüt ve partilere önyargılı, "ilkelere bağlılık" adına kitle çalışmasına burun buken sektir yaklaşımlardan, halk savaşına her yönüyle cevap verecek partili kişiliğe ulaşamayan güdük, dar kişiliklerin kendini dayatan geri yaklaşımlarından derece derece beslenerek, parti karşıtı bir nitelikte kendi doğal evrimini tamamlayan kopyamalar (ki, bu bazen tek tek, bazende hızip vb. şeklinde olmuştur) KP'sinde de yaşamıştır, yaşanması da kaçınılmazdır. Çünkü bu çelişkilerin maddi temelleri vardır. Bu maddi temeller kaldırılmadığı sürece bu çelişkilerden kurtulmak mümkün olmayacaktır. Sorun bu çelişkiler karşısında tökezlemekten, Maoizmin evrensel çalışma yasasını, somut pratiğimizde çıkan bu özgül çelişkilere uyarlayarak çözüme kavuşturmak, doğru yaklaşımda ve bu yaklaşımın belirlediği pratikte ısrar etmek, çelişkiler karşısında çözüm gücü olabilmektir. Eğer soruna böyle yaklaşırsak, devrimi ilgilendiren irili-ufaklı bütün meselelerde kaderci, bezgin, iflas eden, edilgen, çözümsüzlüğe mahkum olmuş, zayıf-kararsız bir duruşta değil, çelişkilerin zamanında görülüp çözümleri yönünde doğru ve yerinde adımlar atan ve çözümsüzlüğün partiyeye-devrime zarar vermesini önleyen güçlü-aktif bir duruşta oluruz.

Öyle ise, daha başından proletarya davasına gönül vermiş ve yüreğini devrime koymuş her öncü kişiliğinin, uluslararası alanda ve ülke somutunda seyreden süreci doğru değerlendirmesi, parti ile bu sürecin ilişkisini doğru koyup, genel olarak TDH'nin, özel olarak partinin bu ilişkide görülmesi gereken olumsuz yönlerinin görülerek, bu olumsuzluğu aşacak, süreci kendi içinde olumlu bir atılıma dönüştürecek ideolojik açıklığa ve pratik yönelime uygun konumlanışı sağlaması gerekir.

Eğer, değiştirmeyi istediğimiz dünyayı diyalektik ve tarihsel materyalist dünya görüşümüzle, öznelciliğe düşmeden nesnellığı içinde doğru değerlendiren, pratiğimize bu doğru değerlendirmeye ışıkla yön verirken, amaçlara arasındaki ilişkiyi doğru kurup hedefimize doğru adımlarla ilerleyeceğimiz demektir.

Dünyaya gözlerini kapayıp, devrimin lehinde ve aleyhindeki öznel ve nesnel faktörleri gözardı ederek, düşmanın "güçlü", kendisinin "güçsüz" ve

tersi durumunu hesap etmeyen, tasfiyeciliğin çok değişik biçimlerde ortaya çıkan özünü tarihsel nedenleriyle ele almayıp, çıkan her sorunda hazır cevap, kitabi, genel-soyut cevaplar veriliş, zahmetli ve zorlu olan bir perspektife gelinmezse, bırakalım dünyayı, çok sık yinelenildiği gibi kendimizi bile değiştiremeyiz. Ve böyle bir bozulma "parti ile tam bir uyum içinde olma" söylemi ile mazur gösterilmeye çalışılsa dahi gerçeği yansıtmaz ve sonuç alınmaz.

Kendi dünyasını devrim bilimi temelinde değiştirmeyen, bu dünyanın dinamik, bilinçli öznesi haline gelerek, bu değişimin istikrarlı bir çizgide devamını yakalayamayan kişiliklerin partinin sürece cevap verecek, ideolojik, politik ve örgütsel donanımıyla önderlik ettiği savaşımını geliştirmesi, bir adım ileriye götürmesi düşünülemez.

Bugün KDH'nin ortaya çıkarılması, Öncü'nün bu kapsamlı operasyonla kendi gelişimini, bu gelişime yol açacak enerjisini adeta bir "kanseri" hücre gibi tüketen "düşmanlaşan" yanına karşı kazandığı zafer olması bakımından olumlu bir durumun ortaya çıkarılmasıyla, diğer taraftan bu olumlu durumun hemen yanında "siyasi gerilik, komünist çalışma ve örgütlenme tarzının layıkıyla yerine getirilmemesi" (PG. Haz. '97) gibi zaaflarımızla karakterize olan ve düşmana nesnel olarak açığa çıkan boyutta bir güçlenme olanağı sağlayan olumsuz yanımızda ortaya çıkmış olması gerçeği söz konusudur. Ki partinin zaferi esas amaçladığı savaş, bu yönüyle verilecek ideolojik cepheodaki savaşımıdır. KHK'nin "... Bugünde KDH karşısında ki siyasi, örgütsel zaferimizi, ideolojik arınma ile dahada köklü ve kalıcı zaferi dönüştüreceğimiz öylede kesin-dir." netliğini ifade eden belirlemesi, bu savaşıma verilen önemi göstermektedir.

Partinin üç yıllık plan dahilinde KDH sonrası sürece devrimin kaderini tayin edecek bir başarının kazanılması hasasiyetiyle ve sorumluluk bilinciyle yüklenmesi gerçeğine gözlerin kapayarak, KDH öncesi sürecin düzeyinde seyreden kişiliklerin, söz konusu plana uygun bir nitel sıçrama ile hareket etmeleri bir yana, dünya ve ülke gündemi karşısındaki vurdumduymazlıklarını, partinin gündemine ilişkin olarakta sürdürebilmeleri ne yazık ki nesnel bir gerçeklik olarak yaşanmaktadır.

Bu durum; '80'li ve '90'lı yıllar sonrası devam eden tasfiyeciliği, bunun emperyalist burjuvazi ile yedi hakim sınıfların ittifakıyla her cepheye sürdürülüşünü ve bu sürecin partide nasıl kendisini etkili kılmaya çalışıp, KDH ile ortaya çıkan olumsuz tahribatlara yolaçtığına ilgisiz kalışlarda bağlantılı olan, dün'de kendini unutup, bu günü

yakalayacak bir sarsıntıyı yaşamayan uyusuk, tembel, pasif, sürecin intivaçlarına cevap vermeyen bir kişiliğin dünyasında yaşamaktadır.

Bundan dolayı düşmanın, devrimleri, ülke iktidarlarına gelmeden, çeşitli devrimci örgüt ve partilerin hareketlerinde yarattığı tahribatlarla tasfiyeci bir güzergahla, reformizm kulvarında bağıp, bir adım daha ileri giderek silahlı mücadele veren devrimci örgüt ve partileri, "sol"dan yedeklemeye çalıştığı reformist güçlerle, kuralsız, "özel"leştirilmiş bir savaş arasında teslim olmaya zorlayıp, en sonu KDH'nin gösterdiği gibi "kişiliklerde" devrimi teslim almaya çalışan son derece iyi bilinen bir stratejiyi Parti iki yıla yakın bir zamandır çeşitli yönleriyle göstermeye ve kavratmaya çalışmaktadır. Bu stratejiyi önemsemeyip devrimi böylesi karşı stratejik bir kişilikle sahiplenmeyen, kendi dünyalarında yaşayan bu insanların süreç karşısındaki gerici, karşı, ayak bağı olan direnişleri görülmeli ve bu direnişleri kınmalıdır. Bu direnişin kendisi de, söz konusu süreçle ilişkili tasfiyeciliğin geri kişilik zemininde ortaya çıkardığı bir olgudur. Bu olgunun tarihsel yanıyla olduğu kadar her kişiye özgü yanıylada ele alınıp tek tek çözümlenmesi, önderlik düzeyinde bu çözümlere uygun adımların atılarak, sürece partinin öngörülleri ve ihtiyaçları doğrultusunda karşılık verecek kişiliklerin yaratılması, alanlarda bu kişiliklerin öne çıkarılarak, statükoyu parçalayıp ileriye doğru sıçramayı yaratacak hareketin kolektif özneleri haline getirilmeleri zorunludur.

Bu görev yerine getirilmediği müddetçe, yukardan oluşturulacak doğru ideolojik ve örgütsel politikaların pratikte maddi güce dönüşmesi mümkün olmayacaktır.

Kendilerini partinin üç yıllık planını bulundukları alanlarda aktif biçimde uygulayıcıları görüp, genel planı özgüyle uyarlayarak belirlenen hedefe kilitlenmiş bir pratiğin iradeleri olarak hareket etmeyen kişiliklerin keskin bir söylemin, yetki ayrıcalıklarının ardına gizlenerek yaşamaları, eskiyi bu yaşamla ikame etmeleri, bürokratik engellerle kitlelerden gelecek devrimci inisiyatif ve eleştirilere karşı kendilerini korumaları ve bütün enerjilerini bu koruma pratiğini örgütlemeye harcamaları, partinin KDH karşısında kazanmayı esasta hedeflediği ideolojik zaferin önündeki engel kişiliğin bertaraf edilmesi gereken çabaları olarak görülmeli ve öyle ele alınıp aşılmalıdır.

Eskiye her bakımdan ifade eden ve yeni süreçte uygun koşulları bulduğu zaman, tekrar kendini gelişmenin, arınıp-değişimin önüne çıkararak süreci kendi statükocu pratiğinde hapseden bu kişiliklerin iktidara geçtiği alan-

larda, partinin belirlediği politikaların pratikte ifadesini bulmadan boşa çıkarılması sağlanacağı gibi, bugün için acil ihtiyaç haline gelen görevlerin bu boşa çıkarma pratiği ile savsatılacağı ve böylece partiye parti adına yetkilendirilmiş olanlar tarafından zarar verileceği gerçeği de bilince çıkarılmamıştır.

Bugün; partinin siyasi geriliğin, geçmiş tecrübelerden yararlanmamanın, kadro sıkıntısının döneme damgasını vuran ve aşılmanın acil görevler arasında olduğu olumsuzluklarımızın belirlenmesini bir çok değerlendirmesinde gündemleştirmiş olmasına, beraberinde her ferdine bu gündeme uygun düşünüş ve uygulama içinde olma perspektifini sunmuş olmasına rağmen, bu perspektife sarılıp gündeme yüklenmeyen, gündem dışı yönelim içinde olan kişiliklerin kendi gündemlerinde, hangi amaç için enerjilerini heba ettiklerini görmek ve bu tutumda ısrar eden kişiliklerin partinin gündemine uygun hale getirilmelerinin ideolojik, örgütsel yerinde müdahaleleri ağırdan alınmalıdır. Partinin sunduğu perspektif gündeminde yoğunlaşıp yoğunlaşmadığının denetlenmesi, bu perspektifle gündeme yönelmenin tarihsel bir zorunluluk olduğunu ortaya çıkaran içinden geçilen sürecin bütünlüklü kavratılmaya çalışılarak, bu denetleme içinde neden-niçin kavranılmadığının ya da kavranılmak istenmediğinin, her alandan gelecek raporlarla sağlanacak bilgi akışıyla incelenmesi, duruma göre ideolojik, duruma göre yerinde örgütsel müdahalelerle bu kavrayışa uygun koşulların yaratılması sağlanmalıdır. Genel planda tespit edilip sunulan doğru perspektiflerin hayat bulması ve partinin öngördüğü hedeflere ulaşabilmesi için, her alanın üzerinde böylesi ciddi, titiz ve hassasiyetle durulması gerekir.

Dünün olumluluklarını kendine katıp, zengin bir tecrübeyle donanarak, olumsuz karşıt yönün tarihsel değerdeki önemine uygun bir inceleme ve bu inceleme sonuçlarını eskiyi aşmayı amaçlayan bir pratiğin başlangıcı yapma yerine, olumsuz karşıt yönde konaklayıp, süreçten bi haber, müzminleşmiş ideolojik hastalıklarıyla yaşama da ayak direyerek yol almaya çalışanlar söylemde ne kadar "iyi bir Öncü insanı" olduklarını iddia ederlerse etsinler, pratikte "kötü bir Öncü insanı" olma gerçekliklerini "keskin" söylemlerinin ardına gizleyemeyeceklerdir. Bunu en iyi yapanları parti Kardelen Harekatiyle gün ışığına çıkarıp tarihsel açıdan mahkum etti. Güncelde ise parti bunu; "arınma, ideolojik donanım ve örgütsel inşa sürecine gelmeyip, eski statükolarında kendilerini yaşayanlar şahsında gerçekleştirecektir. Ve bu durumda, gerçeği yansıtmayan "parti ile tam bir uyum içinde olma" iddiasının da böylelerine bir fay-

dası olmaz. Hem kendilerine hemde partiye zarar vermiş olurlar.

26 yıllık mücadele geleneği ile, devrimi yüzlerce şehidin kanıyla besleyip onca olanaksızlık ve zorluklar içinde yüksek bir özveri ruhu ve ilhamını MLM'den alan kararlılıkla savaşı sürdüren bir Komünist Partisi, ideolojik hastalıklara karşı savaşımında da amansız olacak dış düşmana karşı savaşımın kesin zaferinin, iç düşmana karşı, yani ideolojik hastalıklarımıza karşı verilecek savaşımın zaferinden geçtiği diyalektikinde ısrar edecektir. Bunu tarihten öğrenmeyenlerin, partinin son iki yıllık tarihinde, onlarca insanın şehit, onlarca kadro ve yüzlerce taraftarın tutsak düşmesi gibi ağır bedeller ödeyerek bilince çıkardığı tecrübelerinden öğrenmesi gerekir. Devrimin bugün bu öğretiye, en ez MLM öğretisine olduğu kadar ihtiyacı var. Düşmanın şakası yok, silahlı-silahsız, içte-dışta her türlü iktidar olanaklarını kullanarak, acımasız, son derece ciddi bir savaşla somuru düzenlerini devam ettirmeye çalışıyor. Bu düzeni yıkacak olan partinin saflarında, yaşamın her alanında savaşa tutuşanların, düşmanın karşısına tarihsel açıdan Komünist Manifesto'yla, güncel açıdan Kardelen Harekati ve beraberindeki üç yıllık planın diyalektik birliğiyle ortaya çıkan önemine uygun bir pratik içinde daha fazla ciddiyet, daha fazla kararlılık ve daha fazla cesaretin iradeleştigi parti kişiliğinde somutlanması gerekiyor.

Partinin MLM güzergahında devrimin stratejik ihtiyaçlarına cevap verecek böylesi bir kişiliğin; dağda, esir kamplarında, okullarda, fabrika ve varoşlarda devrim iddiasını örgütlü öncü pratiğinde sürdürerek, tasfiyeciliğin dalga kırını olması, içerde zaafı karşıda kazandığı zaferi, dışarda düşmana karşı verilen savaşta bir silaha dönüştürmesi sağlanacak ve burjuvazinin stratejik saldırısı boşa çıkartılarak partinin özüne uygun kişiliğin yenilmez ordulaşması gerçekleştirilecektir.

Devrimci durumun bir devrime yolaçması; KP'si önderliğinde bu ordulaşmanın sağlanması, devrimci dost örgüt ve partilerle ideolojik mücadele, politik dostluk ilkesi temelinde yan yana gelip kitleleri mücadele içine çekerek iktidar hedefli bir savaşa katmayla mümkün. Buda partinin **Düzeltilme Hareketi**yle hedeflediği "arınma, ideolojik donanım ve örgütsel inşa sürecinden başarıyla geçmiş, geçmiş hata, eksiklik ve zaafılarından öğrenmiş, statükoların parçalanarak devrimci dinamizmin harekete geçirilerek eskiyen yanlarımızı yenileyerek, hedefine kilitlenen kişiliği kendimizde iktidaraştırmaktan geçiyor. Çünkü Stalin yoldaşın dediği gibi; "yaşamda daima yeni ve eski, gelişen ve ölen, devrimci ve karşı devrimci vardır." ●

Evet bu bir çağrıdır; TKP(ML)'ye gönül vermiş; ezen ile ezilen arasındaki antagonizmanın onun ideolojisi doğrultusunda çözüleceğine kanaat getirmiş ve bu ideolojinin ışığında demokratik halk devrimi mücadelesine katılma noktasında yönelim belirlemiş tüm işçi, köylü ve öğrenci gençliğe yapılmış bir çağrıdır. Bu çağrıya kulak vermek ve bu çağrının ahengine katılmak halka, devrime, partiye ve kendimize karşı bir borçtur; zorunluluktur.

Gelişmeler göstermiştir ki, taraftar kitlemiz Kongre Hazırlık Konferansı'mızdan bu yana devam eden süreci yeterince anlayamamış ve partimizin söylediklerinin ne anlama geldiğini yeterince çözmemiştir. O halde TKP(ML) MK-SB'nin kimi belgelerine başvurarak bu süreci yeniden gözden geçirelim. Lakin öncelikle şuna vurgu yapmakta fayda var: Bizler kanla yazılan bir tarihin evlatlarıyız. Bu tarih de defalarca teyid etmiştir ki, devrimci savaş son bir er kalsa dahi devam edecektir; sesimiz, son ferdimiz ortadan kalksa dahi kısılmayacaktır. Çünkü şehitlerimizin toprağa düşen bedenleri bir volkan gibi patlayacak kadar köklü bir gelenek yaratmıştır. Rehber olduğumuz ideoloji; Marksizm-Leninizm-Maoizm tarihimizin teyid ettiği bu gerçeği çok daha önceleri bizlere öğretmiştir.

Bilindiği gibi, 189 günlük bir sorgulama ve soruşturma süreci sonucunda büyük, karmaşık ve şiddetli bir, mücadele sürecini; Kardelen Harekatımızı tarihimize kaydedip yolumuza devam ettik. Bu süreç, bu hareket gerek bizlere ve gerekse de devrimci harekete oldukça önemli tecrübeler sunmuştur. Bu tecrübeler ışığında düşmanın birçok oyununu boşa çıkardığımız gibi, tecrübelerden dersler çıkaran kimi dost güçletimizin de birer ikiye düşman ajanlarını açığa çıkarıp cezalandırdığını büyük bir gururla izlemekteyiz. Ve pek tabii ki, bu tecrübelerden faydalanmak yerine kendi çarpık yaklaşımlarını doğrulamaya çalışanların ve her nedense bu doğrularına rağmen kuşku üzerine bir yıl boyunca gözlem altında tutulan unsurların düşman mı, yoldaş mı olduğunu ayırt edemeden göçüp girmesine sebep olan devrimci dost güçler ile halen ajanların mezarı başında kutlama yaparak, tarihlerine iki ajani "şehit" yazma şerefine nail olmuş ÖDP ve insan hakları savunuculuğu adı altında ajan haklarını da savunmayı görev bellemiş İHD'nin durumunu da hazin bir şekilde gözlemlemekteyiz.

Felsefemizin doğruluğunu da ispatlarcasına bu gurur ve hazin verici tabloyu bir arada izlerken, zıt kutupların tarihin akışına göre birbirini altedeceğine olan inancımızla, devrimci sorumluluk gereği sürece iradi müdahalelerde bulunarak yürümeye devam ediyoruz; doğaldır ki geçici ve aldatıcı engellerle karşılaşabiliriz. Bunlar, ideolojiyi kavramış ve onu kavramaya yönelmiş bizler için ufak bir hareketle yıkılacak taş yığınının başka bir şey değildir. Ki, bu engellerden bir tanesine Kardelen Harekatı

Bu bir çağrıdır

sonrasında yayımlanan 10 Eylül 1996 tarihli bildiride TKP(ML) MK-SB şu şekilde dikkatleri çekmiştir:

"Şimdi bu mücadele sürecinin kitleler açısından da doğru bir şekilde kavranması için yine yoğun bir çabanın gerektirdiği bilinmektedir. Çünkü özellikle sonuçları açısından ezici çoğunluğun büyük bir şaşkınlığa düşmesine, hayal kırıklığına uğramasına ve partimize duyulan güvenin zedelenmesine değin varan bazı istenmeyen gelişmelerin gündeme geldiği/gelebileceği yine daha Kardelen Harekatı'nın en üst düzeyde yürütüldüğü günlerde KHK'mız tarafından görülmüştür.

Hele de düşmanın bu süreçte yenilgiye uğratılması nedeniyle daha da saldırıya geçerek süreci partimize aleyhine çevirebilmek için gerek ajan ve işbirlikçileri, gerekse de basını ve diğer propaganda araçlarıyla yürüttüğü özel savaş yöntemleriyle kitleleri etkileyip, yönlendirmek için sarfettiği çaba da hesaplanırsa bu gelişmelerin hiçte anlamsız ve uzak bir ihtimal olmayacağı anlaşılmaktadır."

Tarihte bazı dönemler vardır ki özel önem taşır; 1994'te devletin uyguladığı alan hakimiyeti politikası da böyle bir öneme sahiptir. Pragmacıların partiyi baltalayıp, ideolojik hesaplaşma sahalarında vurulmaktansa partiden hizipçi bir örgütlenme ile fırlatıldıkları ve böylelikle sözümona Maoizm adına siyasi ve örgütsel bir suça iştirak ettikleri bir dönemdi. Gerek örgütsel, gerekse de o süreçte tartışılan konular gereği tabanımızın moral motivasyonu oldukça kaotik bir durumdaydı. İşte böylesi bir dönemde, düşman, parti ve gerilla güçlerimizin birinci derecede yoğunlaştığı bölge olan Dersim'e, ismini Alan Hakimiyeti koyduğu bir seferberlik başlattı. Yalnız bu dönemde gözden kaçırılmaması gereken şudur: Operasyonlar her ne kadar Dersim'e yoğunlaşmış gibi görünsede gerçek olan bu değildir. O süreçte Karadeniz'de yaşanan çatışmalar, İstanbul ve Çukurova'da başlatılan operasyonlar ile her ne hikmetse, bugün MGK'nın basın sözcülüğünü yaparak ipliğini pazara çıkaran İşçi Partisi'nin partimize yönelik o "masum" birlik çağrısının bu süreçte denk düşmesi, gerçeği oldukça iyi anlatmaktadır.

Şimdi burada bu sürecin anlamını ve daha sonraki süreçle olan bağlantısını daha iyi anlayabilmek ve anlatabilmek için Mahir Sayın'ın Abdullah Öcalan'la yaptığı röportajdan şu kısa bölümü aktaralım:

"MS: Ha, koşulları bu olacaktı, yani "silahsızlanın gelin".

AÖ: Şimdi bu Özal'ın yaklaşımıydı. Biliyorum. Doğu Perinçek'te gelmişti o zaman. 'PKK'yi legalleştirilim' diyorlardı.

MS: Doğu Perinçek'te böyle bir görevle mi

geldi yanınıza?

AÖ: Ben şimdi burada onu kesin söylemeyeceğim ama misyonu PKK'yi legalleştirmekti. Ve daha sonra zaten sahip çıktı eğilimine. Onun bütün şeyi PKK'yi legalize etmekti. Bu Özal'ın yaklaşımına biraz denk geliyordu. Şener çıktı işte, bayağı PKK içinde çalıştı. Erseverlerin çalışmasında bununla bağlantılıdır. Yani şimdi dönemin bir özelliğidir. Benim tasfiye edilmem değil de sırfım bağlanmış, beni az çok tanıyorlar. Orada bir Bar Elyas var, orada ajanlar civritiyor. Sızmalar alabildiğine var. Yalnız bu taktiğin yürüyebilmesi için benim sağ olmam gerekiyor. Çünkü yetkiler hep benden alınıyor." (Erkeği Öldürmek, Mahir Sayın, syf: 102-103)

Bu aktarımdan ilişki ağı ve politikayı çözmeye çalışırken kareyi tamamlamak üzere Şener'in PKK içerisindeki fonksiyonunu aynı kitaptan okumaya devam edelim:

"MS: Örgüt olarak ele geçirme.

AÖ: Bağımlı oturmuşlar, örgütü ele geçirmişler zaten. Ele geçirildikten sonrada ölüp-ölmemek o kadar önemli değil. Şimdi Şener'in örgütü ele geçirme tarzı da çok önemli. Cin gibi.

İnanırsınız, benim o kadar kamp pratiğim vardı. Döndüm, kampın %90'ı bağlanmış. Başta hayranlar olmak üzere, zindandan çıkmış gencecik çocuklar, öyle güzel konuşuyormuş ki, batla sık sık gözyaşlarını da böyle döküyor. 'Mazlum'un halifesiyim' diyor herhalde. Herkes ona epey bağlanmış." (Age, syf: 103)

Şu haliyle, devletin alan hakimiyeti politikasını sadece o dönemle dondurup düşünmez; aylık sonrası ve KHK öncesi bir süreç olarak ele alıp, birbiriyle bağlantılı şekilde değerlendirecek, tablonun çok daha ilginç olduğu görülecektir. Parti bölünerek darbe almış, moral-motivasyonda bir zayıflık ve örgütsel alanda bir dağınıklık var. Bunu fırsat bilen düşman, her alanda saldırıyı yoğunlaştırıp, bünyeyi daha da zayıflatmayı hesaplıyor. Bunun için fiziki saldırıların yanında ideolojik bunalım yaratmak ve tabanı hepten deprasyona sokmak için İP devreye sokuluyor. Ve buraya oldukça dikkat edin; parti, KHK sürecinde Karşı-Devrimci Hücre vasıtasıyla ele geçirilmek isteniyor. Ve yine dikkat edilmesi gereken bir nokta ise, Kardelen Harekatı'nın sonuçlarında da belirtildiği gibi KDH elemanlarının en sıkı programcı, en sıkı İbrahimci geçindiğidir; bu "Mazlum'un halifesiyim" sözüne oldukça benzemektedir. Dolayısıyla devletin Alan Hakimiyeti politikasının KDH ve KHK ile olan bağlantısını kurmak bir zorunluluktur.

Bu sürecin, 1994 sürecinin ikili bir karakteri vardır. Birincisi; düşmanın taktik hedefidir ki bu, sadece o süreçle ilgilidir. İkincisi; düşmanın stratejik hedefidir ki bu, KHK süreci ile ilgilidir. Taktik he-

deşi şu an için bizi çokça ilgilendirmektedir. Çünkü gerek gerilla bölgesinde gerekse de şehirlerde ve yurtdışında geliştirdiğimiz karşı ataklarla, şehitler pahasına da olsa bu saldırıları boşa çıkardığımız gibi, ideolojik alanda yaratılmak istenen bunalıma da TKP(ML) MK-SB'si 7 Mart 1995 tarihli yanıtında şu cevabı vererek son noktayı koymuştu: "Zira bu partinin 'temeline öyle bir taş konmuş ki, üzerine' kimse çamur koyamıyor!"

Evet, öyle bir taş konmuş ki kimse üzerine çamur koyamıyordu. KHK süreci ve Kardelen Harekatı'mız bir kez daha ispatlamıştı bu gerçeği: konulmak istenen çamurun içimize sızdığını solucanları Kızıl Çekic'in darbeleri altında kavrılacak zaman dahi bulamıyorlardı.

Ama at izi ile it izinin birbirine karıştığı bu büyük, karmaşık ve şiddetli süreçten alınının aklıyla çıkan partimiz, bir takım engeller ile "çözülebileceğimiz öngörüsünde bulunuyor ve bu öngörü ışığında yönelim belirliyordu:

"İşte, bu ve daha öncede belirttiğimiz sürecin karmaşıklığına denk düşen bütün bu yönlerin kitlelere yeterince anlatılması, izah edilmesi ve doğru, uygun bir şekilde kavratılması gerekmektedir. Kitlelerin partimize duyduğu güvenin, bu olağanüstü durum karşısında güvenisizliğe dönüşebileceğini ve belirtilen çalışmaların yürütülmesinin bunu engellemenin en etkin yollarından biri olduğunu asla uzak tutmamalıyız.

Bu süreci, düşmanın olumsuz yöndeki olası müdahalelerini de hesaba katarak ve belirtilen zemin üzerinden değerlendirdiğimizde, gerek parti ve yan örgüt-lülüklerimiz ve gerekse de bütün yapılanlarımız altında örgütlü olan sempatizan kitlemiz açısından başta olmak üzere, sıkı bir propaganda-ajitasyon ve eğitim süreci olarak da kavramamız gerekmektedir. Çünkü, süreçten başarıyla çıkmamızın önemli ölçüde buna bağlı olması bir yana, bu sürecin ardından ve bu süreçle birlikte işleyen mücadele hattımızda aynı tipten sorunlarla, en azından bu boyutuyla karşılaşılmasını engelleyebilmek açısından da tayin edicidir." (TKP(ML) MK-SB, 10 Eylül 1996)

Görüldüğü gibi partimiz devrimci savaşın yolunu açarken kitleleri kazanmanın da kilit meselelerden biri olduğuna vurgu yaparak, "bilinçleri ve kalpleri kazanmanın" tayin edici önemini göstermiştir. Ki bu süreçte düşmanın, tamda tespit edildiği gibi, "gerek ajan ve işbirlikçileri, gerekse basını ve diğer propaganda araçlarıyla yürüttüğü özel savaş yöntemleriyle kitleleri etkileyip yönlendirmek için sarfettiği çaba" başta esir kampları olmak üzere birer birer boşa çıkarılmış ve kitle desteği ile birlikte 1. Yıllık Plan'ın çerçevesini belirleyen KDH'nin fiziki olarak imha edilme politikası esasta tamamlanmıştır. Ne var ki, süreç ağırdı ve tökezlenmelerin olması gayet doğaldı. Bu doğallık yeterince kavranmadığından biri üst düzey olan iki unsurun itirafçılığı ve tek tek bazı unsurların devrimci savaşı terketmesi

düşman tarafından militanlarımıza ve kitlemize karşı kullanılmaya çalışılınca belli bir moral çöküntüsü doğmuştur. Ancak, düşmanın tüm bu gayretli çabalarına ve yeni yeni ajanlar gönderme projelerine rağmen, partimiz ölüm fermanı çıkartılmış işbirlikçi-ajanları birer birer cezalandırıyor, Karadeniz alanına yeniden giriyor, gerek şehirde gerekse de kırsal eylemler yapıyor ve girdiği her çatışmada Kardelen Harekatı'nın sağladığı tecrübelerden hareketle silahlanmayı ihmal etmiyor ve bir yandan da 2. Yıllık Plan'a geçişin hazırlıklarını yaparken, önüne koymuş olduğu 1. Yıllık Plan'ın esasını tamamlamış oluyordu.

2. Yıllık Plan'a geçerken KDH'ye karşı geliştirdiğimiz mücadele bitmedi; KDH'yi her alanda ez, değerlere sahip çık perspektifiyle hareket eden partimiz, KHK'nin sunduğu ışıkla yönelimini tayin edecek şu açıklamaları yapıyordu:

"Düşmanın, partimizi karşı-devrimin bir aracı haline getirebilmek için geliştirdiği mücadele biçimlerinden olan ve 'kaleyi içten fethetmek' olarak bilinen tarzdaki hedefe ulaşmak için başvurduğu taktiği deşifre edip, uygulayıcılarının en önemli kesimini ele geçirip yargılayarak ve en nihayetinde hakkettikleri biçimde de cezalandırarak boşa çıkarmayı başardık.

Ancak bu mücadele sürecinin askeri görevlerinin esasta yerine getirilmiş olması, sürece denk düşen diğer alanlardaki mücadelelerin gereklerinin de yerine getirildiği anlamına gelmemektedir. Çünkü sürecin getirdiği askeri görevler olduğu gibi, ideolojik-politik alanlarda da yerine getirilmesi son derece önemli olan ve yerine getirilmesi yürütülen mücadelenin başarısı üzerinde tayin edici bir öneme sahip olan görevlerimiz mevcuttur.

Öncelikli olarak, KDH'yi salt açığa çıkarılan, yargılanan ve cezalandırılan ya da deşifre edilen düşman unsurlarının meselesi olarak ele alarak, tamamen yüzeysel bir bakış açısı ve değerlendirmeye tarzına düşmek gibi tehlikelerden korunmak ve meselenin derinliğine ulaşarak doğru sonuçlar ortaya çıkarıp bütün mücadele sürecimiz boyunca yararlanabileceğimiz ve düşmanın aynı tipten saldırılarından kendimizi korumamızı sağlayacak bir kalkan haline getirmek en önemli yön durumundadır."

Bu açıklamalar 2. Yıllık Plan'ın ya da Kardelen Harekatı'nın ikinci aşamasının ilanıydı ki, ikinci aşama daha öncelerinde ifade ettiğimiz gibi, iç düşmanlaşma biçiminde tanımladığımız ve objektif olarak düşmana hizmet eden şeyler kategorisinde değerlendirdiğimiz düşünce ve davranışlarımızdan arınma sürecidir. Zira bilinir ki, sınıf düşmanlarımızın en başlıcası, en acımasız ve en savaşçı dahi kendi içimizde düşmanlaşmış bir kişilikten daha tehlikeli değildir. "Her ağacın kurdu özünde olur" sözü, bu bilimsel gerçeğin en özlü ifadesidir. O halde daha çok içe dönük olan bu süreç Kardelen Harekatı'mızın çok daha önemli bir aşamasını ifade etmekteydi

ve mutlaka başarılmalıydı.

İşte, henüz bu sürece girmekte iken, partimiz kanla yazılmış tarihine bir kesit daha ekliyordu: **SAVAŞÇA CÜRET, SAVAŞÇA KARARLILIK VE SAVAŞÇA SAVAŞIP KAZANMA**'nın özgün adı olan önderimiz Cüneyt Kahraman, şehit düşen Dördüncü Genel Sekreter olmanın onuruna erişiyordu. Yaşamı ve pratiği ile coşkun bir nehir gibi akıp, Genel Sekreterliğe yükselen Cüneyt yoldaş, yarı bere içerisinde gerilla bölgelerine yeniden dönerken, Kardelen Harekatı'mızın önde gelen yapıcısı olarak 'Kızıl Çekici' kavıyordu. Sunduğu politik perspektifler ile devrimci savaşımızın önünü açarken, kendisi 2. Yıllık Plan'a ilerlediğimiz bir süreçte fiziki olarak aramızdan ayrıldı.

Evet, sadece fiziki olarak aramızdan ayrılmıştı. Ancak bu durumu avantaj belirleyen düşman ile aramızda psikolojik savaş yeniden yoğunlaştı. Düşman gerek gerilla bölgelerindeki kitlemize, gerekse de esir düşmüş savaşçılarımıza yönelik kontrgerilla patentli psikolojik savaş bildirileri yayımlıyordu. Düşmanın tüm bu oyunları deşifre edilirken düşman, Kardelen Harekatı'mızla kursağında bırakılan sevincini yeniden yaşamak için, niyetini açıktan ifade ediyordu: **TKP(ML)'yi 1998 yılında bitirmek.** Ne ki, bu, aç tavağın kendisini dari ambarında zannetmesinden başka bir şey değildi. Düşmanın bu niyetini 5 Mart 1998 tarihli bildirisinde TKP(ML) MK-SB'si şu şekilde kitleye deşifre ediyordu:

"...Kimi işbirlikçi hainlerin yapılan sor-gulamalarında açığa çıktığı gibi, faşist diktatörlük '98 yılını partimizi 'bitirme yılı' olarak belirlemiştir. Bunun hazırlıklarını önemli oranda tamamlayan faşist diktatörlük, baharla birlikte gerilla güçlerimiz başta olmak üzere partimize daha azgınca saldıracaktır. Hiç kuşku yok ki, düşmanın geçmiş saldırılarında olduğu gibi hüsrana yaşayacak olanın partimiz değil yine düşmanın kendisi olacağını şimdiden söylemek kehanet sayılmayacaktır."

Devam eden satırlarında ise şunları ekliyordu:

"Ancak, bizim görevimizin sadece düşmanın yıllık planlamalarını boşa çıkartmakla sınırlı olmadığı, bunun yanı sıra kendi yıllık planlarımızı en eksiksiz bir şekilde yerine getirmemiz için her alanda enerjimizi misliyle arttırmamız gerektiği de tartışmasıdır. Kongre Hazırlık Konferansı'mızın önümüze koyduğu yıllık planlamaları adım adım yaşamla bütünleştirmek için bütün faaliyetimizi merkezi görevimiz olan Köylü Gerilla Savaşı ekseninde yoğunlaştırmak zorundayız."

1998'e girdiğimiz ilk aylarda bu açıklamalar ilhamını KHK kararlarımızdan alıyordu. Dolayısıyla düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkararak kendi planlarımız doğrultusunda hareket etmemiz bir zorunluluktu. 2. Yıllık Plan'a da bu bilinçle girilmişti, ki planın uygulanması kesinlikle kazandıracaktı. 2. Yıllık Plan'ın içe dönük olmasının özgünlüğünden

hareketle, kitlemizin kaybedilmesi kaygısıyla tansiyonu geçici olarak yükseltecek sansasyonel, tez canlı eylemlere yönelmezdi. Bu plandan sapma olurdu ki, iki ayağını aynı anda atarak yürütmeye çalışan ve doğal olarak poposu üzerine oturan "sol"culuğun gülünç bir örneği olurdu. Gelişmelere dışarıdan bakan kitlemiz, "bir ses, bir kıpırtı yok" deyip durgunluğun olduğuna yorumlayabilirdi. Ancak 2. Yıllık Plan'ı, partiyi devrimi yönlendiren bir araca benzetirsek, motora yapılmış müdahale idi. Kabul etmek gerekir ki, motor düzene sokulmadan, kitleye verilecek gazın hükümü fazla olmayacaktır. Motorun, vitesin ve gaz pedalının oldukça uyumlu çalışması gerekir.

Partimiz, kitlemizin geçici kaygılarına kapılmadan ve mümkün olduğunca pratik görevlerini de aksatmadan 2. Yıllık Plan'ın esasını oluşturan iç düşmanlaşmaya karşı mücadelesini sürdürerek bugüne geldi.

3. Yıllık Plan'ın ön günlerini yaşadığımız şu süreçte, partimiz, 5 Mart '98 tarihli bildirisinde ifade ettiği gibi hüsrana uğrayanın düşman olduğunu göstermiştir. TKP(ML)'nin daha çok ses, daha çok kıpırtı çıkartacağını dost da düşmana da göstermiş ve bu pratikle kitlemize süreci anlamaya, süreci kavramaya çalışmadığı taktirde anlamsız kaygılara kapılacağını öğretilmiştir. Başta Dersim olmak üzere, Dersim ve Karadeniz'de düşmana etkin vuruşlar yapan partimiz, Devrimci Birleşik Güçler adımı ile de eylem birliği politikasındaki yaklaşımlarımızı bir kez daha somutlamıştır. Bu süreç gerek düşman güçlerinin imhası, gerekse de düşmanın devrimci örgütleri birbirine düşürme politikasını boşa çıkarması bakımından iki kere düşmana vurulmuş bir darbedir.

Ancak bizim için halen oldukça önem taşıyan yön, yıllık planlarımızın hayata geçirilmesidir. Bunun için partimizle birlikte, parti kitlemizin de süreci oldukça iyi kavraması ve düşmanın oynamak istediği sinsi oyunları anlayarak boşa çıkarması gerekir. Zira bu, KHK'mızında dikkat çektiği gibi "... Süreçten başarıyla çıkınamızın önemli ölçüde buna bağlı olması bir yana, bu sürecin ardından ve bu süreçle birlikte işleyen mücadele hattımızda aynı tipten sorunlarla, en azından bu boyutuyla karşılaşılmasını engelleyebilmek açısından da tayin edicidir."

Bu olgu yeterince kavranmadığından ötürü, düşman, daha önceki süreçlerde kısmi başarılar elde etmiştir. Bunun için 7 Mayıs '98 tarihli TKP(ML) MK-SB imzalı bildiriden aktaracağımız şu satırları hem düşmanın tarzını ve hemde sağladığı etkiyi anlayabilmek bakımından okuyalım:

"Partimizin 1996 yılında gerçekleştirdiği KHK'yla parti içine sızmış uzantılarına karşı elde ettiği başarı sonucu bozguna uğrayan düşman, ihtilalci komünizmin Türkiye uyarlaması tespitini yaptığı partimizi kamuoyundan gizlemek için daha yoğun bir çabaya gire-

rek, partimizin programatik düşüncelerinin kitleye yansımaları ve kitleyle bütünleşmesini engellemeye çalışmaktadır. Sosyal kurtuluş mücadelesi veren partimizin haklılığını ve meşruluğunu ve bu doğrultuda yürüttüğü mücadeleyi kamuoyundan gizleyerek ya da yaptığı eylemleri başka örgütlere mal ederek istediği başarıyı elde edeceğini uman faşist Türk Devleti, bununla yetinmemekte, işbirlikçi ve ajanları vasıtasıyla partimiz hakkında, komutanlarımız, üyelerimiz, savaşçılarımız hakkında dedikodular yaymakta ve kitlemizde güvensizlikler yaratmak istemektedir. Amaç açıktır. Partimiz önderliğindeki TİKKO'nun eylemleri kamuoyuna yansıtılmayacak, bununla partinin bunalımda ve sessizlikte olduğu tabana yansıtılarak işbirlikçi ve uzantıları vasıtasıyla kamuoyuna/tabana yayılan dedikodularla bu pekiştirilecektir. İşte düşmanın taktiği budur. Uzun yıllardan beri uygulayageldiği bu taktiğe son iki yıldır daha sık başvurmaktadır. Nitekim yaydığı dedikodularla ve eylemlerin kamuoyuna yansımaları engellemelerle taban üzerinde kısmi oranda başarı sağladığı da bir gerçektir.

Faşist Türk devletinin, yerel işbirlikçilerinden öğrendiği, yakalanmalardaki çözümlerde elde ettiği bilgilerle ve ihanetçilerden öğrendikleriyle hareket ederek planlı, programlı ve sistemli şekilde yaptığı dedikodulara çoğu örgütsüz kitlemizinde alet olduğu ve bilinçsizce bu dedikoduları yaydıkları da bir gerçektir. Düşmanın bu oyunundan ve düşmana hizmet eden bu tür tavırlardan kurtulmak için çaba harcamalı ve düşmanın bu taktiğini deşifre etmeliyiz. Partimize karşı topyekün her alanda gerçekleştirilen bu tipten saldırılara (kadrolar, üyeler, savaşçı-sempatizanlar hakkındaki dedikodular, partinin bölündüğü, parçalandığı, bittiği yönündeki haberler vs. vs.) karşı tek vücut olarak karşı konulmalı ve partimiz, örgütlerimiz, kadrolarımız, üyelerimiz, komutanlarımız, savaşçılarımız, aktivistlerimiz gözbebeğimiz gibi korumalıdır. Ancak bu şekilde düşmanın saldırıları boşa çıkartılarak düşman kahredilebilir."

Oldukça net vurgulanan bu sözler yapıları ve yapılması gerekeni anlatmaktadır. Ancak yapılması gerekenlerin daha iyi yapılabilmesi için başta işçi sınıfı içerisindeki kitlemiz olmak üzere tüm tarafta kitlemizin daha fazla cüret, daha fazla kararlılık gösterip, daha fazla savaşarak kazanması için Cüneyt'ce öne atılması gerekmektedir. Toplumun en gelişmeye açık ve en dinamik kesimi olduğu için özellikle de gençliğin "sınıf mücadelesinin engin denizine bütün varlığıyla" atılarak partiyi ve devrimci savaşı ileriye taşımanın bir dişlisi, bir çarkı olması kaçınılmaz bir zorunluluktur. İşte, bu yüzden bu gençliğe yapılmış bir çağrıdır.

Evet bu bir çağrıdır. Bu "kızıl kurşunların çağrısıdır" ve "bu daveti kulaklar değil, partinin mücadelesi ile atan yürekler alır." ●

Hasan Rüzgar

Yaşam Yolu

Yaşam Yolu'nda ilk göze çarpan inanılmaz derecedeki duruluktur. Bıçak gibi sade, içten, doğal, korkunç kelimelerle anlatılmış bir destan bu. Bir eğitim destanı. Okuyana "İşte biz de böyle romanları yüzlerce yazabiliriz" dedirtecek kadar basit. Basit ve çirliplak bir dil; anlatımı su içmek kadar kolaylaştırmış. Rahatlıkla siyasal eğitim konusu yapabileceğimiz veya küçük kardeşlerimizi toplayarak okuyabileceğimiz bir roman. Bahar kokulu, taptaze, capeanlı, acıların künyesine mücadele yazılıp mutluğa dönüştürüldüğü, gizli güçleriyle insanın içine değen sihirli bir kitap. Bir kez okumanın haksızlık olacağı kitaplarımızdan biri. Yaşam Yolu yararlı bir kitaptır. Mutlaka okunmalıdır.

Kitabın Öyküsü

Yaşam Yolu bir yıkıntıdan ve harap olmuş bir ulusun enkazından doğmuştur. 1920'de Sovyet Rusya Eğitim Bakanlığı Makarenko'dan sokağa, yabanılaştırmaya terk edilmiş çocuklar için bir topluluk kurmasını ister. Makarenko büyük özverilerle, inanılmaz bir sefaletle rağmen topluluğu kurar. İnsanları kın geçiren savaş, açlık ve hastalığın oluşturduğu ağır yaşam koşulları altında bile bu topluluğun 'uygar' bir topluluk olarak varlığını korumasını sağlar. Anton Semyonoviç Makarenko gerçek bir karakterdir. Yaşamda alabildiğine etkindir.

Güçlü, sabırlı bir çalışma ile hayatın insan ruhları üzerindeki tahribatlarını gidermeye ve elindeki tek merhemle yani insan sevgisiyle yarananmış, ırınlı ruhları iyileştirmeye çabalamıştır. Zor anlarda diren diyen iradesinden başka bir şey kalmadığında dahi ayakta kalmasını bilmiş, koşullara teslim olmamış devrim mevsiminin destansı çocuğudur. "Karakterin gerçek ölçüsü baskı ve zor altında onuru korumaktır" deyişine koşut olarak Makarenko, o zor koşullar altında sadece kendini kaybetmemekle kalmamış, topluluğun yabancılaşmasında önüne geçmeyi başararak ideallerini yaşatmasını bilmiştir. Topluluğu var eden çimento; dayanışma, sevgi, sorumluluk, bağlılık ve üretkenlik böyle var olmuştur.

1928'e kadar bu okulu yöneten Makarenko, "bu kitap benim her şeyim" dediği Yaşam Yolu'nu on yılda yazmıştır. Yaşam Yolu; fenalık ve felaketlerle dolu, toplumun vahşi kıyıcılığını en çıplak yaşayan yerine, sokağa, yabanılaştırmaya itilmiş, ana-babalarını açlık, hastalık ve savaş nedeniyle yitirmiş ve ormanda, sokakta hayatta kalmayı başarmış olan çocukların dirilişinin romanı veya destanıdır. İnsanı yücelten her namuslu kavga biraz destan havası yok mudur?

Yaşam Yolu, 1921'de "Gorki Topluluğu" adını alan, güvenilmezlikle damgalanmış ve toplum dışına itilmiş çocuklardan kurulmuş gerçek bir ailenin yaşamını anlatıyor. Makarenko bu büyük ailenin yönetici 25 komutanından biridir. Yani bu topluluk insana saygı duyma insan kişiliğine değer verme, hakça bir yaşam temeli üzerine kurulmuştur.

Taşa can veren heykeltıraş Rodin, heykelleri nasıl yapıyorsunuz sorusuna "taşın fazlasını atıyorum" diyerek cevap vermişti. Bu toplulukta bünyesinde katığı çocukların üzerindeki çamurları temizleyip, insana benzeyen bu taşın fazlasında atıp gerçek insan yapıyor.

Bu roman da paçavralar içinde ama harikulade güzel insanlar var. Üreten, sahiplenen, inanan, seven, yaratan insanlar var. Kendi yaşamlarının kralı olmuş, yazgılarına hükmeden, tutkulu insanlar, gerçek insanlar var. Bu roman da insana ve yaşama duyulan derin inanç var. İlah olmaz, yararlı hiç bir şeyi yok gibi görünene bile iyi yanın bulunup çıkarılması, namuslu, dürüst, üretken ve yararlı insana dönüştürülmesi var. Sevgi var. Acıların yükünü hafifleten, acıları anlamlı ve çekilir kılan... Makarenko'nun deyişimiyle "İnsan her şeyden önce insan olmalıdır. Sözcüğün tam anlamıyla insan. Gerçek bir insan." Bu roman da gerçek insanlar var. Tümöyle gerçek, bütünüyle insan...

Roman olarak Yaşam Yolu

Gorki Topluluğu'nun yaşamı bu kitapta o kadar yalın anlatılmış, gerçeğin fotoğrafı o kadar belirgin ve çarpıcı çekilmiş ki, okurken neredeyse topluluktan biri oluyor insan. Öte yandan, en umutsuz anları fotoğraflayan sayfalarda bile keder çok silik ve sisli... Acılar içinde ama yine de hep neşeli ve hep umutlu... En karmaşık meseleler bile basit kelimelerle ama asla bayağılığa düşmeden anlatılmış. Su içilir gibi rahatlıkla okunan, insanı bir yandan kahkahalara boğarken diğer yandan eğiten bir roman. Bir yelpazenin içi gibi farklı renklerdeki bir sürü çocuğun birbirleri üzerindeki etkisinin ve kendi halinde karakterinin resmini çizmiş. Bir çocukta insanı karakterize eden temel duyguların gelişiminde en doğru şekilde yardımın nasıl olması gerektiğini çok anlaşılır bir üslupla anlatmış. Emek en yüce değerdir. İnsanın insan üzerindeki emeline paha biçilmez. Yaşam Yolu emeğin romanıdır. Çalışan insanın özgürleşmesinin, hem üreten, hem yöneten insan olmasının romanıdır.

Bilimsel bir deneyim olarak Yaşam Yolu

İnsanın yaşamda en büyük dayanağı kuşkusuz işidir. Makarenko, eğitimin insana ve mutluluğuna hizmet etmesi gerektiği bilinciyle, eğitimi, insan emeğinin, ruhunun, ahlakının ve güzel duygusal algılarının disipline edilmesini, çocukları üretime sürerek gerçekleştirmiştir. Pedagojiyi devrimci tarzda hayata geçirmiş, bu nedenle pedagojinin yasalarını dogma olarak kavrayan pedagoğların haksız saldırılarına uğramıştır. Makarenko, pedagojinin mekanik bir işlem olarak algılanmasının insanı hadım eden yönünü görmüş ve insanın insansal olan hiç bir tepkiye duyarsız kalamayacağını deneyimleriyle kavramıştır. Bilmeyi, öğrenmeyi, kavramayı, uygulamayı aşkla gerçekleştirmiş; duygusuz bir eğitimin, sevgisiz birlikteliğin, insanda olumlu hiçbir etkiyi harekete geçirmede yönünde inancını pekiştirmiştir. Buna karşın çıplak insani tepkilerin başat olduğu bir ilişkinin bıraktığı izlerin kalıcılığına tanık oldu. Eğittiği çocuklarla öncelikle insan olarak yüzleşmiştir. Onlarla sevinmiş, üzülmüş ve amansızca kavga etmiştir. Buna karşın hiçbir insanı ve çocuğu aşağılamamış, horlamamış, kötü geçmiş ile yargılamamış, yüzleştirmemiştir. Makarenko, bunun bırakacağı derin izi, insanı hayat boyu kötülüğe ve yabanılığa terk etmek ve teslim olmak anlamına geldiğinin bilincindedir. Kötü olanı gerekiyorsa cezalandıran ama herkesin kendisi için iyilik yapmasına yardımcı olan, bundan haz duyan sıra dışı bir eğitim bilimcidir Makarenko. Katı bir disiplin uygulaması çocukların saygı ve sevgisini kazandırmıştır. O'na. Makarenko, pedagojik deneyiminde "insandan en çoğunu istemek ve onu elden geldiğince çok saymak" ilkesini benimsemiştir. Bu ilke insanın kendisine olan saygısını, güvenini, inancını pekiştirmiş ve dürüst, üreten, yaratan, aktif, kaliteli insanlar yetiştirilmesini sağlamıştır. İnsandan en çoğunu istemek ve insanı mümkün olduğunca çok saymak ilkesi, insanı edilgenlikten kurtarıp, yaşamın gerçek bir öznesi; yaşayan, soluk alan etken bir varlığı haline getirmiştir. Bu ilkenin ışığı altında yaşayan Gorki Topluluğu çatısı altındaki insanlar, kendilerini bir bütünün parçası olarak hissedip, arkadaşlarına, dostlarına, insana karşı sorumluluk ve güven duygusunu pekiştirmişlerdir.

Mayacağını deneyimleriyle kavramıştır. Bilmeyi, öğrenmeyi, kavramayı, uygulamayı aşkla gerçekleştirmiş; duygusuz bir eğitimin, sevgisiz birlikteliğin, insanda olumlu hiçbir etkiyi harekete geçirmede yönünde inancını pekiştirmiştir. Buna karşın çıplak insani tepkilerin başat olduğu bir ilişkinin bıraktığı izlerin kalıcılığına tanık oldu. Eğittiği çocuklarla öncelikle insan olarak yüzleşmiştir. Onlarla sevinmiş, üzülmüş ve amansızca kavga etmiştir. Buna karşın hiçbir insanı ve çocuğu aşağılamamış, horlamamış, kötü geçmiş ile yargılamamış, yüzleştirmemiştir. Makarenko, bunun bırakacağı derin izi, insanı hayat boyu kötülüğe ve yabanılığa terk etmek ve teslim olmak anlamına geldiğinin bilincindedir. Kötü olanı gerekiyorsa cezalandıran ama herkesin kendisi için iyilik yapmasına yardımcı olan, bundan haz duyan sıra dışı bir eğitim bilimcidir Makarenko. Katı bir disiplin uygulaması çocukların saygı ve sevgisini kazandırmıştır. O'na. Makarenko, pedagojik deneyiminde "insandan en çoğunu istemek ve onu elden geldiğince çok saymak" ilkesini benimsemiştir. Bu ilke insanın kendisine olan saygısını, güvenini, inancını pekiştirmiş ve dürüst, üreten, yaratan, aktif, kaliteli insanlar yetiştirilmesini sağlamıştır. İnsandan en çoğunu istemek ve insanı mümkün olduğunca çok saymak ilkesi, insanı edilgenlikten kurtarıp, yaşamın gerçek bir öznesi; yaşayan, soluk alan etken bir varlığı haline getirmiştir. Bu ilkenin ışığı altında yaşayan Gorki Topluluğu çatısı altındaki insanlar, kendilerini bir bütünün parçası olarak hissedip, arkadaşlarına, dostlarına, insana karşı sorumluluk ve güven duygusunu pekiştirmişlerdir.

Gorki ne dedi?

Maksim Gorki, Sovyetler Birliği'ni Gezerken isimli kitabından alınıp Yaşam Yolu'na önsöz olarak geçilen bölümünde şöyle diyor: "Bu sokak serserileri nereden türüyor? Bunlar, savaş kasırgasının tüm ülkeye serptiği savaş sığıntıların çocuklarıdır. Batı eyaletlerinden gelen, yıllar süren salgın hastalıklara, yaşama savaşımına, açlığa dayanamayıp ölen halkın yetimleridir. Sokakların çağırısına hayır diyemeyen, oralarından gelen kıskırtmalara yenilen, alınları babadan kalma lekeyle damgalı çocuklar canlarını kurtarmışlar anlaşılır. Varoluş savaşımından, kendi kendine yetinebilenler sağ çıkmış kuşkusuz. Bu çocuklar o çocuklardı işte. Kendilerine verilen işi yapmaya hazırdılar ve insan onlara nasıl davranacağını bilir, özsaygılarını zedeleyecek davranışlarda bulunmazsa, iş disiplinine de kolayca uyarlar. Öğrenmek istemekte ve bilgi edinmek için ellerinden geldiğince çalışmaktadırlar. Beraber çalışmanın önemi ve bu işbirliğinin nedenli yararlı olduğunu görebilmişlerdir. Hatta diyebilirim ki, son derece katı, acımasız ama aynı ölçüde eşsiz

bir öğretmen olan yaşam, bu çocukları 'özde' beraberliği sever hale sokmuştur. Ama aynı zamanda her birinin birer olduğunu, az çok katı ilkelere sahip olan kendine özgür birer kişilik olduklarını da kesinlikle söyleyebiliriz".

Makarenko'nun, Gorki Topluluğu üyelerinin yaşam öykülerinin derlendiği kitaba yazdığı önsözde oldukça çarpıcıdır.

"Yüzüncü yaşam öyküsünü daktiloya çekerken, ömrümde gördüğüm en şaşırtıcı kitabı okumakta olduğum kafama dank etti. Son derece yalın, son derece acımasız sözcüklerle anlatılmış yoğun bir acılar romanıydı. Çocukların acılarının romanı. Yazdığım her sözcükte, bu öykülerin herhangi bir kimsede acıma duygusunu uyandırmak için yazılmadığı, bunları yazmakta herhangi etki amaçlı güdülmeyeceği bir kez daha ortaya çıkıyordu. Bir insanın kendisine acımasına, ona el uzatmasına alışmamış, yaşamda kötülükler görmüş, düşmansı bir dünyaya, bu konumunu yakınmasızca kabullenmeye alışmış, yapayalnız, hiçbir şeyi olmayan bir küçük kişinin sade ve içtenlikli öyküsüydu bunlardan her biri. Günümüzün trajedisini oluşturanda budur elbet. Ancak bu trajedi bize görünmektedir. Kendileriyle dünya arasındaki ilişkinin her zaman bir trajedi olageldiği, bu trajedi yalnızca böylesi yaşantılara alışmış olan topluluk üyelerinin gözünde bir trajedi değildir bu. Bu trajedi de en çok acı benim yapıma düşüyordu belkide. 8 yıl süresince çukura atılmış bu çocukların yalnızca göze görünen, dile gelen acılarıyla değil, ahlak bozukluklarıyla da ilgilenmek durumundaydım. Onlara yalnızca acımakla, hak vermekle, onlarla yandaş olmakla kalmamalıydım. Bununla yetinmeye hakkım yoktu. Onları kurtarmak için, kesin tavırlı, katı ve güçlü olmak zorundaydım. Bunu daha baştan anlamıştım. Onlar kendilerine karşı nasıl filozofça davranıyorlarsa, bende onların sorularının karşısında filozofça davranmalıydım.

Bu benim trajedimdi. Ve bu notları okurken bunu daha derinden, daha ağır bir biçimde duydum. Bu hepimizin trajedisine olsa gerektir. Ve bundan kaçınmaya, sakınmaya, açıkcası yan çizmeye hakkımız yoktur. Bu çocukları sevindirmek yolunda tatlı istekler duyan, yalnızca gözlerini sulandırmak zahmetine katlananlar, yapaylıklarını, bu anlamlı olan, ancak ikiyüzlülükleri nedeniyle bu sulu gözflü kişiler tarafından bespara etmez birer çocuk hakkı sayılan derin acılarla örtmekten başka bir şey yapmıyorlar demektir."

İyi bir okuyucu birçok kitaptan doyuncu bilgiler alabilir. Ama herkes Yaşam Yolu'ndan rahatlıkla bir şeyler, altı çizili önemli bir şeyler alabilir, yureğini ve beynini zenginleştirebilir. Ufku örten sisleri biraz olsun dağıtmakta Yaşam Yolu'ndan ilham alabilir. Halkın örgütçüsü, propagandisti, eğitimcisi, sanatçısı, genllası, kısaca tüm savaşçıları ve işyan damanna kan taşıyan aksiyonerleri Yaşam Yolu'nu sevecektir ●

AYGÜN UĞUR

ALTAN BERDAN KERİMGİLLER

İLGİNÇ ÖZKESKİN

HÜSEYİN DEMİRCİOĞLU

ALİ AYATA

**BÜYÜK ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİ
ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR**

**YAŞAMAYI KAVGA İÇİN
SEÇENLER ÖLÜRKEN BİLE ASLA
YENİLMEDİLER**

MÜJDAT YANAT

TAHSİN YILMAZ

AYÇE İDİL ERKMEN

YEMLIHA KAYA

HICABI KÜÇÜK

OSMAN AKGÜN

HAYATI CAN

■ Sahibi ve Yazışları: Müdürlüğü: Zeynel ENGİN
 ■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
 ■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cd. Onur Apt. No: 41 / B. D: 8 Çemberlitaş/İST
 Tel: (0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
 ■ Dağıtım: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

■ KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yigenceğül İşhanı K:3 No:8 Kartal/İST. Tel-Fax:0216/ 353 38 12
 ■ ÜMRANİYE: Eski Ankara Yolu Yosunlar İşhanı No: 49 Kat:4 Sangazi/ İST.
 ■ ADANA: Cemal Gürsel Cad. Özpınar İşhanı K:5 / No:26 ADANA Tel-Fax:0 322 365 29 37
 ■ İZMİR: 853. Sok. Bilen İşhanı No:27 Kat:6/610 Konak/İZMİR Tel-Fax:0322 484 44 41
 ■ KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı K: 6 No: 605 KAYSERİ Tel-Fax: 0352/ 222 52 10
 ■ ATINA: MAVROMICHAN 78 106 80 ATHENS GREECE Tel-Fax:0030 1 362 36 62
 ■ YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR: 19 50670 Köln/DEUTSCHLAND

Kırnik'te Direniş, Çakmaklı'da Pusu

İKK Haber Dersim: '98 ilkbaharı ile birlikte, TKP(ML)-TIKKO gerillaları, faşist Türk ordusuna yönelik saldırı eylemlerini aralıksız olarak sürdürmektedir.

Dersim'de faşist Türk ordusunun sürdürdüğü operasyonlar bir bir boşa çıkar-ken, ordumuz TIKKO gerillalarından yediği darbelerin sayısına hergün yenileri eklenmektedir.

29 Haziran 1998 günü göreve giden bir TIKKO gerilla birimimiz, Pa-kire mevkiinde pusudaki düşman birliğine denk gelir. Beyaz ordu güçleri pusuda olmasına rağmen, kayıp vermektan kurtulamaz.

Gündüz saat 13:00 sularında gerilla ile beyaz ordu güçleri arasındaki bu temas sonucu bir düşman unsuru saf dışı kalırken, gerilla; düşman gücü ile çatışarak Kırnik Köyü'ne doğru çekilir. Gerek gerillalardan yedikleri darbe, gerekse arazinin kendileri için elverişli görünmesinden dolayı it gibi saldırganlaşan beyaz ordu güçleri, Hozat merkezden zırhlı araçlar desteği ile Kırnik Köyü'nü kuşatır. Düşman bununlada yetinmez. Dersim merkezden özellikle bir albayın komutasındaki güçlerini de alana kaydırır. Ayrıca çevre kara-kollardan askerler ile Hozat merkezden polis timlerimide alana seferber eder. Adeta bir seferberlik ilan edilir. 1000'e yakın düşman gücü alanı geniş kuşatmaya alır. Bu operasyonda bizzat azıllı faşist bir albay yönetir. Bu düşman gücüne karşı da sadece 3 (üç) TIKKO gerillası savaşmaktadır.

Kırnik Deresinde kuşatmaya alınan TIKKO gerilla birimi, düşmanla 14:30 sularında yeniden çatışmaya girer. Çatışma artık bu süreden sonra bir mevzi savaşına dönüşür. Mevzisini sağlamlaştıran gerilla birimi, bine yakın düşman gücü, modern silah ve zırhlı araçlarına karşı teslimiyeti değil, direnişi seçip kahramanca çatışmayı sürdürür. Gerillaların bu direnişi, Dersim'de yaşanan örnek bir direnişe dönüşür.

Operasyonu yönlendiren düşman albayı, "gelin nasıl teröristleri vura-cağız, nasıl teslim oluyorlar, seyre-din" diyerek, köylüleri zorla toplayıp "başarılarını" kutlamak ister. Ancak faşist albayın unuttuğu bir şey vardı, o da ideolojik sağlamlıktı. İşte

Kırnik Deresinde kuşatmaya alınan TIKKO gerilla birimi, düşmanla 14:30 sularında yeniden çatışmaya girer. Çatışma artık bu süreden sonra bir mevzi savaşına dönüşür. Mevzisini sağlamlaştıran gerilla birimi, bine yakın düşman gücü, modern silah ve zırhlı araçlarına karşı teslimiyeti değil, direnişi seçip kahramanca çatışmayı sürdürür. Gerillaların bu direnişi, Dersim'de yaşanan örnek bir direnişe dönüşür.

bu ideolojik sağlamlık, düşman al-bayını hevesini kursağında bırakı-yordu.

Bu kuşatmayı seyre koyulan köylü-leri bir merak sarar: Acaba gerilla bu kuşatma içinde şimdi ne yapacaktı? Düşman megalonlarla sık sık gerillaya teslim ol çağrısı yapar. Köylülerin kulakları bu çağrılardan oldukça rahatsız olur. Gerillaya yak-laşan düşman unsurları vurulup ye-re düşmeye, çığlıkları gökyüzüne yükselmeye başlar. Faşist albayın da etekleri tutuşmaya ve sağa-sola emirler vermeye başlar. Gerillaların teslimiyeti değil direnişi seçmesi, kayıp vermeyip düşmana kayıp ver-dimesi üzerine faşist albay köylüle-re bağınıp, çağırarak derhal çatışma bölgesinden uzaklaşmalarını ister.

Çünkü evdeki hesap çarşıya uyma-mıştır. Bu kezde çatışmayı seyreden köylülere dayak atarak, hakaret ederek seyretememelerini emreder.

Akşam saat 20:30 sularına kadar sü-ren bu çatışmada, dört düşman un-suru ölüürken, sayısını net öğrenemediğimiz bir sürü yaralıları vardır. Düşman iki kez bu noktadan heli-kopterlerle ölü ve yaralı taşımıştır.

Kimi burjuva basın çevrelerinin verdiği bilgi ise, düşmanın üç geril-larında iki kayıp verdiği şeklindedir. Bu haberin tamamıyla doğru olma-dığını beyan ediyoruz.

Gece alanı kuşatmaya alan düşman güçlerinin bu kuşatmasını gerilla yararak çıkar. Ertesi gün bu alan düşman tarafından iki gün daha kuşatmada tutulur. Kırnik Köyü'ne giriş

çıkışlar yasaklanır. Üç gün süren bu kuşatmada adeta çılgına dönen düş-man güçleri alanı terk eder. Alanı terk eden düşman subayları bu ger-çekliğide dile getirmekten geri dur-mazlar: "Bunlar üç kişiydi böyle yaptılar, çok olsalardı halimiz ne olurdu?"

Dersim'de merakla beklenen bu çatışmanın direnişle sonuçlanmasını yöredeki halk büyük sevinç duyarak karşıladı. Gerillaya kucak açarak bağrına bastı.

26 Haziran 1998 tarihinde bir geril-la birliğimiz, Dersim-Ovacık'a bağlı Çakmaklı Köyü mevkiinde pusuya yatar. Saat 14:00 sularında bir düş-man birliğine denk gelir. Bu düşman birliğine saldıran gerillalarımız, düş-mana karşı sınıf kinini silahındaki mermisiyle kusar.

Bu saldırı sonrasında beş düşman unsurunun öldüğü ve bir çok yara-lısının olduğu öğrenildi. Bu başarılı saldırıdan sonra gerillalarımız kayıp vermeden geri çekilerek, diğer gö-revlerini yerine getirmeye koyulur-lar.

Gerek Kırnik direnişimiz, gerek Çakmaklı'daki bu pusula saldırımız son dönemlerde düşmana vurduğumuz darbeleri pekiştirerek, gelecek teki saldırılarımıza ışık tutacaktır ●